

Mga Digmaan sa Pagkakakilanlan

ADRIAN EBENS

Mga Digmaan sa Pagkakakilanlan

Adrian Ebens

Copyright © 2018 Adrian Ebens

Na-update mula sa mga nakaraang edisyon

ISBN-13: 978-1-57258-668-0

Library of Congress Control Number: 2011903965

Ang Duracell® ay pagmamay-ari ng Procter & Gamble Co. at nakarehistro sa United States at iba pang mga bansa. Ang mga sanggunian sa Duracell® sa kontekstong ito ay ginawa para lamang sa mga layuning paglalarawan, at hindi nagpapahiwatig ng pag-endorso o kaugnayan sa Duracell® brand, o ang pangunahing kumpanya nito, ang Procter & Gamble.

Maliban kung ipinahiwatig ang lahat ng mga talata sa Bibliya ay mula sa ang Bagong King James Version

Inilimbag ng

Australia ng Maranatha Media

Fatheroflove.info

adrian@identitywars.org

www.maranathamedia-philippines.com

Mga nilalaman

Seksyon 1. Ang Dalawang Kaharian – Nawala ang Pagkakakilanlan

1. Ang Duracell na Punong Kahoy
2. Ang Bukal ng Buhay
3. Malapit sa Puso ng Diyos
4. Ang Kaharian ng Pamilya
5. Krisis sa Pamilya
6. Impiyerno sa Lupa
7. Linya ng Buhay ng Langit
8. Paghahambing ng Dalawang Kaharian
9. Ang Puso ng Babilonia

Seksyon 2. Isang Kahihinatnan– Nabawi ang Pagkakakilanlan

10. Pagputol ng Kadena ng Duracell
11. Pagbubukas ng mga Pintuan ng Langit

Seksyon 3 – Ang Paglalakbay Bumalik sa Pagka-Anak

12. Pinagagana ng Buhay sa pamamagitan ng Duracell
13. Hagdan Patungo sa Langit
14. Parehong Diyos, Iba't ibang Pangalan
15. Paano Ka Magbasa?
16. Hindi na Alipin
17. Ang Pagbagsak ng Babilonia

Ang aklat na ito ay iniaalay sa

Aking mahal na ama na si Abel, na nagturo sa akin na tumayo,
laging maging tapat,
tapusin ang nasimulan,
at hindi kailanman magparaya sa kawalan ng katarungan

Mahal kong ina na si Evelyn, na nagturo sa akin na patuloy na mangarap,
maging malikhain, mahalin ang kalikasan,
at maging mapagbigay

Mahal kong kapatid na si Karen, na
ibinahagi sa akin ang paglalakbay ng pagkabata
at madalas na ginagamit ang kanyang mabilis na pagpapatawa
para patawanin ako

Seksyon 1. Ang Dalawang Kaharian – Nawala ang Pagkakakilanlan

1. Ang Duracell na Punong Kahoy

Malabo ang ilaw ng silid. Sa isa sa mga dingding ay may ilang mga poster, isang larawan ng isang pop musician at isa pa ng isang sportsman na madalas nagsisilbing mga bintana sa isang inaasam-asam na katotohanan. Sa kahabaan ng isa pang pader ay may isang mesa na may ilang libro sa paaralan, ngunit ang pangunahing tampok ng mesang ito ay ang maliit ngunit malakas na stereo system. Sa katunayan, ito ang silid ng isang binatilyo na nagpakita ng lahat ng mga palatandaan ng ambisyon, kaguluhan at oo, pangangarap.

Isang napakalaking labanan ang nagngangalit sa aking puso, isang labanan ng Kahihinatnan, isang sandali ng katotohanan. "Hindi ko akalain na gagawa ako ng ganoon," bulong ko habang nakatitig sa sahig. Ang aking konsepto sa sarili ay lubhang nasubok. Napakatindi ng labanan kung kaya't humingi ako ng kaaliwan sa mga poster na nakatulong sa akin nang maraming beses noon upang ilihis ang aking isipan mula sa ani na inaani ko ngayon.

Ang hangin ay napuno ng pakiramdam ng kawalan ng pag-asa. Ang isip ko ay nakakakuha ng mga palatandaan na magpapatatag sa aking nababagabag na

estado: akademiko, atletiko, nakapagsasalita ang ilan sa mga palatandaan na nahawakan ko, ngunit ngayon ay tila walang kapangyarihan ang mga ito para tulungan ako. Isang nakasusuklam na ulap ang bumaba sa akin at nagsimulang pisilin ang aking pakiramdam ng ambisyon. Sinipa nito ang mga mahalagang lugar ng puso at ninakaw ang kanilang mga kayamanan, at pagkatapos ay ginawa nito ang pinakasagradong silid sa lahat – ang pag-asa.

Kinausap ko ang aking ina sa paraang ipinangako ko sa aking sarili na hinding-hindi ko gagawin. Ito ang huling katiting na nagpaunawa sa akin na hindi ako ang taong gusto kong maging. Hindi ko gusto ang aking sarili, at gusto kong magbago, ngunit tila walang pag-asa.

Depresyon. Ang depresyon ay ang nag-iisang pinakamalaking sumpa na nagpapahirap sa ating lipunan ngayon. Ang World Health Organization ay nagsasaad:

Ang depresyon ay ang nangungunang sanhi ng masamang kalusugan at kapansanan sa buong mundo. Mahigit sa 300 milyong tao ang nabubuhay ngayon na may depresyon, isang pagtaas ng higit sa 18% sa pagitan ng 2005 at 2015.¹

Subukang unawain ang kalubhaan ng problemang ito sa mga sumusunod na istatistika mula 2011:

- 1 milyong pagpapakamatay bawat taon. Isang kamatayan kada 40 segundo o 3000 kada araw.
- Para sa bawat indibidwal na kitilin ang kanyang sariling buhay, hindi bababa sa 20 pagtatangka na gawin ito. Iyon ay 60,000 bawat araw.
- Sa buong mundo, ang uri ng pagpapatiwakal ay tumaas ng 60% sa nakalipas na limang dekada – pangunahin sa mga industriyalisadong bansa.
- 60% ng lahat ng pagpapakamatay ay nangyayari sa Asya. Ang China, India at Japan ay bumubuo ng halos 40% ng lahat ng mga pagpapakamatay, ayon sa WHO.²

Ano sa lupa ang nangyayari? Ano ang nakapanlulumo sa buhay na ang milyun-milyong tao ay pinipiling mamatay kaysa harapin ang panibagong araw?

¹ http://www.who.int/mental_health/management/depression/en/

² <https://www.medicalnewstoday.com/articles/234219.php>

Sa kanyang aklat na *The Mind Game*, ibinigay ni Phillip Day ang napakahayag na pahayag na ito:

Sa nakalipas na mga panahon, nagtipon-tipon ang mga nagmamalasakit na miyembro ng pamilya at binigyan ang nalulumbay na kamag-anak ng kasiguruhan at atensyon upang mapag-usapan ang mga bagay-bagay. ... Ngayon, sa pagkakawatak-watak ng yunit ng pamilya, paninira sa relihiyon, at paghihiwalay ng maraming pamilya sa isa't isa na may abalang takbo ng ika-21 siglong buhay, kinuha na lamang ng isang Tagapagsuri-ng-kaisipan ang gawain ng pagpapayo na dating ginagawa ng mapagmalasakit na kamag-anak o ministro ng kapitbahayan. Lubos akong naniniwala na ito ay nagkaroon ng masamang epekto sa ating lipunan.³

Si Phillip Day ay naglista ng tatlong salik: (1) Ang pagkasira ng yunit ng pamilya; (2) Ang paninira sa relihiyon; (3) Ang paghihiwalay ng maraming pamilya sa isa't isa dahil sa abalang takbo ng buhay sa ika-21 siglo. Ang mahalagang salik ay ang pagkasira ng yunit ng pamilya. Sinabi ni David Van Biema na nagkomento sa paksang ito:

Ang isang henerasyon na hindi katulad ng iba ay dumating sa panahon, isa kung saan milyon-milyon ang namarkahan ng isang malalim at maagang kalungkutan. Sila ang mga anak ng diborsyo. Sila ang nasa harap na klasi ng isang tila walang katapusang pormasyong panglaban.⁴

Si Jim Conway sa kanyang aklat na *Adult Children of Legal and Emotional Divorce* ay malinaw na naglalarawan sa sakit at kawalan na dinanas ng libu-libo na dumanas ng mga epekto ng isang naputol na pamilya alinman sa legal o emosyonal. Ang isa sa mga pangunahing katangian na inilalarawan niya ay ang kawalan ng kapanatagan at ang patuloy na mga tanong ng "Sino ako?" at "Karapat-dapat ba akong mahalina?"⁵

Ang mga tanong na ito ay nagtutulak sa mismong pinagmumulan ng problema ng tao - isang pakiramdam ng kahalagahan. May nagmamalasakit ba talaga sa akin? May halaga ba ako? Paano napasok ang mga tanong na ito sa pag-iisip ng tao? Upang masagot ang tanong na iyon kailangan nating bumalik sa simula.

³ Phillip Day, *Introduction* - <http://www.campaignfortruth.com/Eclub/100702/depressionandsuicide.htm>

⁴ David Van Biema, "Learning to Live with a Past that Failed," *People*, May 29, 1989, p 79.

⁵ Jim Conway, *Adult Children of Legal or Emotional Divorce*, (Monarch Publications, 1990) p 53.

Biglang nakita ni Eva ang sarili na nakatitig sa ipinagbabawal na prutas sa isang punong kahoy. "Bakit ipinagbabawal ng Diyos na kumain tayo mula sa punong ito?" siya ay nagtaka. Ang prutas ay mukhang kaakit-akit, sumenyas sa kanya pasulong. Bigla siyang nakarinig ng boses mula sa punong kahoy. Si Satanas, nang makita ang kanyang pagkakataon, ay tinutukso siya sa pamamagitan ng isang serpiyente; "Talaga bang sinabi ng Diyos, 'Huwag kang kakain ng bunga ng alinmang puno sa hardin'?"⁶ Parehong hinihikayat ni Satanas si Eva na makipagdebate at naglalagay ng pag-aalinlangan sa kanyang isip tungkol sa pagiging literal ng Salita ng Diyos. Sa larangan ng debate at lohika, si Eva ay hindi kapantay ni Satanas. Idagdag pa rito ang di-pamilyar na mga sandata ng panlilinlang at kadiliman, at ang paligsahan ay magiging napakaikli kung si Eva ay magpahiwatig ng kanyang pagpayag na makisali sa pamamagitan ng pagbukas ng kanyang bibig.

"Maaari kaming kumain ng bunga ng mga punongkahoy sa hardin, ngunit sinabi ng Diyos, 'Huwag kayong kakain ng bunga ng puno na nasa gitna ng hardin, at huwag ninyong hipuin iyon, kung hindi kayo ay mamatay.'" ⁷ Tinanggap ni Eva ang hamon sa pamamagitan ng pag-uulit ng mga salita na sinabi ng Diyos, ngunit siya ngayon ay lubhang nasa problema. Ang kanyang sariling pag-uusisa, kasama ang pambungad na hamon ni Satanas, ay nag-iwan sa kanya na hindi handa para sa kanyang sunod-sunod na nakakalaglag na pahayag, "Hindi ka tiyak na mamamatay."⁸

Nakarating na ba kayo sa isang pakikipag-usap sa isang tao sa konteksto ng 'palakaibigan' na debate at pakiramdam mo ay medyo may kontrol sa sitwasyon hanggang sa may ibinaba sa iyo ang iyong kalaban mula sa 'kaliwang larangan'? Isang bagay na hindi mo inaasahan, isang bagay na naghahagis ng isang **nagpapaikli** sa mga pinong langis na mga ngipin ng gulong na umiikot sa iyong isip at pinipigilan ang mga ito? Hindi sa kung ano ang kanilang sinabi ay anumang malalim na malalim o nagpapaliwanag, ngunit hindi mo inaasahan na ito ay manggagaling sa kanila. Hindi kailanman sumagi sa isip mo ang posibilidad ng kanilang pagbigkas ng gayong mga salita nang buong tapang at tahasang.

Si Satanas, nang makitang hindi na niya makagalaw ang kanyang biktima ngayon na may napakalaking katumpakan ay nagtulak sa kanyang panalong

⁶ Genesis 3:1

⁷ Genesis 3:2,3

⁸ Genesis 3:4

suntok. "...Sapagkat nalalaman ng Diyos na kapag kayo ay kumain niyaon ay madidilat ang inyong mga mata at kayo ay magiging katulad ng Diyos, na nakakakilala ng mabuti at masama."⁹

Ang ilang mga talatang ito ay maaaring maging tulad ng pagdaan sa isang maliit na bayan; kumurap at mawala sila sayo. Ang konsepto na ipinakilala ni Satanas kay Eva ay naglalaman ng binhi ng sumpa na ngayon ay sumasalot sa lahat ng mga anak ni Adan - ang pakikibaka para sa kahalagahan. Ang isang konsepto na tila napakapagpalaya ay nagbibigay ng pinaka sangkap ng mga tanikala na umaalipin sa kaluluwa ng tao sa paghihirap at kadiliman. Parang medyo kahabaan? Manatili sa akin habang binubuksan natin ang konseptong ito na "Hindi ka tiyak na mamamatay," at tingnan ang bunga nito at ang papel nito sa pag-uudyok ng mga tanong na, "May nagmamalasakit ba sa akin?" at "Karapat-dapat ba akong mahalín?"

Naaalala ko noong mga walong taong gulang ako, ang aking kapatid na babae ay nakatanggap ng isang manika na umiiyak at tumatawa at umiinom pa nga ng gatas. Ang kailangan mo lang gawin ay maglagay ng ilang baterya sa likod nito at umalis ito. Nagbigay ito ng mga oras ng libangan para sa aking kapatid na babae. Gusto kong ipakain ito sa aso dahil ang pag-iyak ay naging talagang nakakainis pagkatapos ng ilang sandali, ngunit naisip ko ito ng mabuti dahil ayaw kong marinig ang aking kapatid na umiiyak ng isang oras. Ang sanggol na ito ay nagkaroon ng buhay sa pamamagitan lamang ng paglalagay ng dalawang baterya sa likod nito, at ito mismo ang ideya na sinusubukan ni Satanas na itawid kay Eva. Si Eva, hindi mo kailangang mag-alala tungkol sa kung ano ang sasabihin ng iba, mayroon kang buhay sa iyong sarili. Maaari mong gawin ang gusto mo at hindi ka magdurusa sa pinsala dahil mayroon kang buhay sa iyong sarili. Hindi ka tiyak na mamamatay, at hangga't babalik ka dito sa punong ito upang muling magkarga ng iyong mga baterya ay magiging maayos ka.

Naiisip mo ba ang isang 18 buwang gulang na sanggol na nagsasabi sa kanyang mga magulang, "Sa palagay ko kaya ko na itong gawin nang mag-isa, nakikipag-usap lang ako sa lamang-lupa sa harden sa likod-bahay at sinabi niya na mayroon akong kapangyarihan sa loob ko na magpapanatili sa akin ng buhay at ibigay ang lahat ng aking mga pangangailangan, kaya salamat sa lahat ng iyong tulong, at baka makahabol tayo balang araw." Ganito talaga ang nangyari kina Adan at Eva sa hardin. Ang konseptong ito na hindi ka tiyak na mamamatay ay nasira ang kanilang pakiramdam ng lubos na pag-asa sa kanilang makalangit

⁹ Genesis 3:5

na Ama. Inatake nito ang pinakapundasyon ng kung sino sila bilang mga indibidwal. Nilito nito ang kanilang pagkakakilanlan at dahil dito ang kanilang halaga bilang mga anak ng Diyos. Bakit hindi napagtanto nina Adan at Eva ang kanilang pagkakamali at bumalik sa isang posisyon na lubos na umaasa sa kanilang makalangit na Ama? Sana ay ganoon kasimple, ngunit ang mga kahihinatnan ng pagtanggap sa konsepto na hindi ka tiyak na mamamatay dahil mayroon kang kapangyarihan sa iyong sarili, kahit isang segundo, ay may agarang epekto ng pagpigil sa iyo na bumalik sa orihinal na maligayang estado ng pakikipag-isa Diyos. Pag-uusapan natin ang higit pa tungkol dito sa ibang pagkakataon, ngunit una, bumalik tayo sa nakamamatay na puno.

Pansinin ang mungkahi ni Satanas na kapag kinain nila ang prutas na ito, kahit papaano ay mabubuksan ang kanilang mga mata sa isang mas mataas na estado ng pag-iral. Ang hinuha dito ay hindi lamang na ikaw ay may kapangyarihan sa loob ng iyong sarili, ngunit ang materyal na uniberso ay naglalaman ng makapangyarihang mga bagay, na sa sandaling taglay mo, ay maaaring gumawa ka ng mas malakas. Maligayang pagdating sa materyal na mundo.

Sa Genesis 3:4,5, si Satanas ay nasa puno na sukat ng panghihikayat na pamamaraan para manalo ng mga hikayat sa kanyang bagong yutopian [o namodelo o naglalayon para sa isang estado kung saan ang lahat ay sakdal; kauliranan] na kaharian. Nag-alok siya ng isang kaharian na nangako ng kapangyarihan at kasiyahan sa lahat ng yayakap dito. Ang kahariang ito ay batay sa dalawang pangunahing prinsipyo:

1. Mayroon kang buhay sa iyong sarili na ginagawa kang ganap na independyente sa anumang panlabas na benefactor o awtoridad.
2. Ang ating kapaligiran ay naglalaman ng mga tao, bagay, at mga bagay na kung taglayin o kaakibat nito, ay maaaring maging mas makapangyarihan, mas maliwanag at mas ganap sa buhay.

Sa pamamagitan ng punong ito ng kaalaman, si Satanas ay nag-aalok ng buhay na pinapagana ng baterya; isang buhay na hindi nangangailangan ng anumang panlabas na magtulong o awtoridad, kaya ang pamagat ng kabanatang ito - Ang Duracell na Punong Kahoy. Sasabihin sa atin ni Satanas na ang mga selula ng ating katawan ay mananatiling matibay kung susundin natin ang kanyang pilosopiya sa buhay.

Mahalagang tandaan na noong kinain nina Adan at Eva ang bunga ng puno, walang likas na lason dito na naging dahilan upang sila ay matakot,

makasalanan at mapanghimagsik. Sinasabi sa atin ng Bibliya na ang prutas ay mabuti para sa pagkain.¹⁰ Ang lason ay ang mga salita na sinabi ni Satanas kay Eva. Ang lason ay ang mga prinsipyo ng kanyang kaharian. Ang ilang mga tao ay nagtataas ng tanong, “Bakit ako kailangang magdusa nang kinain nina Adan at Eva ang prutas? Hindi ako kumain sa punong iyon.” Ang katotohanan ay sa tuwing kumikilos tayo nang hiwalay sa Diyos, kumakain tayo ng punong iyon sa eksaktong paraan na ginawa nina Adan at Eva dahil nilamon natin ang lason ng kaharian ni Satanas. Sa katunayan, malalaman natin na talagang kumakain tayo mula sa punong ito araw-araw at nagdurusa tayo ng kakila-kilabot na hindi pagkatunaw ng pagkain bilang resulta.

Ang ideya na maaari tayong mabuhay nang hiwalay sa Diyos ay maaaring hindi tila kakaiba sa maraming tao, ngunit sa susunod na kabanata ay malalaman natin na ang ganitong uri ng pag-iisip ay pagpapakamatay.

2. Ang Bukal ng Buhay

Ito ay isang mahabang araw sa trabaho. Nasa huling yugto na tayo ng paghahanda ng badyet – sa katunayan ay humigit-kumulang siyamnapung badyet na kailangang pagsamahin sa isa. Ito ay isang maselang proseso, pag-ukit ng magagamit na kita sa gitna ng lahat ng mga ambisyosong tagapamahala; bawat isa ay nagnanais, umaasa, kahit na humihingi ng mas malaking hiwa ng pie upang makamit ang kanilang mga layunin. Ang aking isip ay sinusubukan sa walang kabuluhan upang itulak ang lahat ng mga pigura na ito sa aking ulo nang biglang tumunog ang telepono. "Hello... Si Tatay, anak." Parang nasa balikat niya ang Empire State Building. "Anong meron po Tay?" "Si Nanay ay nasa isang malubhang aksidente sa sasakyan." Ang mga salitang iyon ay tumama sa akin na parang martilyo. Agad akong nanginig at literal na dumoble ang tibok ng puso ko sa isang iglap. Nangangatog ang mga kalamnan ko nang madamay ang adrenaline rush sa katawan ko. “Aksidente po?” Halos bulong ko sa telepono na pilit na pinipigilan. "Gaano kaseryoso po?" "Medyo seryoso anak."

Sa sandaling iyon ay gusto kong tumalon sa teleponong iyon at humawak na lang sa aking Tatay, ngunit 12 oras ang layo niya sa kalsada at kailangan kong maghintay hanggang umaga para sumakay ng eroplano. Pagkababa ko ng telepono, umiikot ang isip ko – gulat, takot at pamamanhid ang sabay na

¹⁰ Genesis 3:6

bumalot sa akin. Sa sandaling iyon ay naalala ko si Jesus at napaluhod ako at sumigaw ako ng "Oh Jesus - mangyaring huwag hayaan siyang mamatay." Binuksan ko ang aking Bibliya at nagdasal at nagdasal na lang ako hanggang sa makaramdam ako ng kalmado at halos mapayapa ang pakiramdam ko. Ang aking isipan pagkatapos ay gumala sa mga makamundong bagay ng buhay hanggang sa ito ay muling tumama sa akin; takot, kawalan ng kakayahan at pagkabisigla. Paulit-ulit akong lumuhod at nanalangin at kumapit kay Hesus.

Si Nanay ay naglalakbay sa kanyang daan upang magturo ng aralin sa musika. Siya ay nasa isang dobleng daanang lansanang-bayan na may sampung metrong harden sa pagitan ng dalawang kalsada. Dinadaan lang niya ang isa pang sasakyan habang dumaan siya sa isang tuktok at iyon lang ang naaalala niya. Nawalan ng kontrol ang isang sasakyang paparating at tumawid sa sampung metrong agwat sa pagitan ng dalawang kalsada at natamaan ang aking Nanay. Ang lakas ng epekto ay nagtulak sa makina ng sasakyan ni Nanay sa pader laban sa sunog, sabay tulak ng manibela sa kanyang mukha. Sa hindi malamang dahilan, sa sandaling iyon ay nabasag ang upuan, at labis akong nagpapasalamat na nangyari ito kung hindi ay namatay siya kaagad. Nang dalhin siya sa ospital, nabali ang mga braso, binti at ang buong kaliwang bahagi ng kanyang mukha ay nagkawatak-watak.

Habang dinadala ang aking ina sa ospital, may isang doktor na katatapos lang ng kanyang rilyebo. Nang makita niya ang aking ina, agad siyang pumasok sa trabaho. Nakipaglaban siya ng walong oras upang iligtas ang buhay nito, at sa wakas pagkatapos ng maraming tensyon na sandali ay naging matatag siya. Talagang hindi ko mahanap ang mga salita upang pasalamat ang doktor na iyon; ngayon pa lang napapaluha na ako. Ang lalaking iyon ay nagtrabaho nang 16 na oras nang direktso at pagkatapos ay nagkaroon ng pag-iisip na tawagan ang aking ama sa 3am upang ipaalam sa kanya na si Nanay ay kritikal ngunit matatag. Malaki pa rin ang pasasalamat ko sa kanya, isang maningning na halimbawa ng husay, lakas at kabaitan ng medikal na propesyon.

Pagkalipas ng ilang araw, kami ng aking asawa ay nasa masinsinang pagaaruga silid kasama si Nanay. Sobrang saya ko na makita siyang buhay. Ang mga doktor ay namangha sa bilis ng kanyang paggaling. Sinabi sa amin na hindi na siya muling magpi-piano at maaaring hindi na siya muling maglalakad. Ito ay isang mahirap na suntok, ngunit siya ay kasama pa rin sa amin, at ako ay nagpapasalamat. Tinitingnan ni Lorelle ang mga pagpasok sa medikal na talaarawan para kay Nanay at sinenyasan akong lumapit. Nagpakita ito ng malinaw na punto kung saan inakala nilang mawawala na si Nanay, at

pagkatapos ay biglang nagtulongan ang lahat ng mga mahalagang palatandaan niya at siya ay pinatatag. Walang ulat kung paano ito nangyari, ngunit alam ko na ang aking Ama, ang pinagmumulan ng buhay, ay nagpadala ng Kanyang Anak upang suportahan siya. Ako ay lubos na nagpapasalamat sa nagbibigay-buhay na kapangyarihan ni Hesus. Ngayon, naglalalakad si Nanay at kung minsan kapag tumutugtog siya ng piano, nakakaramdam ako ng matinding pasasalamat kay Jesus sa pagligtas sa aking ina mula sa tiyak na kamatayan.

Pagdating sa pag-unawa sa pinagmulan ng buhay, walang pag-aalinlangan ang Bibliya. Mababasa natin ang sumusunod tungkol kay Jesus sa Colosas:

(16) Sapagka't sa Kaniya nilalang ang lahat na mga bagay, sa sangkalangitan at sa sangkalupaan, na mga bagay na nakikita at ang mga bagay na di nakikita, maging mga luklukan o mga pagsakop o mga pamunuan o mga kapangyarihan; lahat ng mga bagay ay nilalang sa **PAMAMAGITAN NIYA** at ukol sa Kaniya; (17) At Siya'y una sa lahat ng mga bagay, at ang lahat ng mga bagay ay nangabubuhay dahil sa Kaniya. Colosas 1:16-17.

Ang lahat ng nakikita o maramdaman natin, at maging ang mga bagay na hindi natin nakikita, ay nilikha at ngayon ay sinang-ayunan ni Jesucristo.¹¹ Pansining mabuti ang mga salita ng huling pangungusap. At sa Kanya nananatili ang lahat ng bagay. Malinaw na sinasabi sa atin ng teksto na ang puwersa ng buhay na nagmumula sa Anak ng Diyos ang nagpipigil sa buong sansinukob. Inilagay ito ni Pablo sa ibang paraan sa aklat ng Mga Gawa:

(24) Ang Dios na gumawa ng sanglibutan at ng lahat ng mga bagay na naririto, Siya, palibhasa'y Panginoon ng langit at ng lupa, ay hindi tumatahan sa mga templong ginawa ng mga kamay; (25) Ni hindi rin naman pinaglilingkuran Siya ng mga kamay ng mga tao, na para bagang Siya'y nangangailangan ng anomang bagay, yamang Siya rin ang nagbibigay sa lahat ng buhay, at ng hininga, at ng lahat ng mga bagay; (26) At ginawa Niya sa isa ang bawa't bansa ng mga tao upang magsipanahan sa balat ng buong lupa, na itinakda ang kanilang talagang ayos ng mga kapanahunan at ang mga hangganan ng kanilang tahanan; (27) Upang kanilang hanapin ang Dios baka sakaling maapuhap nila Siya at Siya'y masumpungan, bagaman hindi Siya malayo sa bawa't isa sa atin: (28) Sapagka't sa Kaniya tayo'y nangabubuhay, at nagsisikilos, at mayroon tayong pagkatao:

¹¹ "sapagka't ang lahat na bagay ay nangagmumula sa Iyo, at ang Iyong sarili ay aming ibinigay sa Iyo." 1 Cronicas 29:14

na gaya naman ng sinabi ng ilan sa inyong sariling mga manunula, Sapagka't tayo nama'y sa Kaniyang lahi. Mga Gawa 17:24-28

Nakikita natin dito ang isang Diyos na malapit na kasangkot sa ating buhay. Nagsisimula si Pablo sa malaking larawan at pagkatapos ay nag-zero pababa sa personal at katapatang-loob na antas:

1. Siya ang nagtakda ng mga panahon at lugar ng bawat bansa.
2. Hindi Siya malayo sa bawat isa sa atin.
3. . . .at sa wakas ay dumiretso si Pablo sa puso ng isyu at sinabi na sa Kanya tayo nabubuhay at kumikilos at umiiral.

Kung tayo ay nabubuhay sa *Kanya*, ang simpleng lohika ay nagsasabi sa atin na hindi tayo mabubuhay kung wala Siya. Bilang banal na kinatawan ng Diyos, si Jesus, ang Anak ng Diyos, ay nagsabing "... kung wala ako ay wala kang magagawa."¹² Mangyaring maunawaan na ang ibig sabihin nito ay wala tayong magagawa sa pisikal, mental o espirituwal na paraan kung wala Siya. Tayo ay lubos at lubos na umaasa sa Diyos at sa Kanyang Anak para sa lahat, tulad ng isang maliit na sanggol na umaasa sa kanyang mga magulang.

Hayaan akong ilarawan ang puntong ito dahil ang mga implikasyon nito ay napakalayo. Isaalang-alang ang kamangha-manghang organo ng puso. Gumagana ito bilang isang bomba upang magpalipat-lipat ng dugo sa paligid ng ating mga katawan, nang walang pahinga, sa loob ng mga dekada. Ang kamangha-mangha sa puso ay ang pagpintig ng puso ay hindi lumilitaw na tinutulungan ng anumang bagay sa labas ng sarili nito. Ang kalamnan ng puso ay maaaring maghigpit at magluwag nang walang direktang nagpagan mula sa Sistema ng mga Ugat. Mayroon itong tinatawag na isang tunay na sistema ng regulasyon. Gaya ng sinasabi ng isang aklat-aralin sa anatomiya: "Ang sistema ng pagpapadaloy ay binubuo ng dalubhasang tisyu ng kalamnan na bumubuo at namamahagi ng mga elektrikal na salpok na nagpapasigla sa mga hibla ng kalamnan ng puso na kumunot."¹³ Ang mga hibla ng kalamnan na ito ay tiyak na dalubhasa dahil bumubuo sila ng mga elektrikal na salpok na hindi nagmumula sa Sistema ng mga Ugat. Ito ay lubos na kamangha-mangha na wala kahit saan sa anatomiya na gamit-na-aklat na ito ay tumutugon sa tanong kung paano ang mga mga hibla ng kalamnan sa puso ay gumagawa ng singil na ito

¹² Juan 15:5

¹³ Gerard Tortora and Nicholas Anagnostakos, *Principles of Anatomy and Physiology*, (Harper and Row Publishers, New York, 1984) p 463.

ng kuryente upang makontrata ang puso. Tinatawag itong dalubhasa sa tunay, ngunit paano ito ginagawa, at saan nagmula ang enerhiyang ito?

Dito naghahati ang daan. Sinasabi sa atin ng Bibliya na ang enerhiyang ito ay direktang nagmumula sa Diyos, "Sa Kanya tayo nabubuhay." Gawa 17:28. Ngunit sinasabi sa atin ni Satanas na ito ay likas sa atin; ito ay bahagi lamang ng biyolohikal na proseso na tinataglay natin bilang ating sarili, "Hindi ka tiyak na mamamatay." Genesis 3:4. Ito ay isang pangunahing isyu. Ito ay alinman sa isa o sa iba pa. Maraming Kristiyano ang sumusubok na tumahak sa gitnang daan sa isyung ito at nagsasabing "Oo, ginawa ng Diyos ang lahat, ngunit ito ay parang isang wind-up na orasan. Sinimulan niya ito at hinayaang tumakbo." Na parang kahit papaano ginawa ng Diyos ang mga baterya ng Duracell at inilagay sa loob natin. Hindi itinuturo ng Bibliya ang ideyang ito. Tayo ay malapit na konektado sa Kanya at lubos na umaasa sa Kanya bawat mili secondo ng bawat segundo ng bawat minuto ng bawat oras ng bawat araw. Ang Diyos ay aktibong, alam, na buong pagmamahal na nagbibigay sa atin ng singil sa kuryente na nagpapanatili sa ating mga puso na tumibok. Mayroong isang bagay tungkol sa katotohanang ito na maaaring maging sanhi ng hindi komportable sa atin bilang mga tao, ngunit tatalakayin natin iyon sa ibang pagkakataon. Ang katotohanan ay kailangan nating malinawan ang isyung ito sa ngayon. Alinman sa naniniwala tayo na "Sa Kanya tayo nabubuhay at kumikilos at nagkakaroon ng ating pagkatao" o naniniwala tayo na "hindi tayo tiyak na mamamatay." Walang gitnang lupa.

Kahit na ito ay mahirap para sa marami sa atin, ang pisikal na bahagi lamang ng pag-iral ng tao ang ating hinarap. Dapat nating isaalang-alang ang mental at espirituwal na aspeto. Isaalang-alang ang mga sumusunod na teksto:

(2) Upang mangaaliw ang kanilang mga puso, sa kanilang pagkakalakip sa pagibig, at sa lahat ng mga kayamanan ng lubos na katiwasayan ng pagkaunawa, upang makilala nila **ANG HIWAGA NG DIOS**, sa makatuwid baga'y si Cristo,
(3) Na Siyang kinatatagan ng lahat ng mga kayamanan ng karunungan at ng kaalaman. Colosas 2:2-3

(1) At ang Panginoon ay nagsalita kay Moises, na sinasabi, (2) Tingnan mo aking tinawag sa pangalan si Bezaleel na anak ni Uri, na anak ni Hur, sa lipi ni Juda: (3) At aking pinuspos siya ng Espiritu ng Dios, sa karunungan at pagkakilala, at kaalaman, at sa lahat ng sarisaring gawain, (4) Upang kumatha ng mga gawang kaayaaya, upang gumawa sa ginto, at sa pilak, at sa tanso, (5)

At upang umukit ng mga batong pangkalupkop, upang gumawa ng mga nililok na kahoy, at upang gumawa sa lahat na sarisaring gawain. Exodu 31:1-5

Inihayag ng Bibliya ang Diyos bilang ang pinagmulan ng lahat ng karunungan at kaalaman. Hinahamon ng Colosas 2:2,3 ang konsepto na tayo bilang mga tao ay maaaring magmula sa karunungan at kaalaman. Ang lahat ng karunungan at lahat ng kaalaman ay nagmumula sa Diyos sa pamamagitan ni Kristo na Kanyang Anak. Ang isang halimbawa nito ay ipinapakita sa Exodo 31:1-5. Dito makikita natin ang pagbibigay ng Diyos sa isang tao ng karunungan at pang-unawa sa pagkakayari. Kapansin-pansin na madalas nating tinutukoy ang mga taong nagpapakita ng mahusay na kakayahan at talento bilang "kaloob." Tunay nga, sila ay pinagkaloob ng Diyos.

Ihatid natin ang ating sarili sa gitna ng isang konsiyerto. Ang mga manonood ay nabigla habang ang isang mahuhusay na binibini ay nagpapataas-pababa ng kanyang mga daliri sa malaking piano na kahanga-hangang nakatayo sa entablado. Ginagawa niyang literal na kumanta ang piano - ang pagpindot ng kamay ng master. Pagkatapos ay bubuo siya hanggang sa kasukdulan, at pakiramdam namin ay dumating na ang wakas. Ipagpatuloy natin siya— ngunit natapos ang kanta at nagpalakpakan ang mga tao, pagkamangha sa gayong kakisigan at kagandahang sinamahan ng pagsinta at kasidhian. Yumuko ang dalaga at nilalanghap ang bango ng papuri at saka naglakad mula sa entablado.

Itaguyod lang natin ng kaunti, dahil may isang bagay na kawili-wili tungkol sa karaniwang senaryo na ito. Sa tuwing may nangyayaring ganito ang mga manonood ay dapat kumanta ng "Purihin ang Diyos na mula sa kanino ang lahat ng mga pagpapala ay dumadaloy" o isang bagay na katulad nito. Ang palakpakan ay dapat idirekta sa Diyos na nagbigay ng kasanayan at karunungan at kakayahan. Ang puso ng pianista ay dapat mag-uumapaw sa pagmamahal at pasasalamat sa Diyos para sa regalong ibinigay Niya sa kanya upang gamitin, ngunit ito ay bihirang mangyari. Kung talagang kumilos tayo sa ganitong paraan, hindi tayo magagalak sa tagumpay o masisiraan ng loob dahil sa kabiguan dahil ang kakayahang magsagawa ay hindi nagmumula sa atin, at kung hindi ito nagmumula sa atin, hindi tayo makakakuha ng kredito kapag nagtagumpay tayo o masiraan ng loob kapag nabigo tayo.

Dito nakasalalay ang sumpa ng puno ng Duracell. Isipin ang kalayaan ng motorized paragliding [o isang Motorista na may nilalagay sa likod] sa bukas na kalangitan. Ang pakiramdam ng kalayaan na nararanasan natin kapag tayo ay nagtagumpay, sa paniniwalang tayo ay nagmula na ang tagumpay ay

inihahambing sa kagalakan ng pag-akyat ng libu-libong talampakan sa ibabaw ng lupa upang masaksihan ang mga magagandang tanawin mula sa itaas.¹⁴ Ngunit kung tayo ay masyadong mataas, ang kakulangan ng oksehena ay maaaring magdulot sa atin ng pagkawala ng malay o pagdurusa ng kabigo-an ng makina na nagpapadala sa atin sa pagbagsak sa lupa. Habang paakyat tayo sa kasinungalingan ng kapangyarihan sa loob, mas mataas ang bilis ng epekto kapag bumagsak tayo sa lupa. Hindi matatakan ang sumpa ng puno ng Duracell. Kapag natikman mo na ang bunga nito na ang pagnanais na umakyat ay hindi mapaglabanan, at ang huling kahihinatnan ay hindi maiiwasan. Hindi aksidente na "ang depresyon ang pangunahing sanhi ng kapansanan sa buong mundo."¹⁵

Ang bunga ng puno ng Duracell ay lumilikha ng pagnanais na umakyat sa taas na hindi angkop sa atin. Kung mas maraming prutas ang ating kinakain, mas malaki ang pagnanais na umakyat at mas mataas ang katiyakan na tayo ay babagsak. Ilang tama na ba ang natanggap mo? Ilan pa ang maaari mong kunin? Ito ay nagkakahalaga ng pag-iisip.

Pumunta tayo sa susunod na antas. Tiningnan natin ang mga implikasyon ng pisikal at mental na pagtitiwala, ngunit paano naman ang espirituwal at moral na pagtitiwala. Ito ay isang mapaghamong isyu, kaya ikabit ang iyong sinturong pangkaligtasan; maaaring ito ay isang magaspang na biyahe sa ating pag-aaral.

Sinasabi sa atin ng Bibliya na "ang Diyos ay pag-ibig." 1 Juan 4:8. Sinasabi nito sa atin na ang Diyos ang pinagmumulan ng pag-ibig. Tinutukoy din nito ang Diyos bilang Diyos ng pag-asa. Roma 15:13. Ang ideyang ito ay lubos na pinalawak sa Galacia:

(22) Datapuwa't ang bunga ng Espiritu ay pagibig, katuwaan, kapayapaan, pagpapahinuhod, kagandahang-loob, kabutihan, pagtatapat, (23) Kaamuan, pagpipigil; laban sa mga gayong bagay ay walang kautusan. Galacia 5:22-23

Ang mga implikasyon ng tekstong ito ay kapansin-pansin. Suriin natin ito nang isang minuto. Ang lahat ng katangiang ito ay nagmumula sa pagkakaroon ng

¹⁴ Ang pinapatakbong paragliding, na kilala rin bilang paramotoring o PPG, ay isang uri ng ultralight aviation kung saan ang piloto ay nagsusuot ng motor sa kanyang likod (isang paramotor) na nagbibigay ng sapat na thrust upang lumipad gamit ang isang paraglider. Maaari itong ilunsad sa hangin, at sa patag na lupa, ng piloto lamang - walang kinakailangang tulong. Wikipedia.

¹⁵ http://www.who.int/mental_health/management/depression/en/

Espiritu ng Diyos. Nangangahulugan lamang ito na kung wala ang Espiritu ng Diyos hindi ka magkakaroon ng pag-ibig, kagalakan, kapayapaan, pasensya, kabaitan at iba pa. Naiisip ko ang katotohanang ito sa Bibliya noong isang araw habang naglalakad ako sa isang parke sa tabi ng lawa. Ito ay kalmado at mapayapa. Bigla kong napansin ang isang ina na itinulak ang kanyang anak sa isang duyan. Sabay silang nagtawanan at halatang nagkatuwaan sa pagsamasama ng isa't isa. Ang pagmamahal na nararanasan ng inang ito para sa kanyang anak na babae ay kinasihan ng Diyos. Ang pag-iisip na maging mapagmahal at mabait at magiliw sa kanyang anak na babae ay hindi nagmula sa puso ng ina, ngunit sa puso ng Diyos, at ibinigay ito sa inang iyon na piniling ipahayag ito, at ito ay naging pagmamahal ng isang ina. Sa ganitong diwa, hindi talaga ang pagmamahal ng ina, ngunit ang pagmamahal ng Diyos na ipinahayag sa pamamagitan ng ina. Ang pagmamahal na iyon ay naging bahagi ng ina dahil tumugon siya sa Espiritu ng Diyos at ipinahayag ito. Sa totoong kahulugan, walang ganoong bagay bilang pagmamahal ng isang ina sa kanyang mga anak o pagmamahal sa pagitan ng mag-asawa. Radikal ba iyon? Magaling, ito ang itinuturo ng Bibliya.

Nagsisimula silang mag-alinlangan kung tama ba ang relasyong ito para sa kanila at madalas na nagsimulang maghanap ng ibang tao upang ibalik ang pakiramdam na iyon. Naabot na ng Duracell credit card ang limitasyon nito at ngayon ay oras na para magbayad.

Ilang beses kong ipinakita ang ideyang ito kapag nangangaral o nagsasalita sa mga seminar at nakakatuwang makita kung paano tumugon ang mga tagapakinig. Ang mga mukha ng ilang tao ay parang inatake ko lang ang pinakapundasyon ng sangkatauhan. Para sa lahat ng milyun-milyong awitin ng pag-ibig na kinanta at ang bilyun-bilyong pangako sa altar ng kasal na "Mahal kita at mamahalin kita magpakailanman," walang isa sa mga pangakong iyon ang matutupad kung hindi ibinubuhos ng Diyos ang Kanyang pagmamahal sa ating matanggaping mga kaluluwa. Ilagay natin ang katangian ng pag-ibig sa paraglider o isang tao na mayrong inilagay sa likod upang hindi mahuhulog. Bakit ang daming 'nahuhulog' sa pag-ibig at bumagsak sa lupa? Ang mga taong naniniwala na ang pag-ibig ay nagmula sa ating sariling mga kaluluwa ay madalas na gumising sa umaga at hindi 'nakakaramdam' ng pagmamahal sa kanilang mga asawa. Nagsisimula silang mag-alinlangan kung tama ba ang relasyong ito para sa kanila at madalas na nagsimulang maghanap ng ibang tao upang ibalik ang pakiramdam na iyon. Naabot na ng pautang na card ng Duracell ang limitasyon nito at ngayon ay oras na para magbayad.

Paano naman yung taos-puso na lalaki na talagang sinadya ang mga panata niya na mahalín ang asawa niya ng tuluyan tapos bigla na lang naaakit sa ibang babae. Maaaring hindi niya gustong maramdaman ito ngunit "hindi niya mapigilan." Ang pag-ibig ay nalilito sa pagnanasa, at may pagdududa sa kanyang integridad. Pagkatapos ay nagsimula siyang humiwalay sa kanyang asawa dahil ang pakiramdam ng pagkakasala mula sa pagkilos na ito ay humahadlang sa kanya na maniwala na maaari pa rin siyang maging kaibig-ibig. Akala niya ay mapapanatili niya ang daloy ng pag-ibig mula sa kanyang puso, ngunit ngayon ang kanyang paraglider ay natigil at bumagsak sa lupa mula sa kung saan siya inilunsad, at ang kanyang kasal ay tapos na. Nakapagtataka ba na ang paghahanap ng kagalakan sa pag-aasawa ay napakailap para sa karamihan ng mga tao?

Para sa kapakanan ng mga taong pakiramdam na ang kanilang kasal ay hindi na katumbas ng halaga, tandaan na ang pag-ibig ay nagmumula lamang sa puso ng Diyos at malayang magagamit sa mga humihiling nito sa Kanya. Kung sa tingin mo ay nawala ang pagmamahal mo para sa iyong asawa, hilingin sa Diyos na ibalik ito sa iyo. Gagawin Niya, sapagkat Siya ay nangako.

(13) At ang anomang inyong hingin sa aking pangalan, ay yaon ang aking gagawin, upang ang Ama ay lumuwalhati sa Anak. (14) Kung kayo'y magsisihingi ng anoman sa pangalan ko, ay yaon ang aking gagawin. **Juan 14:13-14**

3. Malapit sa Puso ng Diyos

Karera namin sa malawak na daanan sa mapanganib na bilis. Ang mga pag-urong ni Lorelle ay nabuo sa isang napapanatiling huwaran. Ayaw naming mahuli, kaya tumakbo kami papunta sa ospital. Lahat ng ito ay napakabago at kapana-panabik; sa lalong madaling panahon magkakaroon kami ng aming unang anak. Umakyat kami sa silid paanakan at tiningnan kami ng nurse at sinabing, "Masyado kayong masaya, kailangan mong maglakad-lakad." Buweno, pinahina nito ang aming sigasig. Makalipas ang apatnapu't limang minuto ay bumalik kami at ngayon ay hindi na ngumingiti si Lorelle. Isa pang tatlumpung minuto at nakarating na kami sa kalagitnaan ng panganganak. Oo, walang ibang salita para ilarawan ito, mag-libor, mahirap na pag-libor. Sinubukan naming alalahanin ang lahat ng mga diskarte mula sa mga klase sa pagsuri noong buntis pa ngunit mahirap manatiling nakatutok. Ang mga pag-

urong na iyon ay tumama tulad ng isang tren ng kargamento na paparating. Sa sandaling nakipag-usap ka sa isa, ang susunod ay direktso sa ibabaw mo. Sa wakas pagkatapos ng labing-isang oras, natanggap namin ang aming panganay na anak na lalaki, si Michael.

May isang talagang kawili-wiling larawan namin ni Lorelle pagkatapos niyang manganak. Ito ay talagang kamangha-mangha. Nakaupo siya roon na nanginginig lang, na para bang ito ay nasa isang araw na trabaho, at ako ay umiindayog sa simoy ng hangin na tila babagsak na ako. Nakabuo ako ng isang malalim na bagong paggalang sa pagkababae noong araw na iyon. Dapat kong sabihin sa inyo mga kababaihan na ang panonood sa panganganak ng iyong asawa ay talagang mahirap na trabaho.

Kapag tapos ka na tumawa, tatapusin ko ang punto ko ☺. Ang emosyonal na diin ng panoorin ang mahal mo sa sobrang sakit ay hindi kapani-paniwala. Para sa aming mga lalaki, kadalasan ay mayroon kaming solusyon sa isang problema, ngunit wala akong mga sagot sa pagkakataong ito at masakit. Nagdasal lang ako, "Diyos, alam kong may dahilan ang lahat ng sakit na ito, ngunit sa ngayon ay hindi ko ito nakikita." Sigurado akong natuwa nang matapos ito.

Nang hawakan ko ang aking anak sa unang pagkakataon, ito ay isang walang hanggang sandali. Bumaba ang tingin ko sa mga mata niya, at direktso siyang nakatingin sa akin, at nakakamangha. Habang patuloy akong nakatingin sa ibaba sa pagkamangha at pagtataka, nahawakan ko ang matinding takot na ito. Alam ko na ang aking anak na lalaki ay nakatatak ng parehong kalikasan tulad ng sa akin, isang kalikasan na humahamon sa awtoridad, na natural na nagdudulot ng paghihimagsik kaysa sa pagsunod. Alam kong may pananagutan ako sa paggabay sa kaloobang iyon at pagsasanay sa kanya sa mga disiplina ng tunay na pagmamahal, kabaitan, di-makasarili, at pagsunod. Pagkatapos ng lahat ng ito, napaisip ako, magiging kaibigan ko ba siya? May pumasok kaya sa pagitan namin at paghiwalayin kami? Doon na lang ako nagdasal, "Oh mahal na Ama sa langit, huwag mong hayaang magkaroon ng anuman sa pagitan namin ng aking anak. Nawa'y lagi tayong maging malapit, at ipinagdarasal ko na makilala niya kung sino ako at maging kaibigan ko." Ang tindi ng panalanging iyon ay nananatili sa akin. Madalas ko itong nararamdaman, at ipinagdarasal ko pa rin ito sa paniniwalang gagawin ito ng Diyos na totoo.

Makalipas ang apat na taon, gumugol ako ng isang tahimik na araw ng Sabbath sa paglalakad at pakikipag-usap sa Panginoon, malayo sa pagmamadali at abala ng buhay. Iniisip ko ang aking Ama sa Langit at ang Kanyang pagmamahal sa

akin at kung gaano ito kahalaga. Biglang nanumbalik ang aking isipan sa pagsilang ng aking anak at muling nabuhay ang matinding pagnanais na huwag nang mawalay sa kanya at makilala niya ako ng totoo. Lumipas ang eksena at sa katahimikan ay narinig ko ang isang mahinang maliit na tinig sa aking isipan, at sinabi nitong, "Iyan ang nararamdaman ko para sa iyo." Hindi ko alam kung matatawa ako o maiiyak, at nakita kong napakahirap tanggapin. "Pero Panginoon," sabi ko, "Alam Mo kung ano ako, alam Mo na marami akong nagawa at nasabi na mga maling bagay," kaya nagpatuloy ako sa pakikipaglaban. Nagulat talaga ako sa sarili ko. Ako ay isang tao na tinanggap si Kristo bilang kanyang Tagapagligtas at naniniwala na ang kanyang mga kasalanan ay pinatawad na, ngunit nang lumapit ang Diyos sa akin at sinabi sa akin ang nararamdaman Niya para sa akin, mahirap tanggapin. Sa wakas napasigaw na lang ako ng "Oh salamat, salamat sa pagmamahal mo sa akin at salamat sa lahat ng ginawa mo para sa akin. Mahal na mahal kita." Sa isang tunay na kahulugan naramdaman kong parang nakahawak ako sa Kanyang mga bisig. Hindi ako maaaring maging mas masaya. Napagtanto ko na mahal na mahal ako ng aking Ama sa langit kaya't ayaw Niyang may pumagitna sa amin. Masakit sa Kanya na isipin na maaari tayong maghiwalay, at ginagawa Niya ang lahat para hindi mangyari iyon.

Sa karanasang ito ang magagandang pribilehiyo na maging bahagi ng kaharian ng Diyos ay inihayag sa akin sa antas ng puso ko. Di-nagtagal pagkatapos ng pangyayaring ito, dinala ako sa ilang talata sa Bibliya na talagang nagmulat sa aking mga mata at lalo akong nagpuri sa Diyos. Dalangin ko na ang kahalagahan ng tekstong ito ay mag-alab sa iyong puso at hindi ka iiwan. Narito ang isang napakalinaw na bintana sa kaharian ng Diyos:

(6) Hindi бага ipinagbibili ang limang maya sa dalawang beles? at isa man sa kanila ay hindi nalilimutan sa paningin ng Dios. (7) Datapuwa't maging ang mga buhok ng inyong ulo ay pawang bilang na lahat. Huwag kayong mangatakot: kayo'y lalong mahalaga kay sa maraming maya. **Lucas 16:6-7**

Ipinapaliwanag ni Jesus ang mga prinsipyo ng Kanyang kaharian. Sa mga talatang ito, mayroon tayong pormula para sa kung ano ang kahalagahan ng mga tao sa kahariang iyon. Ano ang bilang sa kanila, ano ang kahalagahan sa kanila, ano ang nagpapahalaga sa kanila? Kung ang mga isyung ito ay hindi mahalaga sa iyo, kung gayon ang tekstong ito ay hindi gaanong makahulugan, ngunit wala pa akong nahanap na sinumang hindi nakikipagbuno sa mga isyu ng pagpapahalaga sa sarili.

Sinabi ni Jesus ang halaga ng dalawang maya sa mga termino ng tao. Sa isang makalupang kahulugan ang mga maya na ito ay may maliit na halaga. Pagkatapos ay gumawa si Jesus ng kaibahan at sinabi, “Walang isa man sa kanila ang nakalimutan ng Diyos.” Ang kaibahan dito ay dahil naaalala ng Diyos ang mga maya, sila ay napakahalaga sa kaharian ng Diyos. Pinalawak ni Jesus ang prinsipyong ito sa pamamagitan ng paghahambing kung gaano kalaki ang iniisip ng Diyos tungkol sa atin kumpara sa mga maya. “Ang mismong mga buhok ng inyong ulo ay bilang lahat.” Kung hindi 'yan sa harap, malapit at personal, ano po? May kilala ka bang gustong malaman ang tungkol sa iyo na sinusubaybayan pa nila ang bilang ng mga buhok sa iyong ulo? Pagkatapos ay dumating ang suntok na hanay: “Huwag kang matakot; mas mahalaga kayo kaysa sa maraming maya.” Nakikita mo ba kung gaano kahalaga at kahalagahan ang natatamo sa kaharian ng Diyos? Nagmumula ito sa simpleng pagkaunawa na ang Diyos ay mapagmahal na nag-iisip tungkol sa atin nang patuloy. Tiyak na tayo ang nasa isip Niya. Binibigyan Niya tayo ng buhay, pinapatibok ang ating mga puso, at aktibong ibinubuhos ang Kanyang pag-ibig sa ating buhay upang masiyahan tayo sa buhay; at ibinibigay Niya sa atin ang mayayamang regalo, talento at kakayahan para sa ating kasiyahan, kasiyahan at paglilingkod sa iba. Narito ang lihim ng kaharian ng Diyos, ang lihim ng kahalagahan. Ito ang susi na nagbubukas sa umaalipin na kaharian ng kawalang-halaga at depresyon. Mayroon ka bang lakas ng loob na paniwalaan ito?

Habang tayo ay nasa puntong ito, alam mo ba kung gaano kalaki ang iniisip ng Diyos tungkol sa iyo? Pakinggan mo ito...

Marami, Oh Panginoon kong Dios, ang mga kagilagilalas na mga gawa na iyong ginawa, At ang iyong mga pag-iisip sa amin: Hindi malalagay na maayos sa harap mo; Kung ako'y magpapahayag at sasalitain ko sila, Sila'y higit kay sa mabibilang. **Awit 40:5**

Kung ang ating halaga ay natutukoy sa pamamagitan ng mapagmahal na pag-iisip na mayroon ang Diyos sa atin, kung gayon ang tekstong ito ay nagsasabi sa atin na tayo ay hindi mabibili o walang halaga, dahil sinasabi nito na ang Kanyang mga plano at iniisip para sa atin ay mas dakila kaysa sa maipahayag o mabilang. Ano ang pakiramdam ng walang halaga? Ngunit maaari lamang itong maging kasing ganda ng ating paniniwala sa katotohanan na mahal tayo ng Diyos nang hindi nasusukat, gaano man tayo kabuti o kasamaan. Ito ay isang magandang balita at ako ay lubos na nagpapasalamat para dito. Kaya sa tuwing natutukso kang magduda sa iyong halaga, tingnan mo lang ang mga maya at maniwala ka!

4. Ang Kaharian ng Pamilya

Ito ay isang mainit na mahalumigmig na araw. Isang maligaya na espiritu ang namamayani sa silid. Isang masarap na bango ang lumalabas mula sa kusina na nangangako sa mga lasa ng mga panglase. Umalingawngaw ang tawanan habang kinukuwento ang mga nakalipas na panahon. Ang mga regalo ay ipinagpapalit sa isang kapaligiran ng nasasabik na sorpresa na may halong pagmamahal. Nilalamon ng mga bata ang mga pagkain ni Lola habang sinasabi sa amin ni Lolo kung gaano kami katangkad. Ito ang madalas na karanasan namin kapag binisita namin ang aking lolo't lola. Ito ay isang oras para sa pamilya, isang oras upang muling pagtibayin kung saan ka nabibilang, isang oras upang makipag-ugnayan muli sa mga mahal mo, upang magbahagi ng mga regalo; isang mahalaga at mahalagang panahon na magkasama.

Wala nang mas kritikal pa kaysa sa pakiramdam ng isang malapit na pamilya upang protektahan tayo mula sa patuloy na lumalawak na mga panga ng depresyon at kawalang-halaga. Ang isang pamilya ay maaaring maging isang lugar kung saan tinatanggap ka kung sino ka, kung saan maaari kang maging iyong sarili, kung saan maaari kang mapatawad sa mga pagkakamali at simpleng magsaya sa pagbabahagi ng buhay nang magkasama.

Binuksan ni Jesus para sa atin ang isang mahalagang larawan ng kaharian ng Diyos nang turuan Niya tayo kung paano manalangin. Sinabi ni Jesus, “Ganito, kung gayon, kung paano kayo manalangin: 'Ama namin na nasa langit...'” Hindi sinabi ni Jesus na manalangin ng “Mahal na Diyos,” o “Ang iyong banal na kamahalan,” o “Mahal na Hari,” bilang ating unang sanggunian punto, ngunit sa halip ay "Ama Namin."

ANG KAHARIAN NG DIYOS AY ISANG PAMILYA

Ito ay tila napakalinaw sa ilan, ngunit ang mga implikasyon ng isang kaharian ng pamilya ay napakalawak. Titingnan natin ang mga implikasyon na ito sa mga susunod na kabanata.

Ang unang pagkakataon na ang Ama ay nagsasalita sa sangkatauhan ay nasa Mateo 3:17. Mula sa buwang-liwayway hanggang sa bautismo ni Hesus, ang Diyos ay nakipag-ugnayan sa atin sa pamamagitan ng Kanyang Anak. Sa buong kabuuan ng Kanyang minanang pagka-Diyos, si Jesus ay ang Jehovah na nagbukas ng Dagat na Pula, Siya ang Jehovah na kumulog mula sa Bundok Sinai at Siya ang Jehovah na nanguna kay Joshua patungo sa Lupang Pangako.

1 Corinto 10:1-4. Sa panahon ng bautismo ni Kristo, ang Anak ng Diyos ay naging Emmanuel – Diyos kasama natin – bilang isa sa atin. Kaya ngayon ang Ama ay nagsasalita sa unang pagkakataon at ang Kanyang mga salita ay malalim na makabuluhan (gaya ng dati), dahil dito mismo inilatag ng Diyos ang pangunahing katangian ng Kanyang kaharian. “Ito ang aking Anak, na aking iniibig; sa kanya ako ay lubos na nasisiyahan.” Maraming paraan kung paano ipinakilala ng Diyos ang Kanyang Anak, tulad ng, “Ito ang Lumikha ng langit at lupa; makinig sa Kanya,” o “Ito ang inyong Hari, sundin ninyo siya,” ngunit ipinahayag ng Diyos ang pagkakakilanlan ng Kanyang Anak sa mga tuntunin ng isang pamilya kaysa sa mga tuntunin ng isang hari o pinuno. Kung susuriin natin ang pahayag na ito, mapapansin natin ang sumusunod:

1. Ito ang Aking Anak

= *Pagkakakilanlan*

2. Sinong mahal Ko; Sa Kanya Ako ay lubos na nasisiyahan

= *Halaga*

Sa kaharian ng Diyos, ang kahalagahan at karapat-dapat ay tinutukoy ng ating kaugnayan sa Kanya. Ito ay lubos na kabaligtaran sa kaharian ni Satanas kung saan ang kahalagahan at karapat-dapat ay natutukoy sa pamamagitan ng ating matagumpay na pagganap at nakamtan, na hinuhusgahan ng ating sarili at ng iba sa ating paligid. Sa kaharian ng Diyos, Siya ang ating Ama at tayo ay Kanyang mga anak. Iyan ang ating pagkakakilanlan. Kilala tayo kung kanino tayo kinabibilangan kaysa sa kung ano ang ginagawa natin. Ang katotohanang mahal tayo ng Diyos bilang Kanyang mga anak at patuloy na ibinubuhos ang Kanyang mga pagpapala sa atin, patuloy na iniisip ang tungkol sa atin, at gustong mapalapit sa atin, ay nagbibigay sa atin ng hindi kapani-paniwalang pakiramdam ng halaga. “Huwag kayong matakot, sapagkat kayo ay higit na mahalaga kaysa sa maraming maya.”

Sa kaharian ng Diyos ang ating pagkakakilanlan at halaga ay kasing-haba ng Diyos Mismo - walang hanggan at hindi nagbabago. Anuman ang tagumpay o kabiguan, ang relasyon ay nananatiling pare-pareho at ang ating halaga ay ligtas. Sa kaharian ni Satanas, ang halaga natin ay halos kasing-ligtas ng pamilihan ng sapi pagkatapos ng Setyembre 11, 2001 – lubhang pabagu-bago, ganap na walang katiyakan at tiyak na bumagsak. Makakasiguro ba tayo na lagi tayong magtatagumpay? Makatitiyak ba tayo na ang mga taong nakapaligid sa atin, na hinahanap natin ng pampatibay-loob at suporta, ay palaging palakpakan ang ating mga pagsisikap? Halos hindi! Para sa mga may tainga na makarinig,

itinayo ng matalinong tao ang kanyang bahay sa ibabaw ng bato kaysa sa paglilipat ng buhangin.

Upang mapangalagaan ang ating indibidwal na pagkakakilanlan at iligtas tayo mula sa pagpasok sa isang buhay ng kawalan ng pag-asa, panghihina ng loob, kawalang-halaga at kamatayan, ang Diyos ay naglagay sa puso ng Kanyang kaharian ng isang batas na mag-iingat sa mga relasyon. Ito ay tumatalakay sa dalawang uri ng relasyon: Ang relasyon sa pagitan natin at ng ating makalangit na Ama, at ang relasyon ng bawat isa sa atin bilang magkakapatid sa kaharian ng Diyos. Ito ang dahilan kung bakit sinabi ni Hesus:

(37) At sinabi sa kaniya, Iibigin mo ang Panginoon mong Dios ng buong puso mo, at ng buong kaluluwa mo, at ng buong pag-iisip mo. (38) Ito ang dakila at pangunang utos. (39) At ang pangalawang katulad ay ito, Iibigin mo ang iyong kapuwa na gaya ng iyong sarili. (40) Sa dalawang utos na ito'y nauwi ang buong kautusan, at ang mga propeta. Mateo 22:37-40

Ang dalawang dakilang utos na ito ay idinisenyo upang pangalagaan ang ating pagkakakilanlan at kahalagahan bilang mga anak ng Diyos. Ang dalawang dakilang utos na ito ay, siyempre, isang buod ng Sampung Utos. Naisip mo na ba na ang Sampung Utos ay mahalaga sa pagpigil sa iyong pagkawala ng iyong pagpapahalaga sa sarili? Sa loob ng kaharian ng Diyos ang Sampung Utos ay nauunawaan sa konteksto ng mga relasyon. Kung putulin mo ang mga relasyong iyon, sinisira mo ang iyong pagkakakilanlan, at kapag sinira mo ang iyong pagkakakilanlan, ang kamatayan ay nagnanais na yakapin ka. Walang arbitraryo sa pahayag ng Diyos na ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan. Ang kasalanan (na tinukoy ng Bibliya bilang ang paglabag sa batas sa 1 Juan 3:4) ay sumisira sa ating pagkakakilanlan at halaga. Kapag nawala ang pagkakakilanlan at halaga, ang kaluluwa ay nananabik sa kamatayan. Ito mismo ang dahilan kung bakit ang depresyon at pagpapakamatay ay ang pinakamalaking problema sa lipunan ngayon. Ang sagot ay simple – kasalanan. Nakikita mo ba kung bakit labis na napopoot ang Diyos sa kasalanan? Ang kasalanan ay ang magnanakaw ng ating pagkakakilanlan at halaga bilang mga anak ng Diyos, at determinado ang Diyos na sirain ito.

Para lamang mabilis na ibuod kung ano ang ating natalakay:

1. Ang kaharian ng Diyos ay isang pamilya.
2. Ang Diyos ang ating Ama at tayo ay Kanyang mga anak.

3. Ang ating pagkakakilanlan at halaga bilang indibidwal ay nakabatay sa ating kaugnayan sa Diyos.
4. Ang kaharian ng Diyos ay isang relasyonal na kaharian batay sa mga relasyon sa pagitan natin at ng Diyos at sa pagitan ng bawat isa.
5. Ang mga relasyong ito ay pinangalagaan ng Sampung Utos.
6. Ang paglabag sa mga Kautusan ay sumisira sa ating pagkakakilanlan at halaga.

5. Krisis sa Pamilya

Kitang kita ko sa mukha niya na may trauma siya. Ang mga bag sa ilalim ng kanyang mga mata ay nagtaksil sa kanyang magiting na pagtatangka na magmukhang normal. Tinanong ko siya "Okay na ba ang lahat?"

"Hiwalay na kami ng asawa ko," masakit na sabi niya. "Hindi ko lang nakita na darating ito," sabi niya, na nalubog sa panghihinayang. Nag-usap kami tungkol sa mga hamon na kinakaharap niya at pagkatapos ay sinabi niya na "Hindi ko kakayanin na hindi nakikita ang mga bata - pinapatay ako nito." Kitang kita ko na pilit niyang pinipigilan ang sarili, at ramdam ko talaga ang sakit niya. Taimtim kong hiniling na sana ay natulungan ko siya. Ang kanyang huling komento ay "Hindi ko lang alam kung saan ang daan o kung saan ako patungo."

Tanging ang mga nakarating na sa magulong lupain ng paghihiwalay at diborsyo ang makakaunawa sa damdamin sa likod ng mga salitang iyon. Ang pagkabigla, galit at pighati na naramdaman ng ayaw ng partido ay madalas na inihahambing sa naranasan ang pagkamatay ng isang kapareha.¹⁶ Ang mapangwasak na mga katotohanan ng diborsiyo ay nangangahulugan ng higit pa sa isang dibisyon ng mga ari-arian, nangangahulugan ito ng muling pagtukoy sa iyong buong pagkakakilanlan.¹⁷

Ang pinakadakilang biktima, siyempre, ay ang mga bata. Ang hanay ng mga mapanirang emosyon na dumadaan sa puso ng isang bata, hindi lamang sa oras

¹⁶ Nelly Zola and Renata Singer, *True Stories from the Land of Divorce*, (Pan Macmillian, Sydney, 1995) p 2.

¹⁷ Ibid.

ng kaganapan ngunit sa natitirang bahagi ng kanilang buhay, ay hindi kailanman ganap na makalkula.

Sinuri ni Jim Conway ang daan-daang matatanda na naging mga anak ng diborsyo, at ang hanay ng mga emosyon na kanilang nadama ay inilarawan bilang sumusunod:

Hindi masaya 72%

Naramdamang Walang Kapangyarihan 65%

Nakaramdam ng Pag-iisa/Kalungkutan 61%

Natakot 52%

Nagalit 50%

Naramdamang Inabandona 48%

Nadama na Personal na Tinanggihan 40%

Nadama na Walang halaga 30%

Ang pagiging napapailalim sa diborsyo bilang mga bata ay nag-iwan sa mga nasa hustong gulang na ito ng mga sumusunod na isyu:

Patuloy na naghahanap ng pag-apruba 58%

Bibabara ang ilan sa kanilang nakaraang 54%

Masyadong mahigpit na husgahan ang kanilang sarili 53%

Sineseryoso ang sarili 47%

Sobrang paggalaw sa mga sitwasyon kung saan

wala silang pagpigil 42%

Nagkakaproblema pa rin sa mga relasyon 40%¹⁸

Nakapagtataka ba na sinabi ng Diyos na, “Kinapopootan ko ang diborsyo!” Malakias 2:16. Hindi alintana kung paano ito nangyayari, o kung sino ang lumayo kung kanino, ang pagkawala ng mga relasyon sa pamilya ay nakapipinsala sa lahat ng partido. Walang mananalo kapag nasira ang relasyon ng pamilya. Gayunpaman, ito mismo ang nangyari sa langit. Ang pamilya ng Diyos ay nagkawatak-watak dahil sa isang krisis nang ang Kanyang pinakamamahal na unang nilikhang anak ay tumalikod sa Kanya.

Sinasabi ng Bibliya sa Pahayag 12:7, “At nagkaroon ng digmaan sa langit.” Kapag binabasa natin ang talatang ito maaari tayong matuksong isipin na ito ay isang digmaan sa pagitan ng dalawang hari at ng kanilang mga kaharian, ngunit ang digmaang ito ay ang paghihiwalay ng pamilya ng Diyos. Naiisip mo ba

¹⁸ Conway, p 31.

noong unang ginawa ng Diyos si Lucifer at magiliw na hinawakan ang kanyang bagong anak? Ibinahagi ng Diyos ang kanyang puso at kaluluwa sa anghel na ito. Wala siyang ipinakita sa kanya kundi pagmamahal at binigyan siya ng pribilehiyong maglingkod sa pinakamataas na antas ng pamahalaan ng kanyang pamilya. Ngunit ngayon itong anak Niya ay naglalaway ng mga salita ng galit at paghihimagsik. Gumagalaw sa lilim ng panlilinlang at kasinungalingan, nilason niya ang isipan ng marami pang anak ng Diyos. Naiisip mo ba ang kalungkutan? Si Lucifer, na nilikha nang sakdal, ay napuno na ngayon ng poot at pagpatay. Siya ay desidido sa pagsira sa walang hanggang Anak ng Diyos, dahil ipinahayag ni Jesus na si Satanas ay isang mamamatay-tao mula pa sa simula sa Juan 8:44. Ang katotohanan ng damdaming ito ay ipinakita sa krus ng Kalbaryo, kung saan inaasahan ni Satanas na alisin si Jesus.

Sino ang makakaunawa sa pagkawala ng Diyos para sa Kanyang anak na si Lucifer. Mayroon tayong alingawngaw mula sa puso ng Diyos sa kuwento ni David at Absalom.

“At ang hari ay nagulumihanan, at sumampa sa silid na nasa ibabaw ng pintuang bayan, at umiyak: at habang siya'y yumayaon, ganito ang sinasabi niya, Oh anak kong Absalom, anak ko, anak kong Absalom! Mano nawa'y ako ang namatay na kahalili mo, Oh Absalom, anak ko, anak ko!” **2 Samuel 18:33**

Si Absalom, isang maganda at makisig na anak ni David, ay nagnanais na patayin ang kanyang ama at kunin ang kanyang kaharian, ngunit natalo ng hukbo ni David ang mga puwersa ng kanyang anak at napatay si Absalom sa labanan. Sa halip na kagalakan sa tagumpay ay iniyakan ni David ang pagkawala ng kanyang rebeldeng anak. Walang mananalo kapag nagkawatak-watak ang mga pamilya.

Napakahalagang tandaan na sa kaharian ng Diyos ang pagkakakilanlan at halaga ng isang tao ay nakatali sa kanilang kaugnayan sa Diyos na Lumikha, ang ating makalangit na Ama. Nang umalis si Lucifer sa relasyong iyon, nagpakamatay siya sa isip at emosyonal at nagbukas ng hindi inaasahang pintuan ng madilim na emosyon. Bago ang paghihimagsik ni Lucifer, kung tinanong mo siya - "Sino ka?" sasabihin sana niya nang may mahinahong katiyakan at pagtitiwala, "Ako ay anak ng Diyos, at mahal Niya ako." Minsang tinanggihan ni Lucifer ang kanyang Ama, kung tinanong mo rin siya, "Sino ka Lucifer?" ano kayang masasabi niya? Wala na siyang pagkakakilanlan, sinira na niya. Anumang pagkakakilanlan ang nais niyang likhain para sa kanyang sarili mula sa puntong iyon, hinding-hindi pupunuin ang kahungkagan at pakiramdam ng pagkawala

na naranasan niya dahil sa pagkasira ng kaniyang malapit na kaugnayan sa kaniyang makalangit na Ama.

Maraming beses niyang hiniling na mabawi niya ang nawala sa kanya, ngunit hindi siya pinayagan ng kanyang pagmamalaki. Bukod pa ryan, sa kaibuturan niya ay hindi siya maniniwala na mapapatawad siya pagkatapos ng kanyang walang pakundangan na kawalan ng pasasalamat at bukas na paghihimagsik. Si Lucifer, ngayon ay si Satanas, na ang ibig sabihin ay 'kalaban', ay nag-iisa. Walang makakahawak sa kanya, walang mapupuntahan na pigura ng magulang, at walang matatawag na bahay. Ngayon si Satanas ay binibigyang-buhay ng lahat ng mga damdamin ng kawalang-halaga: kawalan ng kapanatagan, takot, kawalan ng laman, paninibugho, pagmamataas, pagpapawalang-sala sa sarili, pagmamataas, poot, galit at isang makontrol na espiritu.

Hindi na alam ni Satanas kung saang daan patungo. Kinailangan niyang muling tukuyin kung sino siya at kahit papaano ay puksain ang kahungkagan na iyon, ang kawalang-halaga, ang kawalan na nararamdaman niya sa loob. Tulad ng sinumang bata na nakadarama ng walang halaga, si Satanas ay nagdadala ng lahat ng mga marka ng kawalan ng kapanatagan, takot, pagkabalihw at isang desperadong pangangailangan para sa pag-apruba mula sa sinumang makukuha niya ito. Siya ay naghahangad ng pansin, at upang bigyang-kasiyahan ang kahungkagan na iyon, ang kanyang baluktot na kalikasan ay nagnanais na sambahin, sambahin at mahalina - anumang bagay upang alisin ang sakit, ang kalungkutan at ang kawalang-halaga - anuman. Ang malungkot na kalagayang ito ay kahanga-hangang makikita sa isang kanta mula sa isang pelikula na tinatawag na City of Angels:

Talata 1

Gumugol ng lahat ng iyong oras sa paghihintay para sa pangalawang pagkakataon

Para sa isang pahinga na gagawin itong okay

Palaging may dahilan para makaramdam ng hindi sapat

At mahirap sa pagtatapos ng araw

Kailangan ko ng ilang distraction o isang magandang palayain

Tumutulo ang mga alaala sa aking mga ugat

Hayaan mo akong walang laman. Oh at walang timbang at marahil

Makakahanap ako ng kapayapaan ngayong gabi

Talata

Pagod na pagod sa tuwid na linya, at kahit saan ka lumiko

May mga buwitre at magnanakaw sa iyong likuran
Ang bagyo ay patuloy na umiikot, patuloy kang gumagawa ng mga
kasinungalingan

Na bumawi ka sa lahat ng pagkukulang mo
Walang pinagkaiba, pagtakas sa huling pagkakataon
Mas madaling maniwala sa matamis na kabaliwan na ito
Oh itong maluwalhating kalungkutan na nagpapaluhod sa akin.

Dahil tinanggihan ni Satanas ang mga relasyon bilang batayan ng halaga, hindi siya kailanman makapagtatag ng isang kaharian batay sa mga relasyon. Isang opsyon na lang ang natitira sa kanya. Kilalanin sa kung ano ang iyong ginagawa sa halip na kung kanino ka kabilang. Ang kahariang ito ay hindi kailanman gagana kung kinikilala ng lahat na ang lahat ng buhay, karunungan, at pag-ibig ay nagmumula sa Diyos. Kaya inimbento ni Satanas ang prinsipyo ng 'kapangyarihang nasa loob,' upang gawing puwersa ang Diyos na hindi kayang magkaroon ng personal na relasyon. Isang puwersa na maaari mong gamitin at abusuhin kung gusto mo. Ang kaharian ni Satanas ay isang kaharian ng kapangyarihan at pagganap at paghahanap ng kasiyahan. Ang pangunahing tema nito ay ang pagiging responsable sa sinuman, at pag-aalaga lamang sa mga magiging kapaki-pakinabang sa iyo.

Ang kahariang ito ay tiyak na mapapahamak, siyempre, dahil ang puwersa ng buhay na sumusuporta dito ay pag-aari ng isang buhay na nilalang at isang araw ang pagkakasala ng pagtangga sa Kanya ay dudurog sa buhay ng mga matigas ang ulo na tumatangging kilalanin ang kanilang pagkakakilanlan bilang mga anak ng Diyos. Ito ay tiyak na mapapahamak dahil walang makakapag-alis ng sakit at kawalan na dulot ng pagtangga sa pagkakakilanlang iyon. Dito natin malalaman ang katotohanan ng salawikain, "Walang kapahingahan ang masama."

Kung babalik tayo sa Halamanan ng Eden sa kontekstong ito, makikita natin na sa labas ay tila tuso at matalino si Satanas habang sinisikap niyang hadlangan ang pagpapatalis sa kanya mula sa langit. Ngunit sa loob ay naroon ang isang pusong puno ng kahungkagan at kawalan ng kapanatagan na nagpupumilit na bumuo ng isang bagong pagkakakilanlan at upang makatakas sa patuloy na lumalawak na bangin ng kawalan ng pag-asa.

6. Impiyerno sa Lupa

Ito ay dapat na isa sa mga pinakamasakit na karanasan sa buhay. Maaaring tumagal ito ng maraming taon, ngunit sa paglipas ng panahon ay nakabuo ka ng isang tunay na solidong pagkakaibigan sa isang tao. Isang taong napuntahan mo na talagang gustong makasama. Bigla mong napansin na medyo kakaiba ang kilos ng kaibigan mo. Subukan mong ipasa ito at sabihin sa iyong sarili na guni-guni mo lang ang mga bagay-bagay at hindi ito tunay na isyu. Ngunit ang ebidensya ay patuloy na tumataas habang lumilipas ang panahon, at sa wakas ay napipilitan kang tanungin ang iyong kaibigan kung ano ang nangyayari. Matapos gugulin ang tila isang panahon upang lampasan ang halatang batong pader, nalaman mong may ibang tao na nag-iimpluwensya sa iyong kaibigan laban sa iyo, na nagbunsod sa kanila na bigyang-kahulugan ang iyong mga aksyon sa paraang nag-iiwan sa iyo na nabigla.

Tiyak na mangingibabaw ang katwiran at mabilis mong mareresolba ang hindi pagkakaunawaan, ngunit hindi! Habang hinahangad mong magbigay ng makatwirang paliwanag ikaw ay walang kahihiyang inakusahan na sinusubukang gumawa ng isang pagtatakip. Sa puntong ito, maaaring maabutan ka ng alinman sa ilang mga emosyon: nasaktan, sakit, galit o kahit na pagkawasak na ang iyong kaibigan ay madaling maniwala sa ibang tao nang hindi man lang nagsalita sa iyo, lalo na sa pagtatanggol sa iyo! Ang iyong pagsabog o katahimikan (alinman ang naaangkop) ay nagpapahiwatig sa iyong 'kaibigan' na sila ay tama at lahat ng sinabi tungkol sa iyo ay totoo. Pag-usapan ang pagdaragdag ng insulto sa pinsala!

Siguro habang binabasa mo ang huling dalawang talata na iyon, isang masakit na alaala ang lumutang habang kinukumpirma mo ang reyalidad ng senaryo na ito na paulit-ulit na paulit-ulit mula noong halos buwang-liwayway na ng panahon dito sa mundo. Kahit na nagsusulat at naaalala ko ang ganitong pangyayari para sa aking sarili, huminto ako at muling nagtanong, "Bakit?"

Sigurado akong karamihan sa atin ay may mga galos mula sa mga katulad na anyo ng pagtangi, at sa palagay ko ay makakatulong ito sa atin sa maliit na paraan na maunawaan kung ano ang nadama ng Diyos sa sandaling kainin nina Adan at Eva ang bunga mula sa Puno ng Kaalaman. Ito ay isa sa mga pinakadakilang misteryo ng buhay na ang mga salita ng isang estranghero ay maaaring paghiwalayin ang pinakamatalik na kaibigan.

Madalas kong naiisip na pinagmamasdan nang mabuti ng Diyos ang Kanyang anak na si Eva habang nasumpungan niya ang kanyang sarili sa gitna ng hardin, biglang nakipag-usap sa 'estranghero.' Matapos ang lahat ng oras na inilaan ng Diyos kay Eva, na ipinakita sa kanya ang hindi mabilang na mga tanda ng Kanyang pagmamahal, kakapit ba siya sa katiwasayan at pag-ibig ng kaniyang makalangit na Ama o yayakapin ang mga salita ni Satanas sa pamamagitan ng serpiyente? Bakit hindi nakialam ang Diyos at nagpadala ng anghel para pigilan ang pagkaputol ng kanilang relasyon? Sa palagay ko, maraming tanong na "bakit" ang sasagutin sa puntong ito. Bagama't wala tayong oras o espasyo para tugunan ang lahat ng ito, at sa katunayan ang ilan sa mga ito ay hindi ganap na matugunan hangga't hindi natin Siya nakikita nang harapan, ang pangunahing sagot ay pagmamahal.

Ang pag-ibig ay nagbibigay ng pribilehiyong pumili kahit na ang pagpili ay lubhang makakasakit sa nagbibigay ng pagpili. Kung nakagawian ng Diyos na mamagitan sa tuwing pupunta ang Kanyang mga anak sa maling direksyon, kung gayon sa katotohanan ay wala silang magagawa. May panahon para sa pagtuturo at pagtutuwid, ngunit darating din ang panahon na ang katahimikan ng nagbibigay ng pagpili ay nagpapatunay sa lahat ng mga pagpapahayag ng "Mahal kita" na Kanyang binigkas, dahil ang pag-ibig na walang pinipili ay hindi pag-ibig sa lahat. Ito ay isang katotohanan na ang lahat ng mga magulang ay nakikipagbuno habang nakikipag-ugnayan sa kanilang mga anak. Kung pagkatapos ng lahat ng ating mga tagubilin at mga direksyon ay pinili pa rin ng ating mga anak laban sa atin, pinagbabawalan ba natin sila na iligtas ang ating sarili sa sakit ng pagtangga? O nananatili ba tayong tahimik at nagdadalamhati, na nagpapahintulot sa kanila na piliin na tanggihan tayo? Ito ay isang mahirap na pagpipilian para sa sinumang magulang.

Ang Diyos, na nakadamit ng lakas ng pag-ibig, ay tahimik na minamasdan si Eva, ang Kanyang pinakamamahal na anak, na naging instrumento sa pagsira sa Kanyang pinakamamahal na anak na si Adan. Sa ngayon ang antas ng sakit sa puso ng Diyos ay dapat na hindi kapani-paniwala. Ang sakit ba sa puso ng Diyos sa pagkawala ng Kanyang anak na babae ay magiging dahilan upang mamagitan Siya upang iligtas si Adan? Hindi. Ang Banal na pag-ibig ay labis na nagdadalamhati at naghihintay sa katahimikan, na nagpapatunay nang walang pag-aalinlangan na Siya ay tunay na Diyos ng kalayaan at malayang pagpili. Hahayaan Niya si Adan na pumili para sa kanyang sarili. Kapag pinag-uusapan natin ang tungkol sa mga pagsubok, mangyaring huwag pansinin ang walang katotohanan na ideya na ang Diyos ay walang ingat na nanonood sa mga proseso ng pagsubok mula sa kaligtasan ng langit upang makita kung nakuha

na nina Adan at Eva ang kinakailangan upang maging bahagi ng makalangit na samahan. Ang Diyos ay sinusubok tulad nina Adan at Eva. Sapagkat alam ng Diyos na kung mahulog sina Adan at Eba, dapat Niyang tawagin ang pangako na itinakda bago pa likhain ang mundo¹⁹ upang ibigay ang buhay ng Kanyang Anak - si Jesu-Kristo. Ipapakita sa kanila ni Kristo kung ano talaga ang Kanyang Ama; Dadalhin Niya ang kanilang pagkakasala sa Kanyang sarili at hahayaan nitong sirain ang Kanyang buhay kaysa sa kanila. Ang lahat ng ito ay lubos na nababatid ng Diyos habang tahimik Niyang pinagmamasdan si Eva at pagkatapos ay pinili ni Adan laban sa Kanya. Anong klaseng pagmamahal ang nasa katahimikang iyon? Ang pagpapakitang ito ng pag-ibig ay magpakailanman na mag-aalis ng maling ideya na ang Diyos ay naantig ng pansariling interes sa pakikitungo sa ating orihinal na mga magulang.

Tinalakay natin sa Kabanata 1 ang pilosopiya na tinanggap nina Adan at Eva nang kumain sila mula sa punong iyon at tinalakay natin sa nakaraang kabanata ang kalunos-lunos na pinaghalong emosyon na nagbunsod kay Satanas na gumawa ng konsepto na maaari tayong mabuhay nang wala ang Diyos at bumuo ng pagkakakilanlan ng ating pagmamay-ari ng kung ano ang ating nakamit. Kahit na tinutunaw ng mga katas ng tiyan nina Adan at Eva ang prutas, dahan-dahang bumabalot sa kanilang isipan ang nakasusuklam na ulap ng kawalang-halaga at pagkakasala, na nagpapasara sa maganda, masaya, at masayang relasyon sa pagitan ng Diyos at ng tao. Ang sumpa ng puno ng Duracell ay nagsimula sa kanyang mapanlinlang na gawain, at sa loob ng maikling panahon sina Adan at Eva ay nilamon ng pagkakasala at takot. Sila, kasama si Satanas at ang kaniyang mga anghel, ay nagpakamatay sa isip at damdamin. Nawala ang kanilang pagkakakilanlan at halaga, at wala na silang magagawa na maibabalik ito. Hindi nila maibabalik ang kanilang sarili sa pabor sa Diyos. Sinira nila ang relasyon at tanging ang Diyos lamang ang makapagpapanumbalik nito. Ang katotohanang ito ay nakikita sa sarili kahit na iniisip natin ang ating sariling karanasan. Kung may lumabag sa isang relasyon sa atin, ang kapangyarihang ibalik ang relasyong iyon ay nakasalalay sa hindi nakakasakit na partido; ang nagkasalang partido ay sumuko sa anumang awtoridad sa relasyon.

Sa puntong ito mahalagang alalahanin ang ating tiningnan sa Kabanata 2. Ang Diyos ang pinagmumulan ng buhay, karunungan at kagalakan. Pinutol na nina Adan at Eva ang kanilang sarili mula sa pinagmulang iyon sa pamamagitan ng paniniwala sa kasinungalingan na taglay nila ang lahat ng ito sa kanilang sarili. Ang kanilang mga kapangyarihan sa pangangatwiran ay hindi na magagamit

¹⁹ 1 Pedro 1:20; Apocalipsis 13:8

nang walang pag-iimbot o layunin. Ang kanilang mga isip ay lubos na kasuwato ni Satan. Wala silang kakayahan na ibunyag ang mga kasinungalingan na sinasabi sa kanila ni Satan. Sinimulan silang punuin ni Satan ng mga maling teorya tungkol sa katangian ng Diyos. Kasabay nito, sinabi ni Satan kina Adan at Eva na sila ay masama. Sinabi niya sa kanila na karapat-dapat silang mamatay at sila ay walang kwentang mga indibidwal. Impiyerno pa rin si Satan na sirain ang ating pagkakakilanlan, at ginagawa niya ito sa pamamagitan ng pagsasabi sa atin ng mga kasinungalingan tungkol sa Diyos at kasinungalingan tungkol sa ating sarili. Hangga't naniniwala tayo sa mga kasinungalingan tungkol sa Diyos at sa ating sarili, hindang-hindi tayo maaaring makipagkasundo sa Diyos. Ang tanging paraan upang maibalik ang ating kaugnayan sa Diyos ay ang tunay na malaman ang Kanyang katangian na ipinahayag sa Kanyang Anak.

Pinaghiwalay ng estranghero ang matalik na kaibigan. Dumadalaw ang Diyos at tinawag sina Adan at Eva, ngunit ang tinig na dati nilang itinuturing na pinakamatamis sa sansinukob, ngayon ay nagpapadala sa kanila sa pagtatago sa takot at desperasyon. Ginawa na ng pagpoprograma ni Satan ang gawain nito!

Isipin ang pag-uwi isang araw mula sa trabaho, masayang inaabangan ang masayang ritwal na binuo mo kasama ng iyong anak. Tuwing hapon ang iyong anak ay lumalabas sa harap ng pinto na kumakanta ng, "Tatay, Tatay," at pagkatapos ay ihampas ang sarili sa iyong mga bisig na may magiliw na yakap. Habang papalapit ka sa bahay ay nakita mong hindi dumating ang iyong pinakamamahal na anak para batiin ka. Naguguluhan, pumasok ka sa harap ng pinto at narinig mo ang hiyaw na ito ng takot na sinamahan ng maliliit na yabag na mabilis na tumatakbo papunta sa hardin upang magtago. May nakasira sa relasyon. Kung saan nagkaroon ng pag-ibig, mayroon na ngayong takot. Walang tunay na ama ang nasisiyahan sa pagtakas ng kanyang mga anak sa tunog ng kanyang boses. Masakit. Ito ay isang trahedyang na ang kasalanan ay maaaring matakot sa atin ng pinakamapagmahal, mapagbigay, matiyaga, mapagmahal sa kalayaan na Tao sa sansinukob.

Ang Diyos ay nahaharap sa isang napakaseryosong problema. Paano Niya nilapitan sina Adan at Eva ngayong nakikinig sila sa ibang tinig? Ang bawat salita na binigkas ng Diyos ay binibigyang-kahulugan na ngayon sa isang masamang liwanag. Alam nilang sila ay nagkasala, ngunit wala na silang seguridad o karapat-dapat na tanggapin na sila ay mali, na tinanggap ang mga maling ideya tungkol sa Diyos, na siyang pinagmumulan ng buhay at karunungan. Kinokontrol ng isang espiritu ng pagkakasala at kawalan ng

kapanatagan sila ay naging mapanghamon. Nawalan sila ng kapangyarihang mangatuwiran nang tapat.

Namangha ako sa pag-ibig ng Diyos na ipinakita sa Kanyang pagtitiis. Tinawag ng Diyos si Adan, "Nasaan ka?" hindi dahil sa hindi Niya alam kundi para payagan si Adam na harapin ang isyu. Nasaan ang isip mo Adam? Ano ang nangyari sa iyong pagkakakilanlan? Ang pisikal ay palaging kumakatawan sa espirituwal, at ang pisikal na pagtatago nina Adan at Eva ay malinaw na nagpapakita ng pagtatago na nangyayari sa kanilang mga isipan. Dinamitan nila ang kanilang sarili ng panlililang at kasinungalingan upang maiwasang harapin ang katotohanan na tila nakakatakot. Sinisikap ng Diyos na tulungan silang masuri ang problema upang maihatid Niya ang pinagpalang solusyon sa kanila.

Si Adan ay tumugon sa tanong sa pamamagitan ng pagsasabi sa Diyos na siya ay natatakot dahil siya ay hubad. Ang pagtatapat na ito ay kawili-wili sa liwanag ng Genesis 2:25. "Ang lalaki at ang kanyang asawa ay parehong hubad, at hindi sila nakaramdam ng kahihiyang." Hubad si Adan bago niya kinain ang prutas ngunit hindi siya nahihiya. Ang hinuha dito ay nahihiya na si Adam. Ang salitang Hebreo (buwsh) ay nangangahulugang nalilito, tarantahin, at nabigo. Si Adam ay puno ng kalituhan, pagkakasala at pagkabigo. Naguguluhan siya kung sino siya at nakaramdam siya ng pagkakasala sa ginawa niya. Hinahangad ngayon ng Diyos na ilagay ang Kanyang daliri sa tindi ng sakit ni Adan. "Sinong nagsabi sayong hubo't hubad ka? Kumain ka na ba mula sa puno na iniutos kong huwag mong kainin?" Hindi tinatanong ng Diyos si Adan, "Paano mo malalaman na ikaw ay hubad?" Tinanong niya si Adam "Sino ang nagsabi sa iyo na ikaw ay hubad?" Itinuturo ng Diyos si Adan sa pasimuno ng mga kasinungalingan na sinabi sa kanya. Sa madaling salita, "Sino ang dahilan ng pagtakas mo sa akin?" "Sino ang pumagitna sa iyo at sa akin?"

Si Adan ay direktang sinabi, "Kumain ka ba mula sa puno na iniutos kong huwag mong kainin?" Ito ay isang simpleng tanong na nangangailangan ng isang simpleng oo o hindi. Ngayong inilalarawan ng isip ni Adan ang Diyos bilang makasarili at mapaghiganti at ang kanyang sarili bilang hangal at walang halaga, pinagsama niya ang dalawa at dalawa sa kanyang isipan at nakakuha ng 64. Naniniwala si Adan na kapag sinabi niya ay oo, siya ay mapaparusahan nang malupit dahil siya ngayon ay may kasinungalingan. naniniwalang ang Diyos ay mapaghiganti. Kung sasabihin niyang hindi, naniniwala siyang paparusahan siya ng dalawang beses, isang beses para sa pagkain mula sa puno at isang beses para sa pagsisinungaling. Sa paniniwalang walang paraan, hinahangad ni Adam na ipagtaggol at bigyang-katwiran ang kanyang sarili.

“Ang **babae na Iyong** ibinigay sa akin, ay binigyan **niya** ako ng bunga ng puno at ako ay kumain,” paratang niya. Ang lalaki ay maliwanag na nagkasala ngunit sinisisi niya si Eva at sa huli ay ang Diyos. Naiimagine mo ba ang pagkabigla ni Eva sa lalaking ito na ilang sandali lamang ay nangako na haharapin siya kung ano man ang mangyayari, ngunit sa unang hadlang ay natumba siya sa kanyang mukha! Ang kasalanan ay hindi makagawa ng isang kabayanihan na nagbibigay ng kanyang sarili nang walang pag-iimbot upang tulungan at suportahan ang iba. Palagi itong nagreresulta sa bawat tao para sa kanyang sarili.

Hindi natin gustong makaligtaan ang prosesong nangyayari dito. Ang mga reaksyon ni Adan ay hinihimok ng kanyang pagkakasala at kawalan ng kapanatagan, na sinamahan ng isang maling pagkaunawa sa katangian [karakter] ng Diyos, lahat ay pinukaw kasama ng malaking halaga ng pagmamataas. Ngayon na hindi na niya nakikita ang kanyang sarili bilang isang anak ng Diyos, dapat niyang yakapin ang pilosopiya, "Kung hindi ko panindigan ang aking sarili, walang iba!" Naiisip niya ito dahil naniniwala siyang wala na siyang ama. Narito ang malaking kabagsikan ng kasalanan: paano ipinakita ng Diyos kay Adan na siya ay may huwad na larawan ng kanyang Ama at na siya ay hindi walang halaga at tanga? Paano mabibigyan ng tunay na pagtatasa si Adan sa kanyang sitwasyon kung nawalan na siya ng kapangyarihang mangatuwiran nang may layunin? Ang Diyos ang tanging pinagmumulan ng tunay na karunungan at inihawalay ni Adan ang kanyang sarili sa pinagmulang iyon. At kahit nang mangatuwiran si Adan, paano mapapalaya ang kanyang katwiran mula sa pinaghalong pagkakasala at pagmamataas na mahigpit na tumatangi sa anumang bagay na kahawig ng katotohanan? Hindi kakayanin ni Adan ang Diyos na sabihin sa kanya na siya ay mali, kahit na ito ay ginawa sa pag-ibig para sa kanyang sariling kapakanan, dahil ang kanyang kawalan ng kapanatagan ay kumokontrol sa kanyang dahilan.

Taos-puso kong dalangin na makita ninyo na sa sandaling ihiwalay nina Adan at Eva ang kanilang sarili sa Diyos, sila ay nawala nang walang pag-asa na halos hindi na sila mabawi. Sila ay ganap na kontrolado ng espiritu ni Satan. Sa kanilang mga puso ay nakalagay ang mga binhi na kalaunan ay aakay sa kanilang mga anak na sumama sa masasamang anghel sa isang desperadong pagsasama na nakatakdang patayin ang Anak ng Diyos sa Jerusalem. Bagama't hindi ito ganap na nahayag, ang kanilang mga puso ay walang gustong gawin sa Diyos o sa Kanyang kaharian; nang hindi namamalayan ay talagang kinasusuklanan nila Siya.

Sa puntong ito maaari kang matukso na sabihing, "Maghintay ka, medyo malayo ka na. Napagtanto ko na mayroon silang problema, ngunit ang sabihing lubusan nilang kinasusuklaman ang Diyos ay labis na labis na mga bagay." Bilang tugon, sasabihin ko na dapat nating patuloy na tandaan na ang lahat ng kabutihan at pagmamahal at karunungan ay nagmumula sa Diyos. Hindi ito nagmumula sa puso ng tao. Kung nakalimutan natin ang mahalagang puntong ito ay hindi natin mababasa nang totoo ang kuwentong ito at hindi rin natin naiintindihan ang ating sarili nang totoo. Napakalinaw ng Bibliya sa puntong ito. Tingnan ang mga sumusunod na talata:

Sapagka't ang kaisipan ng laman ay pakikipagalit laban sa Dios; sapagka't hindi napasasaklaw sa kautusan ng Dios, ni hindi nga maaari: **Roma 8:7**

(10) Gaya ng nasusulat, Walang matuwid, wala, wala kahit isa; (11) Walang nakatatalastas, Walang humahanap sa Dios; **Roma 3:10,11**

Ang puso ay magdaraya ng higit kay sa lahat na bagay, at totoong masama: sinong makaaalam? **Jeremias 17:9**

Ipinapahayag ng Bibliya na ang ating isipan sa kanilang likas na kalagayan, napopoot o nakikipagdigma sa Diyos. Sa kanilang likas na kalagayan, ang ating mga isipan ay mapanghimagsik, hindi sila nagpapasakop sa mga utos ng Diyos, at imposible para sa ating mga isip na makawala sa ganitong kalagayan. Natagpuan ko sa sarili kong karanasan, at sa karanasan ng maraming tao na ibinahagi ko dito, na mayroong matinding espiritu ng paglaban sa katotohanang ito. Ang espiritung ito ng paglaban sa katotohanang kalikasan ng tao ay lubos na napopoot sa Diyos, ay isang direktang alingawngaw ng pagtutol na ipinakita ni Adan sa Diyos, nang sinisi niya si Eva at ang Diyos sa halip na managot sa kanyang kabiguan. Ang kawalang-katiyakan ni Adan ay ating mana at hindi natin kayang tiisin ang katotohanan nang higit sa kaya niya. Kung nakita mo ang iyong sarili na lumalaban sa ideyang ito, tanungin ang iyong sarili kung bakit ganoon ang nararamdaman mo? Kung ikaw ay ligtas sa iyong sarili, ang mga pahayag na ito ay hindi mag-aalala sa iyo. Ang kawalan ng kapanatagan at kahungkagan ni Adan ay ating mana. Ito lang ang kaya niyang ibigay sa atin, wala nang iba pa.

Kung maaari mong yakapin ang katotohanan na ang kalikasan ng tao ay laban sa Diyos, kung gayon ikaw ay nasa para sa isang tunay na pakikitungo. Sa konteksto ng plano ng Diyos na iligtas tayo, mayroong napakalaking kalayaan

sa pagkaunawa na wala kang magagawang mabuti. Maaari mong ihinto ang pagsisikap. Maari mong ihinto ang pagpapatalo sa iyong sarili kapag ang iyong masamang kalikasan ay tumalon at tumama sa isang tao sa emosyonal o pisikal na paraan, ngunit ako ay nauuna sa aking sarili; panatilihin natin ito para sa susunod na kabanata.

Kung babalikan sina Adan at Eva, makikita natin na ang pagsira sa hadlang sa pagitan nila at ng Diyos ay magiging isang napakalaking gawain. Ang kanilang paggaling, at ang pagbawi ng kanilang mga anak, ay mangangailangan ng ilang bagay:

1. Isang paraan ng pagbibigay sa sangkatauhan ng karunungan upang makilala ang kanilang desperadong sitwasyon, kasama ang isang paraan para sila ay maimpluwensyahan sa tamang direksyon nang hindi nilalabag ang kanilang kalayaan sa pagpili.
2. Isang paraan ng pagpapakita sa kanila na sila ay may maling pang-unawa sa karakter at kaharian ng Diyos at upang kahit papaano ay ipakita sa kanila na talagang mahal Niya sila.
3. Isang paraan upang alisin ang kanilang pagkakasala at kawalan ng kapanatagan at upang maibalik ang kanilang tunay na pagkakakilanlan at halaga bilang mga anak ng Diyos.
4. Isang paraan upang mabawi ang kanilang kahulugan ng layunin, ang kanilang dahilan sa pag-iral o ang kanilang kahihinatnan.
5. Ang lahat ng nasa itaas ay nangangailangan ng panahon. Sina Adan at Eva ay nawalan ng sariling buhay, kaya kailangan nila ng isang sistema ng suporta sa buhay upang mabigyan sila ng panahon na pumili at magpasya.
6. Habang ginagawa ang lahat ng ito, dapat panatilihin ng Diyos ang isang pakiramdam ng katarungan. Hindi Niya maaaring balewalain ang kanilang paghihimagsik at sabihin na ito ay ok. Bagama't hindi pinahihintulutan ng Diyos sa Kanyang awa ang buong kahihinatnan ng kanilang pagpili na mapunta sa kanila, dapat na maunawaan nina Adan at Eva ang resulta ng kanilang pagpili upang masimulan nilang pahalagahan ang pagkakamali ng kanilang ginawa.

Mayroong mahalagang punto na kailangan nating gawin dito. Hindi nagulat ang Diyos. Natukoy na ng Ama at ng Kanyang Anak kung ano ang kanilang gagawin kung dumating sila sa puntong ito. Nakalagay na ang plano - isang plano na sapat na komprehensibo upang matugunan ang desperadong sitwasyong ito.

7. Linya ng Buhay ng Langit

Sa pagsisikap na ipaliwanag ang pinakamataas na anyo ng pag-ibig sa makatao, binuo ng mga Griyego ang kuwento nina Admetus at Alcestis.²⁰ Binanggit ni Apostol Pablo ang kuwentong ito sa aklat ng Roma.

Sapagka't ang isang tao'y bahagya nang mamatay dahil sa isang taong matuwid: bagama't dahil sa isang taong mabuti marahil ay may mangangahas mamatay.

Roma 5:7

Si Haring Admetus ay sikat sa kanyang mabuting pakikitungo at katarungan, at minamahal siya sa buong kaharian. Ang diyos na si Apollo ay itinaboy mula sa Mt. Olympus ng kanyang ama na si Jupiter at sinabing dapat niyang isantabi ang kanyang pagka-Diyos at maging isang tao at maglingkod sa tao bilang isang alipin. Pagdating niya sa lupa, natagpuan siya ni Haring Admetus bilang isang mahirap na pulubi at naawa sa kanya. Pinakain niya siya at ginawa siyang pastol ng kanyang mga kawan at itinuring siyang anak. Pagkatapos ng 12 buwan, si Apollo ay nabagong muli sa kanyang banal na estado at nagpasalamat kay Admetus sa pagtulong at sinabi sa kanya na "Kung kailangan mo ng tulong ko sa hinaharap, hihingi ka lang sa akin."

Makalipas ang ilang panahon ay bumalik si Apollo kay Admetus upang ipaalam sa kanya na si Hades, ang diyos ng ilalim-ng-mundo, ay darating para kunin siya. Sinabi ni Apollo na nakipagkasundo siya sa kanyang asawang si Persephone, ang asawa ni Hades, na kung may mahahanap na mamamatay bilang kahalili niya ay hindi na niya kailangang mamatay.

Pinuntahan ni Admetus ang kanyang mga magulang at tinanong sila kung papayag ba silang pumalit sa kanya. Sabi nila, "Mahal ka namin anak, mabuti at mabait kang tao, pero mas mahal namin ang buhay namin. Hindi kami maaaring mamatay para sa iyo." Ang hari ay naglibot sa kanyang buong kaharian upang makahanap ng isang taong handang mamatay para sa kanya at wala siyang nakita. Nagbitiw si Admetus sa kanyang kapalaran at sa sandaling iyon ang kanyang asawa, si Alcestis, ay sumigaw kay Apollo, "Oh mahal na Apollo, pinagpala mo ang aking asawa at pinalaki ang kanyang katanyagan at kayamanan ng sampung ulit sa ating buong kaharian. Si Admetus ay napakabuting tao, at kailangan siya ng kanyang mga tao, kaya nararapat siyang mabuhay! Ako ay mamamatay para sa kanya, upang siya ay mabuhay." At

²⁰ <https://en.wikipedia.org/wiki/Admetus>

ginawa niya. Ang buong lupain ay umiyak para sa mabuting asawa ng mabuting hari, na labis na minamahal ng kanyang mga tao at namatay upang ang kanyang Hari ay mabuhay. Nang humarap siya kay Persephone, naawa siya sa kanya, at sinabi sa kanya na maaaring muli siyang mabuhay bilang gantimpala para sa katapatan na ipinakita niya sa kanyang asawa. At sa gayon ay habang si Admetus at Alcestis ay tumaas, gayundin ang ginawa ni Apollo sa kanila para sa kanilang katapatan, at nang sa wakas ay dumating ang Kamatayan para sa kanila sa kanilang katandaan, sila ay handa na para sa kanya.

“Ito,” bulalas ng mga pilosopong Griyego, “Ang pinakadakilang anyo ng pag-ibig na mayroon – na ang isang tao ay dapat mag-alay ng kanyang buhay para sa mga kaibigan!” Iniugnay ng maraming tao ang kuwentong ito sa mga salita ni Jesus kung saan sinabi Niya:

Walang may lalong dakilang pagibig kay sa rito, na ibigay ng isang tao ang kaniyang buhay dahil sa kaniyang mga kaibigan. **Juan 15:13**

Ngunit hindi ito isang pagpapahayag ng taas ng pag-ibig ng Diyos, ngunit sa halip ay isang pagpapahayag ng limitasyon ng pag-ibig ng tao. Inihambing ng apostol ang kuwento ng tao tungkol sa mga limitasyon ng pag-ibig ng tao at sinasabi sa atin:

(7) Sapagka't ang isang tao'y bahagya nang mamatay dahil sa isang taong matuwid: bagama't dahil sa isang taong mabuti marahil ay may mangangahas mamatay. (8) Datapuwa't ipinagtatagubilin ng Dios ang kaniyang pagibig sa atin, na nang tayo'y mga makasalanan pa, si Cristo ay namatay dahil sa atin. (9) Lubha pa nga ngayong inaaring-ganap sa pamamagitan ng kaniyang dugo, ay mangaliligtas tayo sa galit ng Dios sa pamamagitan niya. (10) Sapagka't kung, noong tayo'y mga kaaway ay pinakipagkasundo tayo sa Dios sa pamamagitan ng kamatayan ng kaniyang Anak, lubha pa, ngayong nangagkakasundo na, ay mangaliligtas tayo sa kaniyang buhay; Roma 5:7-10

Inihayag ng Diyos ang lalim ng Kanyang pagmamahal sa pagpayag sa Kanyang Anak na masugatan ng ating mga pagsalangsang at mabugbog ng ating mga kasamaan. Ibinigay Niya ang Kanyang Anak para sa Kanyang mga kaaway, na napopoot at humamak sa Kanya, dahil sa Kanyang dakilang pagmamahal at habag sa kanila. Ito ay hindi tao ngunit banal na pag-ibig.²¹

²¹ Para sa higit pang mga detalye tingnan ang *The Word That Turned the World Upside Down* by Robert Wieland. <http://fatheroflove.info/download/view/863>

Bago ang paglikha ng sangkatauhan, ang Ama at ang Kanyang Anak ay nasa malalim na pag-uusap sa tinatawag ng Bibliya na payo ng kapayapaan.²² Noong panahong iyon, inilatag ang plano kung ano ang mangyayari kung pipiliin ng sangkatauhan laban sa Kanila. Ngayon ay oras na para kumilos. Sino ang makapagtatantya ng pagdurusa ng Diyos? Papayagan ba Niya ang Kanyang Anak na maging kahalili kina Adan at Eva at pagbayaran ang mga kahihinatnan ng kanilang pagpili? Papayagan ba Niya ang Kanyang Anak na kunin sa Kanyang sarili ang kanilang kawalang-halaga at kawalan ng pag-asa na dinadala ito sa libingan? Hahayaan ba Niya ang Kanyang Anak na magdusa ng lubos na pagkawala ng pagkakakilanlan at ang pagkaputol ng Kanyang pagiging Anak na magpapawi sa Kanyang puso ng mga salitang, “Bakit mo ako pinabayaan?”

Habang isinusulat ko ang mga salitang ito, payapang nakaupo ang anak ko sa tapat ko. Lumingon ako para tingnan ang maganda niyang mukha at ramdam ko ang saya at pagmamahal na bumangon sa puso ko para sa kanya. Pagkatapos ay sinisikap kong isipin na inilagay ang aking sarili sa lugar ng Diyos, na pinahihintulutan ang aking anak na tanggapin ang parusang kamatayan sa sarili para sa isang grupo ng mga tao na ngayon ay napopoot sa akin at sa lahat ng aking pinaninindigan. Inaamin ko na pinipigilan lang ng isip ko ang mga kaisipang iyon. Hindi rin ako papayag na isipin sila. Alam kong kahit isipin na ito ay napakasakit para sa akin dahil ito ay magiging sanhi ng aking pagbagsak! Ang aking mga iniisip ay bumalik sa Diyos at sa Kanyang **dilema** at naramdaman ko ang manhid. Nararamdaman ko ang pinakamalalim na pasasalamat sa Kanya sa pagpayag na mangyari ito, batid na isa ako sa mga taong, habang kaaway ng Diyos, ay inalay ng buhay sa pamamagitan ng kapalit na sakripisyo ng Anak ng Diyos. Ang kaisipang ito ay laging nagpapahinto sa akin at sumamba sa Kanya bilang pasasalamat sa Kanyang walang hangganang pagmamahal at sakripisyo.

Ako ay namangha na ang Anak ng Diyos, na nang maglaon ay naging si Jesus ang tao, ay handang gawin ito para sa atin. Sinasabi sa atin ng Bibliya na alam ng Diyos ang wakas mula sa simula, at ibinahagi ng Ama ang kaalamang ito sa Kanyang Anak. Sa sandaling nahawaan ng kasalanan ang sansinukob, alam Niya kung saan ito hahantong. Nakita ni Kristo kung ano ang naghihintay sa Kanya nang Siya ay pumarito sa lupa: ang pagtanggì, ang pambubugbog, ang pangungutya, ang poot, ang pagtutungyaw at pagmumura, ang kahubaran at ang kadiliman sa krus, ang kawalang-halaga ng bilyun-bilyong kaluluwang

²² Zecarias 6:13

ibinunton sa Kanya, at ang naipon na pagkakasala at kalungkutan ng daan-daang henerasyon. Nakita niya ang lahat ngunit sinabi ng Anak ng Diyos, “Nais Kong gawin ang Iyong kalooban Oh Diyos, ang Iyong batas ay nasa loob ng Aking puso.”²³ Ang Anak ng Diyos ay hindi nag-aatubili na pumarito, bagkus, ninais Niyang gawin ito. Ang Kanyang puso, tulad ng puso ng Kanyang Ama, ay naghahangad na ibalik ang Kanyang mga anak sa puspos ng kagalakan na magiging kanilang kahahangtungan. Anong uri ng Diyos ito? Kanino natin Siya ihahambing at anong mga salita ang sapat upang purihin Siya?

Napansin natin sa huling kabanata na kinailangan nina Adan at Eva ang isang sistema ng suporta sa buhay at isang kakayahang makilala ang katotohanan mula sa kamalian; kailangan nila ng tulong upang makita ang katotohanan tungkol sa Diyos at matuklasan, ilantad, at tanggihan ang mga kasinungalingan na sinasabi sa kanila ni Satanas. Kailangan nila ng moral na kompas upang matulungan silang makilala ang tunay na espirituwal na hilaga.

Ang lahat ng mga bagay na ito ay ipagkakaloob sa pamamagitan ng kaloob ng Anak ng Diyos sa mundo. Sinabi ito kina Adan at Eva sa Genesis 3:15. Ang direktang pagtugon kay Satanas ay sinabi ng Diyos ang sumusunod:

At papagaalitin Ko Ikaw at ang babae, at ang iyong binhi at ang kaniyang Binhi: ITO ang dudurog ng iyong ulo, at ikaw ang dudurog ng Kaniyang sakong.
Genesis 3:15

Ang talatang ito ay puno ng pangako at pag-asa. Sinabi ng Diyos na maglalagay Siya ng awayan sa pagitan ni Satanas at ng babae. Kapag ang Diyos ay nagsasalita tungkol sa babae, Siya ay nagsasalita tungkol sa lahat ng magmumula sa kanya, sa madaling salita ang buong sangkatauhan. Ang salitang poot ay nangangahulugang poot o kaaway.²⁴ May ilalagay ang Diyos sa puso ng sangkatauhan na napopoot sa kasamaan at naghahangad ng kabutihan at katotohanan. Iisa lang ang dahilan kung bakit magagawa ito ng Diyos, at iyon ay dahil ipagkakasundo ng Kanyang Anak ang pamilya ng tao sa pamamagitan ng Kanyang buhay at kamatayan habang nasa lupa. Ito ang ibig sabihin ng galit na umiiral sa pagitan ng Binhi ng babae at ng binhi o supling ni Satanas. Si Pablo, sa aklat ng Roma, ay tumutukoy sa pagkamuhi na ito sa kasamaan bilang biyaya o kapangyarihan sa sumusunod na talata:

²³ Awit 40:8

²⁴ *Vines Expository Dictionary* - Poot

Datapuwa't gayon din ang kaloob na walang bayad ay hindi gaya ng pagsuway. Sapagka't kung sa pagsuway ng isa ay nangamatay ang marami, lubha pang sumagana sa marami ang biyaya ng Dios, at ang kaloob dahil sa biyaya ng isang lalaking si Jesucristo. **Roma 5:15**

Ang kakayahang pumili kung ano ang tama ay direktang nagmumula sa poot na ito na inilagay ng Diyos sa ating mga puso sa pamamagitan ng kaloob na Kanyang Anak. Ang parehong kaloob na ito ay nagbibigay din ng lubhang kailangan na regalo ng buhay.²⁵ Tinukoy din ni Pablo ang katotohanang ito sa parehong kabanata ng Roma:

Kaya kung paanong sa pamamagitan ng isang pagsuway ay dumating ang hatol sa lahat ng mga tao sa ipagdurusa; gayon din naman sa pamamagitan ng isang gawa ng katuwiran, ang kaloob na walang bayad ay dumating sa lahat ng mga tao sa ikaaaring-ganap ng buhay. **Roma 5:18**

Ito ay isang hindi kapani-paniwalang katotohanan na maaaring magdulot ng kapayapaan at kagalakan na hindi nasusukat. Ang katotohanan sa itaas ay nangangahulugan na ang bawat hininga mo (naniniwala ka man sa Anak ng Diyos at sa Kanyang sakripisyo o hindi) ay nanggaling mismo kay Jesu-Kristo. Ang Kanyang buhay ang nagpapatibok ng iyong puso at nagpapahinga sa iyo at nagpapanatili sa iyong buhay. Ang lahat ng mga gawain na tinutukoy natin bilang hindi sinasadya sa ating bahagi ay sa katunayan ay boluntaryo sa bahagi ng Diyos. Siya ang puso ng katotohanan na nagsasabing:

(27) Upang kanilang hanapin ang Dios baka sakaling maapuhap nila Siya at Siya'y masumpungan, bagaman hindi Siya malayo sa bawat isa sa atin: (28) Sapagka't sa Kaniya tayo'y nangabubuhay, at nagsisikilos, at mayroon tayong pagkatao: na gaya naman ng sinabi ng ilan sa inyong sariling mga manunula, Sapagka't tayo nama'y sa Kaniyang lahi. Roma 17:27-28

Ang Diyos ay hindi malayo sa bawat isa sa atin dahil tayo ay inaalalayan ng buhay ni Hesukristo sa bisa ng Kanyang pamamagitan para sa atin sa pamamagitan ng Kanyang kamatayan sa krus. Kung pakiramdam mo ay malayo ka sa Diyos ang katotohanan ay hindi Siya malayo sa iyo. Kailangan mo lang maramdaman ang iyong pulso para malaman mong hindi ka Niya iniwan.

²⁵ Kapag tinutukoy natin ang buhay dito, ang pinag-uusapan natin ay ang probasyonaryo na buhay, hindi ang buhay na walang hanggan. Binigyan ng Diyos ang bawat tao ng buhay sa mundong ito upang piliin o tanggihan ang katotohanan tungkol sa Diyos at sa Kanyang kaharian.

Idagdag pa rito ang katotohanang inilalagay ng Diyos sa ating mga puso ang pagnanais na gumawa ng tama at pagnanais na labanan ang kasamaan, kung gayon ay talagang marami tayong dapat ipagpasalamat. Isipin ang mga pagkakataong natukso kang gumawa ng mali at pagkatapos ay inisip ito ng mabuti at hindi ito ginawa. Ito ang kaloob na ibinigay sa iyo ng Diyos, ang pakikipag-away laban sa kasamaan. Hindi mahalaga kung naniniwala ka sa Diyos o hindi, binibigyan ka pa rin ng regalong ito sa pamamagitan ni Jesus kapag pinili mong gamitin ito. Sinasabi sa atin sa Banal na Kasulatan na pinapabuhos ng Diyos ang ulan sa mabuti at masama.²⁶ Isipin kung gaano karaming beses naglagay si Satanas ng masamang pag-iisip sa isipan ng isang tao na gumawa ng isang bagay sa iyo o kunin ang iyong mga ari-arian, at ang poot na inilagay sa kanilang mga puso ng Diyos ay humimok sa kanila na huwag gawin ito. Syempre may pagpipilian pa rin tayong tanggihan ang pag-uudyok na iyon at magpatuloy at gumawa ng masama, ngunit kung wala ang poot na iyon ay wala ni isa sa atin ang makakapigil sa pagsasakatuparan ng masasamang kaisipan na nakalagay sa ating isipan.

Napakalaking Ama na gawin ang lahat ng ito para sa atin! Tayo bilang lahi ng mga tao ay lubusang naligaw at naalipin sa masasamang paraan ni Satanas. Tayo ay lubos na lampas sa pagtulong sa ating sarili, tiyak na mapapahamak sa paghihirap at ganap na pagkawasak. Ngunit ang ating magiliw na Ama sa langit ay tumangging sumuko sa atin. Ibinigay Niya sa atin ang pinakamahalagang bagay na mayroon Siya – ang Kanyang Anak. Si Jesus ay magiging isa sa pamilya ng tao magpakailanman at isa sa atin. Isa itong sakripisyo na magiging pangunahing tema para sa pag-aaral at pagninilay-nilay para sa natitirang bahagi ng kawalang-hanggan.

Habang iniisip mo ang mga bagay na ito, ano ang pakiramdam mo sa lahat ng ginawa ng Diyos para sa iyo? Hinihila ka na ng Kanyang Espiritu upang tanggapin Siya at maniwala sa katotohanan tungkol sa Kanya. Nais Niyang malaman mo na mahal ka Niya nang taimtim at ibinigay ang lahat para mabawi ka. Hindi ko mapaglabanan ang ganitong uri ng pag-ibig, ito ay masyadong kahanga-hangang nakakahimok para sa akin. Paano po kayo?

²⁶ Mateo 5:48

8. Paghahambing ng Dalawang Kaharian

Bago tayo magpatuloy, makatutulong na ibuod ang dalawang magkahiwalay at magkakaibang kaharian na kasalukuyang umiiral sa mundo; Ang walang hanggang kaharian ng Diyos at kaharian ni Satanas, na parehong iniharap kina Adan at Eva sa Halamanan ng Eden. Kung iisipin natin sandali kung ano ang tumutukoy sa isang kaharian, may tatlong katangian na kailangan nating isaalang-alang:

1. **PAMAHALAAN:** Isang sistema kung saan pinamumunuan ang kaharian. Halimbawa, demokrasya o diktadura.
2. **KURRENCY:** Isang sistema ng halaga kung saan ang mga mamamayan ng isang kaharian ay maaaring makipagpalitan ng kanilang mga kalakal.
3. **PAGKAMAMAMAYAN:** Isang paraan ng pagtukoy kung paano magiging miyembro ng kahariang iyon ang isang tao.

Maaari nating ihambing ang dalawang kaharian sa sumusunod na paraan:

	Kaharian ng Diyos	Kaharian ni Satanas
PAMAHALAAN	Pamilya	Pinakamalakas
KURRENCY	Pag-ibig/Awa/Malayang Pagpili /Pananampalataya sa Diyos	Kapangyarihan/Mga Ari-arian/Puwersa /Pananampalataya sa sarili
PAGKAMAMAMAYAN	Anak ng Dios	Pagganap at tagumpay

Ang pamahalaan ng Diyos ay nakabatay sa sistema ng pamilya. Ang pinuno ng pamahalaan ay ang Ama. Malapit at matalik ang ugnayan ng pinuno at ng mga mamamayan nito. Sa kabilang banda, ang kaharian ni Satanas ay tungkol sa pagiging pinakamalakas. Ang pinakamalakas ay ang mga namumuno. Kahit na sa isang demokrasya, ang mga pinakamalakas sa patalastas ng kanilang mensahe at pinakamalakas sa panghihikayat sa mga botante ay aakyat sa kapangyarihan.

Ang kaharian ng Diyos ay nakikipagkalakalan sa lakas ng mga relasyon nito. Ang pag-ibig ay ang kurrency ng langit. Ang mga mamamayan ay ligtas sa pag-ibig ng kanilang Ama at hindi na kailangang patunayan ang kanilang

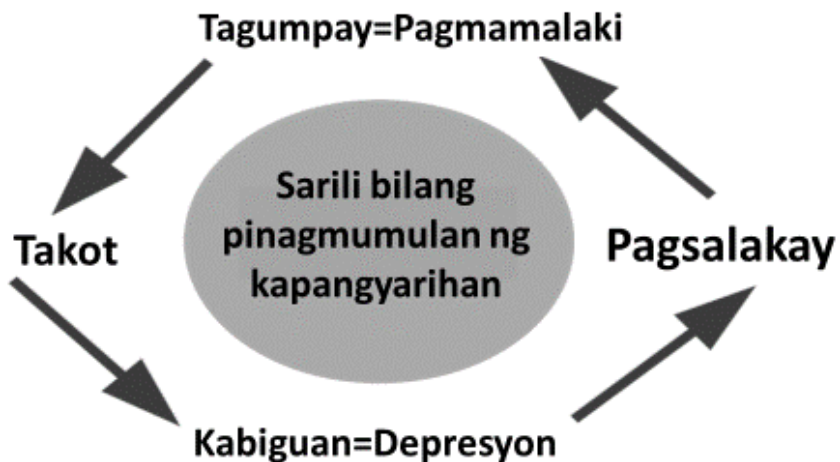
kahalagahan o halaga. Maaari nilang tangkilikin ang kumpanya ng isa't isa nang walang kasalanan nang walang anumang nakatagong agenda. Ang pag-aaral na makilala ang Diyos ay ang pinakamataas na kagalakan at ambisyon²⁷, at dahil ang kaalaman at karunungan at karakter ng Diyos ay walang limitasyon, ang masayang gawaing ito ay hindi magwawakas. Palaging may matututunan tungkol sa Kanya. Ang mga mamamayan nito ay direktang natututo tungkol sa Kanya o sa pamamagitan ng mga bagay na Kanyang ginawa. Samakatuwid ang pagmamasid sa isa't isa at pag-aaral ng kalikasan at sansinukob ay isa ring masayang bahagi ng pagiging nasa kahariang ito. Dahil malinaw na kinikilala na ang lahat ay nagmumula sa ating Ama, ang lahat ng nilikha ay sumasamba sa Kanya nang may masayang pasasalamat at pasasalamat.²⁸

Ang iba pang kaibahan na napansin natin ay ang pagkamamamayan. Sa kaharian ng Diyos ikaw ay ituturing na isang mamamayan sa pamamagitan lamang ng pagiging anak ng Diyos. Anuman ang mga kalagayan o kahirapan sa buhay, ang katotohanang ito ay hindi nagbabago. Ang iyong pagkamamamayan ay ligtas sa iyong kaugnayan sa Diyos bilang iyong Ama. Sa kaharian ni Satanas ikaw ay ibinibilang na isang mamamayan sa pamamagitan ng paggawa o hindi paggawa. Ang parehong tagumpay at katamaran ay magbibigay sa iyo ng pagkamamamayan hangga't nakatutok ka sa pagganap at paggawa. Sa kahariang ito, gumising ka tuwing umaga at iniisip kung ano ang dapat makamit sa araw na iyon para maging maganda ang pakiramdam mo sa iyong sarili. Kung ang mga tao ay humahadlang sa iyong mga pagsisikap na makamit, ikaw ay nabigo at nagagalit. Kung naabot mo ang pagtatapos ng araw at pakiramdam na wala kang gaanong naabot, pakiramdam mo ay walang laman at maaaring maging nalulumbay o mas determinado. Ang buhay ay isang ikot na umiikot sa pagmamataas at kawalang-halaga. Kapag nakamit mo nagiging proud ka at kapag nabigo ka pakiramdam mo wala kang kwenta. Ang buhay sa pagitan ng tagumpay at kabiguan ay alinman sa nabalisa na determinasyon na makamit, o sa kabilang banda ay takot na mawala ang iyong natamo. Ito ay isang walang katapusang Siklo hanggang sa mamatay ka o magpalit ng kaharian.

Siklo ng Emosyonal sa Kaharian ni Satanas

²⁷ Filipos 3:9,10

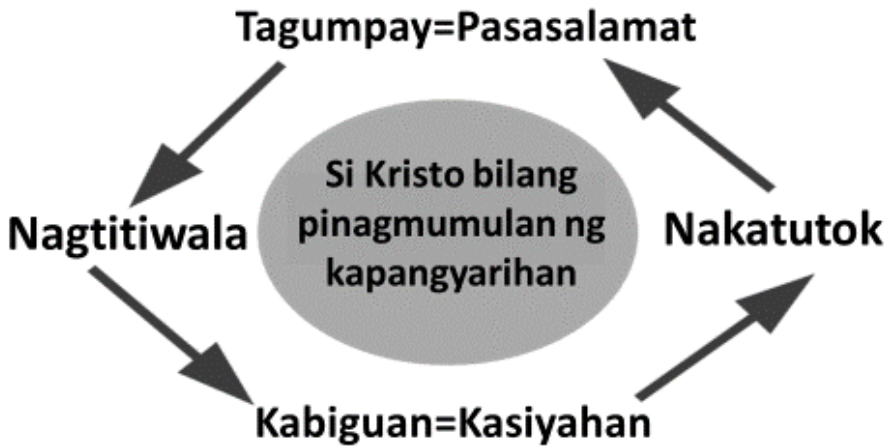
²⁸ Apocalipsis 14:6,7; Apocalipsis 4:1-9

Ang siklo na ito ay ang simpleng resulta ng paniniwalang mayroon tayong kapangyarihan sa ating sarili. Kung tayo ay may kapangyarihan sa sarili kung gayon tayo ay hindi umaasa sa sinuman at hindi nakakakuha ng halaga mula sa sinuman. Dapat nating linangin at ilabas ang ating sariling halaga. Ang bawat tagumpay ay nagpapatunay sa atin at ang bawat kabiguan ay nagtutulak sa atin na mas malapit sa kawalan.

Naaalala ko ang salungatan sa aking puso noong una akong nagsimulang gumawa ng mga pagtatanghal. Napakapalad ko nang ituro ko ang mga tao sa mga katotohanan ng Bibliya, ngunit kapag tumayo ako sa pintuan upang batiin ang mga tao habang sila ay nakapila, makikita ko ang aking sarili na nais nilang sabihin sa akin na nagawa ko nang mabuti, at upang patunayan kung ano ang nagawa ko. Ang mas mahusay na pangangaral ko ang higit na pagsang-ayon ang gusto ng aking puso. Alam kong mali ang mag-isip ng ganito, kaya saglit kapag sinabi sa akin ng mga tao na maganda ang pagsasalita ko, sasabihin ko "Salamat sa Diyos, huwag kang magpasalamat sa akin", ngunit madalas ay parang saliwa at minsan pakiramdam ng mga tao ay itinutulak ko sila palayo. . Kapag nakilala natin na ang lahat ng mabubuting bagay ay nagmumula sa Diyos at tayo ay pinahalalagan Niya bukod sa anumang bagay na ating ginagawa, kung gayon tayo ay malaya na magtagumpay at mabigo nang walang anumang pag-aalala tungkol sa pakiramdam na walang halaga at pakiramdam ang pangangailangan para sa pagpapatunay mula sa iba.

Siklo ng Emosyonal sa Kaharian ng Diyos

Mahalagang tandaan na habang hindi nakukuha ng mga miyembro ng kaharian ng Diyos ang kanilang halaga mula sa kanilang mga nagawa, nakakamit pa rin nila. Sa katunayan sila ay may kapasidad na makamit ang higit pa dahil kung sila ay mabigo ay hindi nila kailangang harapin ang takot sa kawalang-halaga. Sila ay minamahal pa rin, mga anak pa rin ng Diyos hindi alintana kung sila ay magtagumpay o mabigo. Ang kaharian ng Diyos ay nag-aalok sa iyo ng pinakamahusay na paraan upang makamit ang iyong buong potensyal nang hindi iniwan ang iyong mga relasyon na sira-sira at ang iyong halaga ay nasisira.

Maikling binalangkas natin ang katangian ng dalawang kahariang ito. Sa natitirang bahagi ng aklat ay matunton natin kung paano umunlad ang mga kahariang ito sa saklaw ng kasaysayan ng tao at ang mga pakikibaka na madalas nating kinakaharap sa pamumuhay sa pagitan ng dalawa. Ang parehong mga kaharian ay nag-aalok ng kalayaan, ang parehong mga kaharian ay nangangako ng marami, ngunit aling kaharian ang mag-iiwan sa iyo ng isang malalim na kahulugan ng kahalagahan at halaga na hindi natitinag?

9. Ang Puso ng Babilonia

"Saan tayo nagkamali?" Ang malungkot na sigaw ng isang ama na hirap na unawain ang katotohanang kinakaharap niya ngayon. "Nagkaroon kami ng isang magandang sitwasyon sa pamilya at alam niya na mahal namin siya" patuloy ng ama habang siya ay desperadong naghahanap ng ilang paliwanag kung bakit ang kanyang anak ay nahatulan pa lamang ng pangangalakal ng droga, pagnanakaw, at pagpatay.

Ang mabagsik na sigaw na iyon ay binigkas nang mas maraming beses kaysa sa ating maiisip; mga magulang na nabubuhay sa kahihyan at paghihirap ng isang bata na nahulog sa isang buhay ng paghihimagsik at kasamaan. Ang pinagmulan ng mabagsik na pag-iyak na ito ay matutunton sa ating unang mga magulang at sa trahedyang kanilang unang anak na si Cain. Malalaman ng mga magulang ang kagalakang nadama nina Adan at Eva noong una nilang yakapin ang maliit na si Cain. Ang bunga ng kanilang pag-iibigan ay ngayon ay kanilang pinanghahawakan at tinatamasa. Habang yakap-yakap ni Eva ang kanyang bagong mahalagang talaksan, sumigaw siya, "Ako ay nakakuha ng isang lalaki, ang Panginoon!"²⁹ Naniniwala si Eva na si Cain ang magiging ipinangakong Binhi na binanggit sa Genesis 3:15 na magdadala ng kagalingan at pagpapala sa lahat ng bansa. Oh kung totoo lang iyon, dahil ang mapait na kabalintunaan para kay Eva ay ang pamana ni Cain ay magdadala ng paghihirap, pagkawasak at kamatayan sa milyun-milyon. Si Cain ay naging pinuno ng isang klase ng mga mananamba na nagsasagawa ng kanilang espirituwal na karanasan sa kanilang sariling mga termino. Ang grupong ito ng mga tao ang bumubuo sa mas malaking bahagi ng populasyon ng daigdig, isang grupo ng mga tao na sa kalaunan ay bibigyan ng pangalan ng Bibliya na Babilonia. Sa kabanatang ito, matutuklasan natin ang nagtutulak na espiritu sa likod ng grupong ito ng mga tao at kung paano ito nakakaapekto sa iyo at sa akin.

"Tatay, bakit kailangan nating patayin ang kawawang inosenteng tupa?" Ang pagpatay sa isang tupa ay idinisenyo upang panatilihin sa harap ng pamilya ng tao ang katotohanan ng kanilang likas na damdamin ng tao kay Kristo at sa gayon ay ang pangangailangan para sa pagsisisi. Kaya't inihayag nito ang halaga na handang bayaran ng Diyos upang makita natin ang ating kalagayan, at sa pamamagitan ng pagguhit ng Espiritu, humingi ng kapatawaran. Napakalaking regalo ang inialay para sa ating kaligtasan. Ito ay isang ritwal na direktang nagtuturo sa mga paghihirap ni Kristo sa sandali ng pag-aalay. Itinuro din nito

²⁹ Literal na pagbasa ng Genesis 4:1

nang may pag-asa kung kailan darating si Kristo sa lupa upang ihayag ang Ama. Itinuro din nito sa likuran ang kahihyan ng ginawa ng sangkatauhan kay Kristo mula noong pagkahulog sa Eden. Ito ay parehong nakaaaliw na paalala ng kamangha-manghang pag-ibig ng Diyos habang sa parehong pagkakataon ay isang masakit na paalala ng kawalan ng pasasalamat at pagkamakasarili ng tao. Ang pakikilahok sa serbisyong ito ay palaging magbubunga ng magkahalang damdamin. Ang pagtitig sa mukha ng inosenteng kordero at pagmasdan ang tahimik nitong paghihirap ay pilit na iuuwi ang halaga ng pagkamakasarili at kagustuhan sa sarili. Para sa lahat ng tumitingin sa mukha ng tunay na Kordero ng Diyos, ang pag-asa ay laging ihahalo sa paghihirap ng kaluluwa na kaakibat ng pag-unawa sa ginagawa ng kalikasan ng tao kay Kristo. Ang natural na tugon ng tao sa krus ay maaaring muling isulat ang mga pinagmulan ng tao sa pamamagitan ng pagtanggap na ang anumang gayong pagkahulog ay naganap noong una, o ilagay ang kahilingan para sa kamatayan sa Diyos bilang isang bagay na kailangan Niya upang matugunan ang Kanyang galit laban sa kasalanan. Sa karamihan ng mga kaso ang krus ay binago mula sa liwanag tungo sa kadiliman, o mas masahol pa na inilalarawan bilang simbolo ng pag-asa habang sa katotohanan ay nagpapakita ng isang simbolo ng pagmamaniplula na nagdudulot ng pagkasuklam.

Pagkatapos ng maraming taon ng pagmamasid sa kanyang mga magulang na pinapatay ang kordero at nakita ang kanilang mga luha at dalamhati kasama ng pag-asa, pagtitiyaga at pagtitiwala sa darating na Binhi, nagpasya si Cain na hindi na niya matiis ang pangangailangan para sa pagpapakumbaba at pagsisisi. Sa pamamagitan ng pagtutok sa kabiguan ng tao na inilantad ng pinatay na tupa, pinili ni Cain na huwag alalahanin ang dakilang pag-ibig ng Diyos sa gayong kaloob. Para kay Cain, pinukaw lamang ng tupa ang kanyang kawalan ng kapanatagan, bahagi ng pagkapanganay na natanggap niya mula sa kanyang ama na tumanggap nito mula kay Satanas. Sinabi lamang sa kanya ng kordero kay Cain na hindi siya katanggap-tanggap sa Diyos sa kanyang sariling karapatan at ang kanyang pag-uugali ay hindi sinang-ayunan ng Diyos. Malinaw na hinimok ni Satanas si Cain na gumawa ng matapang na hakbang ng pag-alis ng pagpatay sa kordero mula sa kanyang pagsamba, at sa gayon ay muling tukuyin ang kanyang kaugnayan sa Diyos sa pamamagitan ng pag-alis ng pangangailangan para sa pagsisisi sa kanyang sariling mga gawa.

Sinasabi sa atin ng Bibliya na si Cain ay nagdala ng isang handog na prutas sa Panginoon.³⁰ Sinabi rin sa atin na si Cain ay isang magsasaka na gumagawa ng

³⁰ Genesis 4:3

pagkain bilang bahagi ng kanyang trabaho. Ang handog ni Cain ay isang simbolo ng kanyang pagsisikap na matamo ang paggalang ng Diyos sa pamamagitan ng mga gawa ng kanyang mga kamay. Binago niya ang kanyang karanasan sa pagsamba mula sa isang mapagpakumbabang pananampalataya tungo sa isang mapagmataas na pagpapakita, mula sa matalik na relasyon sa pagtitiwala sa kontraktwal na pagpapatahimik. Binabalewala ng gayong relihiyon ang katotohanang wala tayong kapangyarihang makipagkasundo sa Diyos; wala tayong sariling buhay na mapagpahingahan at salubungin ang Diyos sa sarili nating mga kondisyon. Nakalulungkot na nakalimutan ito ni Cain. Ipinangako ni Satanas sa kanya ang kalayaan sa pagpapalaya sa kanyang sarili mula sa paghatol ng kasalanan ng kordero, ngunit sa pamamagitan ng pag-alis sa kordero ang relihiyon ni Cain ay nagbago mula sa isang relasyon sa pananampalataya sa tunay na Diyos tungo sa isang nakabatay sa pagganap na hanay ng mga ritwal na ginawa sa isang diyos na kanyang sariling likha. Sa pagbabagong ito ay niyakap ni Cain ang lason ng punong Duracell, lumipad siya sa paraglider ng mga gawa at habang una niyang naranasan ang kapanapanabik na pakiramdam ng kalayaan, ilang sandali lang bago naabot ng paraglider ang limitasyon nito at bumagsak.

Sa Kabanata 5, tiningnan natin ang ilan sa mga emosyonal na peklat na nagmumula sa pagkasira ng mga relasyon sa pamilya. Narito ang isang buod:

- Patuloy na naghahanap ng pag-apruba
- Masyadong mahigpit na husgahan ang kanilang sarili
- Sobrang pagkilos sa mga sitwasyon kung saan wala silang kontrol – ibig sabihin, madalas silang pinakanagkontrolar
- Magkaroon ng problema sa mga relasyon.³¹

Nang lumayo si Cain sa itinalagang plano ng Diyos na iligtas siya, naging malayo siya sa Diyos; tuluyan nang nasira ang relasyon ng kanyang pamilya. Ang distansyang ito ay nagpasigla sa apoy ng kanyang kawalan ng kapanatagan; hindi na mapatahimik ng Espiritu ng Diyos ang kanyang mga takot o tumulong na pabulaanan ang mga kasinungalingan ni Satanas. Nadagdagan lamang ang kawalan, at dumami ang pakiramdam ng kahihyan. Gaya ni Satanas, walang kabuluhan ang pakikibaka ni Cain na palitan ang pakiramdam ng nasirang kaugnayan niya sa Diyos. Kahit anong pilit niya ay hindi niya maalis ang

³¹ Conway, 31

malalim na pakiramdam ng kawalan hanggang sa emosyonal siyang bumalik sa Diyos, sa Kanyang kaharian, at sa Kanyang plano.

Malapit nang sumabog ang magulong emosyon ni Cain. Nangyari ito sa takdang panahon ng paghahain, nang dumating si Cain at ang kanyang kapatid na si Abel upang sambahin ang Diyos. Tinanggap ng Diyos ang handog ni Abel na isang kordero sa pamamagitan ng pagsunog nito sa apoy, ngunit hindi Niya ginalaw ang handog ni Cain. Iyon lang ang kailangan para magalit si Cain. Ang kasalanan ay lubhang hindi makatwiran. Hindi sinunod ni Cain ang mga tagubilin at pagkatapos ay labis na nagagalit kapag hindi ito gumana para sa kanya.

Isipin na pumunta sa tindahan at kunin ang lahat ng mga sangkap upang maghurno ng isang tinapay. Tatanungin mo ang tagabantay ng tindahan kung paano ito ginagawa, at ibibigay niya sa iyo ang listahan na maiuuwi. Maayos ang takbo ng lahat hanggang sa kumuha ka ng isang amoy ng lebadura at magpasya kang magiging mas mabuti ang tinapay kung wala ito. Ilagay mo ito sa oven at makalipas ang ilang sandali ay mayroon kang isang napakalungkot na lapad na tinapay. Ngayon, makatuwiran bang lumipad sa galit at makipagsapalaran sa tagabantay ng tindahan at abusuhin siya para sa iyong pagkabigo sa paggawa ng tinapay? Halos hindi! Ngunit ito mismo ang ginawa ni Cain sa Diyos.

Si Cain ay malapit na sa punto ng walang pagbabalik. Sa pagyakap sa kaharian ni Satanas kung saan ang kanyang halaga ay natutukoy sa pamamagitan ng kanyang mga pagsisikap at pagganap, ang kanyang kakayahang magabayan at maitama ay mabilis na nababawasan. Alam ni Cain na nakagawa siya ng maling bagay, ngunit ang isip ng tao ay madaling linlangin ang sarili, at sa halip na mapagpakumbabang magpasakop sa Diyos siya ay nagagalit. Malumanay na hinahangad ng Diyos na tulungan at ituwid siya at ituro siya pabalik sa ipinangakong regalo ng Kanyang Anak, ngunit hindi pinakinggan ni Cain ang babala. Ang kanyang damdamin ng paghihimagsik ay lumalaki at ang kaharian ng kadiliman ay halos natapos na ang pinakamatagumpay na eksperimento ng tao.

Sa ngayon, ang puso ni Cain ay lubusang pinangungunahan ng emosyonal na puwersa na pinakawalan ni Satanas sa langit. Gusto niya ang pagsang-ayon ng Diyos ngunit sa kanyang sariling mga kondisyon. Nadagdagan ang pakiramdam ng kanyang kawalang-halaga hanggang sa puntong handa na siyang sumabog. Siya ay nahuli sa kakila-kilabot na sitwasyon ng paghahangad ng pagsang-ayon mula sa mas mataas na mga kapangyarihan upang matugunan ang kanyang

pagnanais para sa pagtanggap at halaga, habang sa parehong oras ay nagnanais na huwag pansinin ang katotohanan na utang niya ang lahat sa Diyos at dapat na mapagpakumbabang magpasalamat para sa kanyang mapagmahal na probisyon sa pamamagitan ng kordero. . Nag-aapoy pa rin tungkol sa pagiging 'pinahiya sa publiko' sa harap ni Abel, nagsimula siyang makipagtalo sa kanya. Nanawagan si Abel kay Cain tungkol sa kanyang paraan ng pagsamba at hinikayat siyang bumalik sa plano ng Diyos. Ito lang ang kailangan ni Cain. May pumutok sa loob niya. Ang kanyang pakiramdam ng kawalang-halaga ay nagtulak sa kanya sa isang punto kung saan wala na siyang pakialam, at kapag dumating ang sandaling iyon, si Satanas ay binibigyan ng ganap na libreng pagpasok upang kontrolin. Pinuno ni Satanas si Cain ng matinding pagkapoot sa kanyang kapatid, ang mga relasyon sa pamilya ay nakalimutan, at ang kaharian ni Satanas ngayon ay ganap na nahayag. Ang buong langit ay nanonood habang ang unang pagpatay ay naganap, ang unang pagkawasak ng isang sagrado at mahalagang relasyon. Kaya ito ang nangyayari kapag ang mga batas ng Diyos ay nilabag! Humihingal ang langit, at maging si Satanas at ang kanyang mga anghel ay tiyak na nakaranas ng panandaliang pamamanhid nang ang walang buhay na anyo ni Abel ay nagpapula ng lupa sa pamamagitan ng dugo nito.

Inalis ni Satanas ang kakila-kilabot ng pangyayaring ito, at upang matiyak na ang kanyang alipin ay idiniin niya ang pakiramdam ng pagkakasala nang napakalalim kay Cain na hindi siya makapaniwala na mapapatawad siya ng Diyos. Ito ang kabaliwan ni Satanas, ipinangako niya sa atin ang kalayaan at kaligayahan sa pagsunod sa kanyang landas ng paghihimagsik at kapag tayo ay lumabag, ang kanyang tinig ang malakas na humihingi sa Diyos ng ating pagkawasak. Kasabay nito, ang tinig niya ang bumubulong sa ating kaluluwa na tayo ay napakasama at masama upang hindi tanggapin muli ng Diyos; ang boses niya ang nagpapataas ng ating pakiramdam ng pagkakasala hanggang sa puntong gusto na nating mamatay. Nakalulungkot na ang isang napakagandang anghel ay dapat na maging isang kahabag-habag na maninira. Ngayong ganap nang nalampasan ni Cain ang linya, wala na siyang depensa para sa kanyang kaluluwa at hinihimok siya ni Satanas na umiyak, “Ang aking kasamaan ay higit na malaki kaysa sa mapapatawad.”³² Ito ang mga pinakamalungkot na salita na maiisip. Dumating ang Diyos kay Cain, hindi para putulin siya, kundi para hangarin siyang bawiin. Tinanong niya si Cain kung nasaan ang kanyang kapatid, hindi para akusahan siya, kundi para bigyan si Cain ng pagkakataong magsisi at bumalik sa Diyos. Nakalulungkot na binigkas ni Cain ang malungkot

³² Genesis 4:13 – Sa kilid nga pagbasa.

na mga salitang iyon, "Ang aking kasamaan ay higit pa kaysa sa mapapatawad." Naniwala siya sa mga kasinungalingan ni Satanas kaysa sa salita ng Diyos. Siya ay naghasik at ngayon siya ay umani.

Sa talatang 11 ng Genesis kabanata 4, ang Diyos ay nagpahayag ng sumpa. Sa huling bahagi ng sumpa, sinabi ng Diyos kay Cain na siya ay magiging isang takas at isang palaboy. Ang mga salitang ito ay nagsasalita ng isang nanginginig at sumuray-suray; ito ay nagbibigay ng kahulugan ng isang tao na walang pag-asa at walang hinaharap. Ang sumpang ito ay hindi inilapat ng Diyos sa pamamagitan ng pagwagayway ng ilang makalangit na wanda, ngunit ang sumpa ay likas sa pagtanggì sa kaharian ng pamilya ng Diyos, likas sa pagtanggì sa matalik na relasyon. Ang kanyang kaluluwa ay pinahirapan dahil siya ay nilikha para sa matalik na relasyon, ngunit ang kanyang puso ay pumili ng ibang landas - palaging nananabik para sa pag-ibig ngunit palaging nagtataboy sa mga taong malapit sa kanya, nagnanais ng pagiging malapit ngunit hindi pinapayagan ang mga tao na pumunta sa lihim na silid ng kanyang puso kung saan naninirahan ang kanyang kawalang-halaga, gustong magkaroon ng mga kaibigan ngunit laging nag-iingat sa isang karibal sa kanyang husay. Dito nakasalalay ang katotohanan ng salawikain: "Walang kapahingahan ang masama."³³

Sinasabi sa atin ng Bibliya na si Cain ay umalis sa harapan ng Panginoon.³⁴ Nabuhay siya ngayon nang walang pakiramdam na ang Diyos ay malapit sa kanya. Sa paniniwalang ang kanyang kasalanan ay nagsara sa kanya mula sa Diyos, talagang isinara niya ang Diyos mula sa kanyang sarili. Ngayon na may mas malaking pangangailangan kaysa kailanman para sa pag-apruba at halaga, nagsimula siyang magtayo ng isang lungsod. Magtitipon siya ng mga tao sa paligid niya at magiging pinuno nila. Magtatayo siya ng magagandang gusali at makukuha ang kanyang halaga mula sa kanyang naabot. Palibutan niya ang kanyang sarili ng mga gawa ng kanyang sariling mga kamay at haharangin mula sa kamalayan, hangga't kaya niya, ang katibayan ng mga gawa ng Diyos. Abala siya hanggang sa puntong wala na siyang panahon para tanungin ang sarili tungkol sa kalagayan ng kanyang kaluluwa.

At kaya naging daan si Cain para sa pagtatatag ng kaharian ni Satanas sa lupa. Sa pamamagitan niya nabuo ang isang lahi ng mga tao na nagpakita ng lahat ng mga palatandaan ng kawalan ng kapanatagan at kawalang-halaga. Sila ay mga naghahanap ng kapangyarihan at posisyon, na nagpapaunlad ng isang makontrol

³³ Isaias 57:20

³⁴ Genesis 4:16

na espiritu na naninibugho sa sinumang karibal, sa isang walang katapusang paghabol para sa isang pagkakakilanlan na hiwalay sa Diyos na gumawa ng langit at lupa. Hangga't kaya ni Satanas na panatilihin ang mga tao na naghahanap ng halaga sa loob ng kanilang sarili kaysa sa mga bisig ng dakilang relasyonal at personal na Diyos, makokontrol niya sila. At kaya niya ginawa. Sa paglipas ng panahon, pinanghawakan ni Satanas ang isang uri ng mga tao sa ilalim ng kanyang kapangyarihan, itinatali ang kanilang walang halaga, walang katiyakan na mga kaluluwa sa kanyang sarili at naghahangad na pamahalaan ang mundo.

Napag-aralan natin ang puso ng Babilonia, isang pusong pinahirapan na naghahanap ng pagkakakilanlan at halaga sa pamamagitan ng kung ano ang ginagawa nito, naghahanap ng pag-apruba para sa mga nagawa nito, at sinusubukang manipulahin ang mga pangyayari upang hindi ito mabantaan. Sa susunod na kabanata ay susundan natin ang pag-unlad ng pusong ito habang ito ay lumalabas sa kasaysayan ng tao.

Seksyon 2. Isang Kahihinatnan – Nabawi ang Pagkakakilanlan

10. Pagputol ng Kadena ng Duracell

Nagkaroon ng mahabang paghinto habang hawak nila ang isa't isa. Ang tindi ng emosyon ay tumatakbo nang malalim, ngunit alam nilang pareho na dumating ang oras. Mula sa mga araw ng kawalang-hanggan ang Ama at Anak ay palaging may malapit na pakikipag-ugnayan sa isa't isa, at ngayon ang komunyong iyon ay malapit nang madiin at sa wakas ay masira. Ang Anak ng Diyos ay sasabak na ngayon sa misyon na bawiin ang Kanyang mga anak na lalaki at babae. Parehong nauunawaan ng Ama at Anak ang mga panganib at ang gastos na kasangkot, ngunit ang pag-ibig ang nagtutulak sa kanila.

Para sa isang maikling sandali, ang Ama at Anak ay tumitingin sa hinaharap at may makahulang mga mata na pinapanood ang paglalahad ng misyon. Ang pangungutya, pagtangga, pagkapoot, pagdura, pagsipa, paghagupit, at mga pako ay lahat ay namutla sa kawalan kung ihahambing sa isang kakila-kilabot na sandali sa panahong tumahimik ang langit at lupa at namasdan ang paghihiwalay ng Ama at Anak. Ang Anak ay nagmamasid sa libo-libo ng

pagkakasala, pagdurusa, paghihimagsik at kawalang-halaga na ipapatong sa Kanya at minamasdan ang Kanyang sarili na nanginginig tulad ng isang dahon, napunit at napunit ng pakiramdam ng nakatagong mukha ng Ama na dulot ng kasalanan. Ang Ama ay kasama ng Kanyang Anak sa kadiliman ngunit ang Anak ang nagdadala ng ating pakiramdam ng pagtalikod sa mga kakila-kilabot na kamatayan.³⁵

Humigpit ang yakap – paano Siya ibibigay ng Ama sa distinong ito? Sa mas malalim na antas, pareho silang nakikipagbuno sa posibilidad ng pagkabigo at walang hanggang pagkawala sa kapangyarihan ng kasalanan. Ang Anak ng Diyos ay kukunin ang kalikasan ng tao sa Kanyang sarili na nagbibigay ng isang bintana ng pagkakataon para sa Kanyang mahigpit na karibal, si Satanas, upang madaig Siya. Walang mga garantiya ng tagumpay. Paano sila makakaranas ng ganitong mapanganib na risiko? Paano nila naaliw ang ganoong paghingang plano? Ngunit ang agape na pag-ibig ang nagtutulak sa kanila.

Ang mahabang paghinto na iyon na tila isang kawalang-hanggan sa wakas ay nagtatapos; pareho silang nagpasya na isakatuparan ang plano. Ang Anak ay humakbang patungo sa gilid ng langit, isang huling tingin sa mapagmahal na mukha ng Kanyang Ama at pagkatapos ay wala na Siya.

Sa Kabanata 6, tiningnan natin ang mahaba at mapaghamong listahan na kailangang harapin ng Diyos kung ililigtas Niya ang Kanyang mga anak na lalaki at babae sa lupa. Sa Kabanata 9 nakita natin ang pag-unlad ng kaharian ni Satanas sa puso ng tao at kung paano tayo pinamumunuan ni Satanas sa pamamagitan ng ating pakiramdam ng kawalang-halaga. Kung sisirain ni Jesus ang kapangyarihang iyon, dapat Niyang alisin ang pakiramdam ng kawalang-halaga. Dapat niyang ikonekta muli ang ating pagkakakilanlan bilang mga anak ng Diyos at pagtagumpayan ang maling pagkakakilanlan na ipinaglihi sa puno ng Duracell.

Ang isang malalim na pakiramdam ng pag-aalinlangan ay tiyak na humawak sa puso ni Satanas habang pinapanood niya ang mga anghel na umaawit ng awit ng kagalakan sa mga pastol na dumating ang Mesiyas. Ang nagniningning na bituin na gumabay sa mga pantas sa mababang kuwadra ay hindi magdadagdag ng kaaliwan. Maaari mong isipin habang pinagmamasdan niya ang marangal na sanggol na ito na alam niyang nasa laban siya. Hindi niya nagawang basagin ang mapayapang katahimikan na bumabalot sa bata, na lagi niyang nagagawa sa bawat naunang anak. Ito ay isang palaisipan; ang bata ay gawa sa laman at

³⁵ Hebreo 2:9

dugo ngunit isang malalim na kapayapaan ang sumalubong sa bata na hindi niya kayang guluhin. Alam ni Satanas na siya ay nasa problema.

Ang nababagabag na espiritung ito ay nakapatong sa puso ni Herodes at binigyan tayo ng isang bintana sa kaguluhan na pumukaw sa madilim na daigdig ng mga espiritu. Ang malalim na pakiramdam ng kawalan ng kapanatagan na namahala kay Herodes ay naging madali sa kanya para sa kampanya ni Satanas na 'pagkabigla at sindak' laban sa kaharian ng langit. Ilalabas Niya Siya bago magsimula ang tunay na paligsahan. Ngunit ang mapayapang pagtitiwala ng sanggol na Hari ay hindi nailagay sa ibang lugar. Naglaan ang Providensiya ng paraan ng pagtakas para sa Kanya upang maihayag Niya ang katotohanan tungkol sa Kanyang Ama, ilantad ang pinuno ng kadiliman, at sa laman ng tao ay putulin ang mga tanikala ng kawalan ng kapanatagan na umalipin sa napapahamak na lahi ng tao.

Ang buhay ni Hesus ay maaaring buod sa mga sumusunod na salita:

At Siya na nagsugo sa Akin ay kasama Ko. Hindi Ako pinabayaan ng Ama na nag-iisa, sapagkat lagi kong ginagawa ang mga bagay na nakalulugod sa Kanya. Juan 8:29

Hindi mahalaga kung ano ang ginawa ni Satanas, hindi niya masisira ang pakiramdam ng dignidad at pagtitiwala. Si Kristo ay kumapit sa Kanyang pagiging Anak na may katatagan na nagpasindak pa sa prinsipeng kadiliman. Tiyak na nagalit si Satanas sa kanyang walang kabuluhang pagsisikap na ilipat si Kristo na magkasala. Sa wakas, isang taong makakalaban kay Satanas. Pagkatapos ng apat na libong taon ng tagumpay sa bawat isang tao, si Satanas ay bumagsak sa matibay na pader ng isang kaluluwa ng tao na nagtitiwala sa Kanyang pagiging Anak sa Diyos. Ang pagiging Anak ang susi sa tagumpay; Ang pagiging Anak ay ang pinakatiyak na kuta laban sa agos ng kawalang-halaga na lumulunod sa sangkatauhan, at samakatuwid ang pagiging Anak ay dapat na maging sentro ng alitan sa pagitan ni Kristo at ng Kanyang sumasalakay.

Ang bayan ng Nazareth ay napuno ng pananabik. Mabilis na kumalat ang balita tungkol sa Bautista. Dumating na ang nangunguna sa Mesiyas, at nang makarating ang mensahe sa hamak na tindahan ng karpintero, alam ni Jesus na dumating na ang oras upang luwalhatiin ang Kanyang Ama. Inilapag niya ang kanyang pait at lagari, niyakap ang kanyang ina at tumungo patungo sa Jordan.

Si Jesus ay may tiwala sa Kanyang pagiging Anak, ngunit ang darating na labanan sa ilang ay susubok sa Kanya tulad ng walang sinumang nasubok noon. Ang mga pintuan ng kaabahan ng tao ay ilalabas sa Kanya tulad ng isang pumuputok na dam. Kailangang harapin ni Jesus ang buong puwersa ng kawalang-halaga ng tao at manatiling matatag. Kung Siya ay maaaring tumayo nang matatag, pagkatapos ay sa unang pagkakataon ay may isang taong masira ang mga tanikala ng Duracell. Ang mga samsam ng tagumpay na ito ay magiging pamana ng mga naniniwala sa Kanya.

Ang labanan sa ilang ay pundasyon ng gawain ng krus. Ano ang silbi ng alok ng kapatawaran kung ang kaluluwa ng tao ay hindi makaputol ng mga tanikala ng kanyang kawalan? Anong pakinabang ang pinakamagandang paghahayag ng pag-ibig kung walang lalaki, babae o bata ang may kapangyarihang yakapin ang regalong iyon – wala! Ang kawalang-halaga at kawalang-silbi ng Duracell ay dapat munang madaig at ang mga samsam ng tagumpay ay ilagay sa mga kamay ng sangkatauhan upang ang lahat ay magkaroon ng kapangyarihan na yakapin ang walang katumbas na regalo ng krus at tunay na maniwala na sila ay mahal at pinatatawad ng Diyos.

Alam ng Ama kung ano ang darating at palalakasin Niya ang kamay ng Kanyang Anak para sa labanan, hindi sa pamamagitan ng makapangyarihang pagpapakita, hindi sa paggamit ng hukbong may mga sandata. Wala sa mga ito ang makakasalubong sa paparating na kalaban. Nag-aalok ang Diyos ng Kanyang pinakamahusay na sandata - ang awtoridad o kapangyarihang nagmumula sa kanilang relasyon sa isa't isa. Nang umahon si Jesus mula sa tubig, at bumaba ang kalapati, nabuksan ang langit at narinig ni Jesus ang tinig ng Kanyang Ama, "Ito ang sinisinta kong anak na lubos kong kinalulugdan." Ang mga salitang ito ang pinakamatulis na tabak na maaaring ibigay ng Ama sa Kanyang Anak upang makipagdigma. Ligas sa SALITA ng Kanyang ama, lalabanan Niya ang malupit na kalaban at babaliin ang tanikala ng kasalanan para sa atin na hindi natin kailanman masisira.

Ang kahalagahan ng pahayag na ito ay mas malalim kaysa sa inaakala ng karamihan. Ang katotohanang tinatanggap ng Diyos ang isang miyembro ng sangkatauhan ay nag-aalok ng hindi kapani-paniwalang pag-asa sa iba pa sa atin. Sa pamamagitan ni Hesus, inaabot ng Diyos ang bawat isa sa atin at sinasabi sa atin na tayo ay Kanyang minamahal na mga anak. Kung sakaling umaasa tayong tanggapin ang kaloob na krus, dapat muna nating marinig ang mga mahahalagang salitang iyon, "Ikaw ang aking minamahal na anak na lubos kong kinalulugdan." Imposibleng tumanggap ng regalo mula sa isang kaaway nang hindi nag-iisip kung ito ay nilagyan ng lason o may mga tali na nakakabit,

ngunit ang isang regalo mula sa isang mapagmahal na miyembro ng pamilya ay maaaring tanggapin kung ano ito - isang regalo, dalisay at simple. Walang ibang paraan upang lapitan ang krus maliban sa pagtawid sa tulay ng isang matatag na paniniwala sa ating pagiging anak sa Diyos. Anumang ibang landas ay hahantong sa legalismo o lisensya sa kasalanan.

Ang mga salitang iyon mula sa langit ay tiyak na ikinagalit ni Satan. Isang paalala ng isang bagay na siya noon ngunit ngayon ay hindi na – isang anak! Ito ay isang paalala ng kanyang kawalan at kawalang-kabuluhan. Gayunpaman, ang pagmamataas ay hindi madaling mamatay, kaya naghahanda si Satan sa ilabas ang kanyang sandamakmak na mga tukso kay Jesus sa ilang.

Sinasabi ng ulat ng Bibliya na si Jesus ay “nasa disyerto nang apatnapung araw, na tinutukso ni Satan.”³⁶ Sa tingin ko karamihan sa mga tao ay makakahanap ng sampung minuto ng patuloy na tukso na nangingibabaw pa sa apatnapung araw! Si Satan ay nagkaroon ng apat na libong taon ng pagsasanay sa pagsubok upang maitama ito at makatitiyak ka na si Jesus ay ginawang marka ng bawat sandata ng impiyerno. Sino ang makakaunawa sa lalim ng labanang ito? Ang buong sansinukob ay nagpipigil ng kanilang sama-samang hininga habang si Satan ay pumutok nang suntok sa Anak ng Diyos. Samantalang tayo, tayo ay natutulog nang mahimbing, nalilimutan ang kabayanihang paninindigan na ginawa ni Hesus upang palayain tayo. Kung si Hesus ay nabigo dito, lahat tayo ay nadurog ng mga tanikala ng ating kawalan. Si Hesus ang ating nag-iisang pag-asa na tumagos sa kadiliman.

Dumating ako sa puntong ganito at kailangan ko na lang tumigil at isipin Siya. Ano ang masasabi ko? Ang puso ko ay puno ng pasasalamat na kagalakan sa determinadong walang humpay na pagsisikap ng makapangyarihang Prinsipe na ito na tulongan tayo sa ating mahirap na sitwasyon. Para lang itong ama o ina na tatakbo sa nasusunog na bahay para iligtas ang kanilang anak. Halos madurog siya sa pag-iisip ni Satan, ngunit hindi niya pabayaang ang Kanyang pagiging Anak. Ang lalaking ito ay nagiging sanhi ng isang bagay sa aking kaloob-looban na sumigaw - "Dapat may halaga ako. Walang sinuman ang gagawa nito maliban kung talagang nagmamalasakit sila!" Sinasabi ko sa iyo na ang pag-ibig na ito ay iginuhit ako sa paraang sa tingin ko ay hindi mapaglaban. Nilalaban ko Siya, ngunit salamat sa Diyos na mas determinado Siya kaysa sa akin!

³⁶ Marcos 1:13

Kapag si Jesus ay nasa Kanyang pinaka-mahina na punto - pagod, gutom at nag-iisa, lahat ng mga bagay na nagtutulak sa sangkatauhan sa kompromiso - si Satanas ay dumating sa sukdulan ng isyu. "Kung ikaw ang Anak ng Diyos, sabihin mong maging tinapay ang mga batong ito."³⁷ Ano pa ang magiging pagsubok maliban sa pagiging Anak? Hindi sinabi kay Jesus kung gaano Siya katagal sa disyerto; hindi sinasabi ng tala na sinabihan Siya sa loob ng apatnapung araw na matatapos ang lahat. Si Jesus ay nasa labas pa rin, at walang mga uwak na dumating upang pakainin Siya, walang manna na nahulog mula sa langit. Baka nagkamali Siya ng tinig mula sa langit? "Ayaw ng iyong Ama na manatili ka sa ganitong kalagayan. Gawin mo ito," bulong ni Satanas.

Si Satanas ay gumagamit ng daluyan ng gana upang subukang sirain ang pananampalataya ni Jesus sa salita ng Kanyang Ama. Apatnapung araw bago nito, sinabi ng Diyos na "Ito ang aking minamahal na Anak na lubos kong kinalulugdan." Kung gagawing tinapay ni Jesus ang mga bato kung gayon Siya ay magdududa sa salita ng Diyos, at ang pag-aalinlangan na iyon ay sapat na upang malito ang Kanyang pagkakakilanlan. Higit pa rito ay hinihiling si Jesus na magsagawa ng isang bagay upang patunayan ang Kanyang pagkakakilanlan. Ang paghiling kay Jesus na gawing tinapay ang mga bato upang patunayan kung sino Siya ay isang direktang pintuan sa kaharian ni Satanas - pagkakakilanlan sa pamamagitan ng pagganap at tagumpay.

Ilan sa atin ang hindi nahulog para sa bitag na ito ng pagpapatunay ng ating halaga sa pamamagitan ng ating nakamit? Hinihikayat na ipakita na mayroon ka kung ano ang kinakailangan upang maabot ang tuktok, binabalewala ang pagtulog at pagpapahinga at higit sa lahat ang oras ng pagdarasal at pag-aaral ng Bibliya, pananatili ng huli sa opisina at nawawala ang mahahalagang oras ng pamilya - para lamang makuha ang promosyon o bonus na iyon. Bakit natin pinagpipilitan ang sarili natin? Sa maraming pagkakataon naniniwala ako na tinutugunan natin ang hamon: "Kung ikaw ay anak ng Diyos, magsagawa ng ilang dakilang pagkilos upang patunayan ito."

Nalaman mo ba na kapag ikaw ay nagising sa umaga at nais mong gumugol ng ilang oras upang magnilay at makasama ang Diyos na ang iyong ulo ay nagsisimula lamang na punan ang lahat ng mga bagay na kailangang gawin sa araw na iyon, hanggang sa hindi mo na ito kayanin at nakipagkompromiso ka na lang sa isang 5 minutong panalangin at pagkatapos ay wala ka na sa araw. Nangyayari ba ito sa iyo? Bakit? Kung dumating ka sa pagtatapos ng araw at nalaman mong hindi ka pa masyadong nakakamit, kontento ka pa ba at masaya,

³⁷ Mateo 4:3 NIV

o nakakaramdam ka ba ng pagkabigo at medyo nalulumbay? Nababalisa ka ba sa "pag-aaksaya ng oras" na nakahiga sa isang may sakit na kama, kung kailan maaari mong salungatin ang mga bagay sa iyong listahan ng 'gawin'? Ang lahat ng bagay na ito ay tumutukoy sa katotohanang walang pagbubukod tayong lahat ay nahuhulog sa mga tukso ni Satanas na patunayan ang ating pagkakakilanlan at kahalagahan sa pamamagitan ng ating ginagawa. Dahil sa katotohanan na sa kaloob-looban natin dala-dala natin ang kadahilanan ng kawalan ng kapanatagan na ipinasa sa atin nina Adan at Eva, tayo ay madaling puntariya para sa pangangailangang lumikha ng espirituwal at mental na mga dahon ng igos upang takpan ang ating sarili. Ang taong walang katiyakan ay palaging tutugon sa isang hamon sa kanilang pagkakakilanlan, samantalang ang isang ligtas na tao ay hindi mag-aabala. Naaalala ko ang isang oras na naglalakad ako kasama ang aking kaibigan na may Rottweiler. Dumaan kami sa lugar ng kapitbahay na may mas maliit na aso. Ang maliit na aso ay tumatahol at humihiyaw at tumatakbo sa paligid upang makuha ang atensyon ng Rottweiler. Hindi man lang ibinaling ng Rottweiler ang ulo para tingnan ang mas maliit na aso. Pakiramdam ko ay sinasabi ng mas maliit na aso, "Halika Mr Rottweiler, kukunin kita at patunayan sa aking may-ari na kaya kong talunin ang isang malaking aso na tulad mo," ngunit ang Rottweiler ay may tiwala sa kung sino siya at hindi tumugon pa sa hamon. Ano ang idaragdag nito sa kanyang halaga?

Ito ang dahilan kung bakit kinailangan ni Jesus na pumasok sa ilang ng tukso. Ang pamilya ng tao ay nangangailangan ng isang tao na maaaring magpakita na siya ay naniniwala na siya ay isang anak ng Diyos dahil lamang sa sinabi ng Diyos, sa halip na sa pamamagitan ng pagpapatunay nito sa pamamagitan ng kanyang ginawa. Ang mundo ay nangangailangan ng isang David na humarap sa tila walang talo na si Goliath ng kawalang-halaga na nagbubuklod sa atin sa ating mga kasalanan at ginagawa tayong mga alipin ng diyablo. Tunay na ang kuwento ng tukso ni Kristo sa ilang ay may maraming pagkakatulad sa kuwento nina David at Goliath:

1. Si Satanas, bilang espiritung nilalang, ay may maraming malamang kaysa kay Jesus na nalilito sa kalikasan ng tao. 1 Samuel 17:33
2. Kinatawan ni Jesus ang buong sangkatauhan at ang tagumpay dahil kay Kristo ay nangangahulugan ng kalayaan para sa atin, kung paanong si Satanas ay kumakatawan sa lahat ng puwersa ng kasamaan at ang tagumpay para sa kanya ay nangangahulugan na tayo ay mananatiling alipin ng mga kapangyarihan ng kadiliman. 1 Samuel 17:9

3. Si Jesus ay 40 araw sa ilang na nahaharap sa mga panunuya at mga tukso ni Satanas tulad ng pagtuya ni Goliath sa Israel sa loob ng 40 araw. 1 Samuel 17:16
4. Dumating si Satanas/Goliath sa sarili niyang kapangyarihan ngunit dumating si Jesus/David sa pangalan ng Panginoon upang ihayag ang Kanyang Ama at ilantad siya na lumaban sa hukbo ng buhay na Diyos. 1 Samuel 17:45
5. Ang mga sandata na ginamit ni Jesus ay tila mahina ayon sa makamundong pamantayan - Siya ay nagtiwala sa mga salita ng Diyos at ginamit Niya ang mga salitang iyon nang may katumpakan upang ilantad ang pag-iisip ni Satanas.

Ang mga pagtutulad ay kapansin-pansin. Hindi ko maiwasang ilagay ang aking sarili bilang isa sa mga sundalong Israelita na nakatayo sa gilid ng burol, na nakikinig kay Goliath na iniinsulto ang aking Diyos, ang aking relihiyon, at ako nang personal. "Nasaan ang iyong Diyos? Bakit hindi mo ako ipaglaban kung napakalakas Niya? Ikaw ay mahina at walang silbi at isang kahihiyang sa iyong Diyos?" Ang pakikinig sa ganitong uri ng pang-aabuso sa loob ng apatnapung araw ay talagang nakakapanlumo. Tingnan mo na lang ang laki niya! Ang kanyang baluti ay kumikinang sa sikat ng araw habang ang kanyang napakapangit na boses ay humahampas sa mga insulto sa buong lambak. Ang sitwasyon ay tila walang pag-asa, at mayroong isang lumulubog na pakiramdam ng pagbibitiw sa pagkaalipin. May kakaiba ba ngayon? Mayroon tayong mga panunuya ni Satanas tungkol sa ating mga kawalan ng kakayahan at kahinaan. Ang kanyang mga tukso ay tila napakalakas at napakalaki, at tayo ay nahuhulog sa kanila nang paulit-ulit, at naroon ang lumulubog na pakiramdam ng pagbibitiw sa pagkaalipin. Mayroon pa ngang mga nangangaral na ang ating pagkaalipin ay hinding-hindi matatalo at ang kasalanan ay palaging mananaig sa atin; gayong malungkot na pagsuko sa pagkaalipin ng kasalanan. Ang Anak ni David ay nasa ating kampo, at pinalaya Niya tayo sa mga tanikala ng diyablo. Ang kanyang tagumpay sa ilang ng tukso ay isang tagumpay para sa buong sangkatauhan. Maaari mong piliing isipin na kailangan mo pa ring harapin ang iyong Goliath, o maaari mong panoorin nang may pagkamangha sa gilid ng burol habang pinuputol ni Jesus ang ulo ng iyong tukso. Kung naniniwala ka na mayroon ka nang tagumpay dahil kay Jesus, sa halip na umasang ililigtas ka Niya, kung gayon nahanap mo na ang pinakabuod ng pananampalataya.

Ako ay labis na natutuwa na ang Anak ni David ay pinalaya ako mula sa kapangyarihan ng kawalang-halaga. Inalis Niya ang puso ng aking

paghihimagsik at pagmamataas. Inilagay Niya ang aking mga paa sa matibay na bato ng pagkakakilanlan bilang isang anak ng Diyos. Personal Niyang hinarap ang mga pag-aalinlangan para sa akin at natalo ang mga ito sa pamamagitan ng pananampalataya sa Salita ng ating Ama. Umawit at magalak kasama ko kayong mga anak ng Diyos. Binasag ni Hesus ang mga tanikala ng Duracell at ginawa tayong tinanggap sa Minamahal.

11. Pagbubukas ng mga Pintuan ng Langit

Isang tipak ng liwanag ang pumupunit sa kadiliman bilang hudyat na ang bukung-liwayway na. Senyales din ito ng oras para simulan ang gawain. Bumibilis ang pulso, umiikli ang hininga, habang ginagawa ang mga paghahanda para sa paglalakbay. Habang patungo sila sa bukung-liwayway, ang isip ni Abraham ay puno ng mga alaala. Naaalala niyang hinawakan niya si Isaac sa unang pagkakataon at ang matinding kagalakan na pinakawalan pagkatapos ng mahabang paghihintay. Ang mga alaala ng batang si Isaac na tumalon sa higaan ni Tatay at yumakap ng malapitan habang nakikinig siyang mabuti sa mga kuwento nina Adan at Eva, Noah at marami pang iba, na parang malalaking pabigat ng tingga sa kanyang balikat habang pinag-iisipan niya ang gawaing nasa harap niya, gaya ng sinabi ng Diyos:

“At kaniyang sinabi, Kunin mo ngayon ang iyong anak, ang iyong bugtong na anak na si Isaac, na iyong minamahal at pumaroon ka sa lupain ng Moria; at ihain mo siya roong handog na susunugin sa ibabaw ng isa sa mga bundok na aking sasabihin sa iyo.” Genesis 22:2

Nagsalita ang Diyos at ngayon ay tinawag ni Abraham ang lahat ng kanyang lakas upang sundin ang utos. Walang paliwanag, walang dahilan, utos lang. Sa paglipas ng mga taon na lumakad si Abraham kasama ng Diyos, natutunan niyang huwag labanan ang Kanyang mga utos. Nagtiwala siya na alam ng Diyos ang pinakamahusay at sa Kanya lamang ang ligtas na landas na tatahakin. Ngunit ang landas ay mahirap, hindi akalain na mahirap!

Sino ang makakaunawa sa pakikibaka na nagngangalit sa isipan ni Abraham? Malugod niyang pipiliin na maging alay sa halip na ang kanyang anak. Wala siyang hindi gagawin para ilitas ang kanyang anak sa kanyang kapalaran. Huminga ng malalim si Abraham habang nagpupumilit na itago ang sakit kay

Isaac. Ito ay dapat na isang bangungot na malapit nang mawala. Nagtataka ang realidad nang magtanong si Isaac, “Ama, nasa atin ang kahoy at apoy, ngunit nasaan ang handog?” Isang palaso ang tumatama sa puso ni Abraham. Paano siya sasagot? Ang isang mabilis na panalangin ay umaakyat sa Diyos para sa karunungan at pagkatapos ay sumagot si Abraham, "Ang Diyos ay magbibigay ng isang handog, aking anak." ³⁸

Sa tuktok ng bundok, masakit na isiniwalat ni Abraham kay Isaac ang kaniyang pagkaunawa sa utos ng Diyos. Si Isaac ay isang binata at madaling madaig ang kanyang ama at tumakbo para dito, ngunit natutunan ni Isaac ang disiplina ng pagsunod at ibinigay ang kanyang sariling mga hangarin sa karunungan ng kanyang ama. Ang buong langit ay nakatingin habang inihahanda ni Abraham ang kanyang anak, ang kanyang mahalagang anak para sa huling sandali. Ang katwiran ng tao ngayon ay naglalabas ng isang serye ng mga argumento laban sa pananampalataya, ngunit si Abraham ay nakatayo tulad ng isang matangkad na sedro sa umiikot na hangin, yumuko ngunit hindi nagbigay ng kanyang pasiya na isagawa ang kanyang pang-unawa sa kahilingan na ginawa sa kanya. ³⁹

Nakahanda na ang lahat at tumingin si Abraham sa kanyang anak. Ang sakit ay napunit sa kanyang puso at ang kanyang lakas ay nagsimulang mawalan, ngunit siya ay kumapit nang mahigpit. Sa pag-aalay ng isang panalangin ay itinakda niya ang kanyang isip na isubo ang kutsilyo na magwawakas sa buhay ng kanyang pinakamamahal na anak.

Sa sandaling iyon ay may narinig na boses. “Abraham! Huwag mong ipatong ang iyong kamay sa bata, sapagkat ngayon ay alam ko na na ikaw ay may takot sa Diyos.”

Habang pinag-iisipan ko ang kuwentong ito, hindi ko maiwasang subukang ilagay ang aking sarili sa kalagayan ni Abraham at ng aking anak sa katayuan ni Isaac. Naiintindihan ko ang pagod na naramdaman niya, ngunit agad na natigil ang pag-iisip. May kung anong malalim sa sa loob-looban na umabot at nagbabawal sa imahe na makumpleto. Sa damdamin hindi makayanan ng isip ko ang ganitong eksena.

Upang maunawaan ang kakila-kilabot at sakripisyo ni Hesus sa krus kailangan nating masulyapan ang lalim ng relasyon sa pagitan ng Ama at ng Anak. Ang

³⁸ Genesis 22:7-8

³⁹ Tingnan ang aklat na Agape Kabanata 24 – Abraham at ang kasuklam-suklam na nakakasira at fatheroflove.info

pinakadiwa ng Kanilang kaharian ay huwaran sa pagitan nila; ang butil ng Kanilang pagharap sa buhay ay nahahayag sa pag-ibig nila sa isa't isa. Kung hindi natin idadagdag ang relasyonal na dimensyon na ito sa krus, talagang napalampas natin ang punto.

Sapagka't gayon na lamang ang pagsinta ng Dios sa sanglibutan, na ibinigay niya ang kaniyang bugtong na Anak, upang ang sinomang sa kaniya'y sumampalataya ay huwag mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan. **Juan 3:16**

Ang pagkaputol ng isang mahalagang relasyon ay ang pinakamapangwasak na bagay na maaaring maranasan ng isang tao. Ang pag-iisip na mawalay sa mga mahal natin ay isang takot na nakatago sa kaibuturan ng puso ng bawat kaluluwa ng tao. Nalaman ko na pagkatapos na malayo sa aking pamilya sa loob lamang ng isang linggo sa isang pakikipag-ugnayan sa pagsasalita, ang puso ko ay nananabik na makasama ang mga mahal ko. Walang bagay sa mundong ito na ipagpapalit ko ang aking relasyon sa aking pamilya. Kahit na ang pag-iisip tungkol dito ay nakakasakit, ngunit kapag tinitingnan natin ang puso ng Diyos, tulad ng ipinahayag sa Bibliya, makikita natin na ang Diyos na ating Ama at ang Kanyang Anak ay handang putulin ang kanilang relasyon sa isa't isa, para lamang ikaw at ako ay makakaya. lumakad sa mga pintuan ng langit at muling makasama ang ating Lumikha at ang Kanyang Anak.

Maaaring may sumagot ng, “Oo, ngunit alam ni Jesus na Siya ay muling babangon at muling makakasama ang Kanyang Ama, kaya hindi ito ganoon kalubha.” Kung naisip mo na ang mga kaisipang ito, iminumungkahi kong tanungin mo si Jesus kung ano ang naramdaman Niya nang sumigaw Siya, “Diyos ko, Diyos ko bakit mo ako pinabayaan?” Nang ang pagkakasala ng isang mapaghimagsik na mundo ay igulong sa Kanya at ang pag-ibig ng Kanyang Ama ay nabalot ng ating tao na hindi paniniwala sa kapatawaran ng Diyos sa ating mga kasalanan, hinanap ni Jesus ang kadiliman upang mahanap ang mapagmahal na mukha na palaging naging kagalakan Niya sa buong kawalang-hanggan, ngunit nagtago ang kasalanan ang mukha ng Kanyang Ama kaya naramdaman Niyang lubos na nakahiwalay sa Kanya. Nilamon ang kanyang pag-asa, kamatayan lamang ang naghihintay sa kanya; Nadama niya na magpakailanman Siya ay ihihiwalay sa Kanyang minamahal at kaya Siya ay sumigaw, “Diyos ko, Diyos ko bakit mo ako pinabayaan?” Isipin mo lang iyan ng isang minuto; ito ay kahanga-hangang nakakasigla!

Hindi pinabayaan ng Diyos ang Kanyang Anak, ngunit ang bigat ng ating mga kasalanan kay Hesus ay naging dahilan upang madama niya ang nararamdaman

ng mga makasalanan dahil sa pagkakasala. Sa Kabanata 9 ay mababasa natin ang tungkol kay Cain na sumigaw, “Ang aking kasamaan ay higit pa kaysa sa mapapatawad.” Pinasan ito ni Kristo sa krus para sa atin. Ang ating mga kasalanan ay nagdudulot sa atin na madama na ang Diyos ay laban sa atin at talagang ninanais na patayin tayo para sa ating mga kasalanan, ngunit pinuri ng Diyos ang Kanyang pagmamahal sa atin at pinahintulutan ang Kanyang Anak na dumaan sa karanasang ito para sa atin upang tayo ay maniwala na tayo ay mapapatawad.

Ang lahat ng ito ay nagtatanong, gaano kaseryoso ang Diyos sa pagsira sa mga hadlang sa pagitan Niya at sa atin? Sa kuwento ni Abraham at Isaac ay makikita natin ang larawan ng Diyos at ng Kanyang Anak. Natural sa atin, kasama ni Abraham, na isipin na gusto ng Diyos na patayin ni Abraham ang kanyang anak. Sinabi ng Diyos kay Abraham na ialay ang kanyang anak, at naunawaan ni Abraham na ang ibig sabihin nito ay patayin siya dahil ito ay sumasalamin sa ating pandama ng tao sa katarungan para sa kasalanan. Ang katotohanang pinigilan ng Diyos si Abraham ay nagpapakita na hindi Niya ito ninanais, ngunit sa proseso ay ipinakita ni Abraham ang isang pananampalataya na handang isuko ang lahat ng kanyang minamahal na pag-asa sa Diyos. Nang ibigay ng Diyos ang lalaking tupa kay Abraham bilang kahalili, makikita natin na ang Diyos ay naglaan ng kahalili para sa pang-unawa ng tao sa katarungan. Pinahintulutan ng Diyos ang Kanyang Anak na mahiwalay sa Kanya upang tayo ay maniwala na tayo ay pinatawad na sa ating mga kasalanan.

Sa lindol at kadiliman ng kakila-kilabot na araw na iyon nang ang pinakadakilang pag-ibig ay naputol dahil sa ating mga kasalanan, naririnig ko ang sigaw ng Ama, “Aking Anak, Aking Anak, paano kita isusuko? Paano kita pakakawalan?” Dito mismo si Hell. Parehong naranasan ng Ama at Anak ang Impiyerno sa pagkaputol ng kanilang relasyon para sa atin. Binayaran nila ang kabilihan na naiintindihan natin na dapat bayaran. Ano pa ang maaaring maging kakanyahan ng Impiyerno ngunit ang pinakakabaligtaran ng kung ano ang ibig sabihin ng kaharian ng Diyos - mapagmahal, matalik na relasyon?

Kaya ano ang ibig sabihin nito para sa atin? Nangangahulugan ito na ang Anak ng Diyos ay natikman ang kakila-kilabot ng paghihiwalay mula sa banal na pag-ibig para sa atin, upang hindi natin ito maranasan. "Kamatayan, nasaan ang iyong tibo, at libingan, nasaan ang iyong tagumpay?"⁴⁰ Ngayon ay walang makapaghihiwalay sa atin sa pag-ibig ng Diyos dahil sa ginawa ni Hesus at ng Kanyang Ama para sa atin. Ang sakripisyo at pag-aalay ay hindi hinihingi ng

⁴⁰ 1 Corinto 15:55

Diyos, ngunit upang malaman natin na tayo ay mapatawad, binayaran ng Diyos ang pinakamataas na halaga.

Bukas ang pintuan ng langit para sa atin dahil naranasan ng Anak ng Diyos ang mabigat na bigat ng Impiyerno upang isara ang pintuan nito. Hindi na natin kailangang pumasok doon at maranasan ang pag-iyak at pagngangalit ng mga ngipin, gaya ng mangyayari sa mga tumatanggi sa ginawa ni Jesus para sa atin at permanenteng humiwalay sa kanilang sarili sa banal na pag-ibig.

Ang hamon na natitira para sa atin ngayon ay upang gawin ang paglalakbay na iyon sa ating mga isipan mula sa isang estado kung saan pakiramdam natin ay wala tayong halaga, mapanghamon at determinado, (pag-ukit ng pagkakakilanlan sa pamamagitan ng ating ginagawa) pabalik sa pinagmulan ng buhay, kung saan naghihintay sa atin ang pag-ibig at alamin na tayo ay Kanyang minamahal na mga anak. Kahit na binuksan ni Jesus ang mga pintuan ng langit para sa atin, dapat tayong maglakbay mula sa kaharian ng Duracell patungo sa kaharian ng Diyos, mula sa pagkakakilanlan sa pamamagitan ng tagumpay tungo sa pagkakakilanlan sa pamamagitan ng pagiging anak na lalaki at babae, o sa madaling salita, mula sa kaligtasan sa pamamagitan ng mga gawa tungo sa kaligtasan sa pamamagitan ng pananampalataya. Ang natitirang bahagi ng aklat na ito ay ilalaan sa mga hamon at pribilehiyo ng paglalakbay na ito.

Seksyon 3 – Ang Paglalakbay Bumalik sa Pagka-Anak

12. Pinagagana ng Buhay sa pamamagitan ng Duracell

Isang hangin ng pag-asa ang bumalot sa silid. Nakaupo ako kasama ang mga kapwa ko estudyante sa auditorium at nananabik na makarinig ng pamilyar na pangalan. Nagsumikap ako noong taong iyon sa aking pag-aaral at habang sinasabi ko sa sarili ko na hindi ito mahalaga, sa kaloob-looban ko ay lumago ang pagpaganais.

Ang paaralan ay namimigay ng mga parangal sa iba't ibang mga mag-aaral para sa kanilang mga nagawa sa buong taon. Sa kaganapang ito, naglalaro ako ng isang napaka-kawili-wiling maliit na laro ng isip. “Nagsumikap ka ngayong taon, maaari mong makuha ang susunod na parangal... hindi, iba ang mananalò nito...pero may pagkakataon ka.” Sa pagdating ng sandali na ang pangalan ay babasahin, ang aking puso ay nagsisimulang tumibok ng mas mabilis sa pag-asa at pagkatapos ay narinig ko ang pangalan; hindi ito sa akin ngunit isa sa

aking mga kaibigan. Dito ito nagiging kawili-wili. Sa labas, pumapalakpak ako para sa aking kaibigan at sa kanilang tagumpay, ngunit sa loob ay ibang senaryo ang nangyayari: “Bakit niya nakuha? Mas nagsumikap ako kaysa sa kanya, hindi ako makapaniwala na ibibigay nila ito sa kanya. Ah, parang alam ko na kung bakit. Kamag-anak siya ng isa sa mga guro, at iyon ang dahilan kung bakit siya ang pinili nila. Ang resulta ay minanipula! *Ito ay hindi kung ano ang alam mo, ito ay kung sino ang kilala mo.*” Sa lahat ng oras ako ay pumapalakpak at nakangiti at sinusubukang magmukhang tahimik. Nagsisimulang magtipon ang mga ulap at sa mga susunod na oras ay medyo nanlulumo at medyo galit ako. Ito ay isa pang araw ng buhay na pinapagana ng Duracell.

Hindi masyadong matagal ang pag-aaral ng isang bata na kung gusto nilang pahalagahan at tanggapin, dapat silang mauna sa magkakapantay. Maligayang pagdating sa mundo ng paghahambing. Nahulog ka na ba sa bitag ng pagbili ng isa sa iyong mga anak ng isang bagay para sa kanilang kaarawan at wala para sa kanilang kapatid? Karaniwan ang lahat ng impiyerno ay tila maluwas at ang iyong pinagkaitan na anak ay nagbibiro ng mga salitang, "Hindi makatarungan," sa gitna ng mga luha at hiyawan at kung minsan ay pag-aalburoto pa. Pagkatapos ay mayroong kumpetisyon na "panoorin mo ako" sa parke. Pinapanood mo ang isa sa iyong mga anak sa slide at nakangiti ka habang dumadausdos sila pababa. Sa likod mo ay may boses na tumatawag, "Panoorin mo ako," at lumingon ka para makita ang isa mo pang anak na umuugoy sa duyan. Ibinaling mo ang iyong pansin sa ibang bagay at napansin ng iyong anak at sumigaw ng, "Panoorin mo ako" at pagkatapos ay tamaan ka ng isang buong kwerdas ng "panoorin mo ako" tulad ng putok ng makina na sandata, bawat "panorin mo ako" na tumataas sa tinig at kalakasan. Pagkatapos ay maupo ka para sa tanghalian at nang malapit ka nang magpakasawa, maririnig mo ang magandang munting himig na ito, "Mas marami siya kaysa sa akin, hindi patas, gusto ko ng higit pa." Ito ang kakanyahan ng buhay na pinapagana ng Duracell. Habang tumatanda tayo, sinisikap nating maging mas pino, ngunit ang paghahambing at paghahanap ng atensyon ay bumubuo sa sentro ng pagkakaroon ng tao.

Karamihan sa mga kurikulum ng paaralan ay tila nauunawaan ang pangangailangang ito para sa paghahambing at paghahanap ng atensyon. Ang pagiging kasama ng isang grupo ng iyong mga kapantay na malayo sa mga pagmamahal ng kapaligiran sa tahanan ay nagbibigay ng sakdal na kultura upang itanim ang mga prinsipyo ng Duracell. Ang susunod na 12 taon ay isang karera upang medyo maging mahusay sa isa o higit pa sa isang bilang ng mga lugar at sa gayon ay matiyak ang isang maliwanag at masayang kinabukasan.

Karamihan sa mga kultura ay tila pabor sa mas matalino. Ang pahambing ng katalinuhan ay isang bagay na may halaga na magdadala sa iyo ng malayo. Naisip mo na ba kung bakit ang mga bata na may kakayahang magpanatili at magsuka ng kaalaman ay may posibilidad na iginawad ng mas mataas kaysa sa batang may posibilidad na maging mas likas na matalino sa kanilang mga kamay?⁴¹ Naiisip mo bang makapasok sa unibersidad dahil talagang marunong kang mag-alaga ng hardin o mag-ayos ng makina ng kotse? May mga lugar para sa mga taong may ganoong mga kasanayan, ngunit ang kapalaran ay may posibilidad na ilagay ang akademiko sa tuktok ng tumpok.

Taun-taon ay dinadala ng mga bata ang kanilang mga ulat na card, at nagkakaroon sila ng persepsyon sa kanilang sarili batay sa ulat na card na iyon. Nakaranas ako ng ilang mga sitwasyon kung saan ang isang tao ay likas na matalino sa kanilang mga kamay ngunit nahirapan sa akademya. Bilang resulta, madalas mong makitang napaka-limitado-sa-sarili nila sa mga komento tulad ng, "Lampas sa akin iyon," o "Hindi ko magagawa iyon," o ang lantarang "Masyado akong tanga para doon."

Ngunit huwag matakot na may iba pang mga paraan upang magtagumpay. Ang bawat sistema ng paaralan ay may programang pang-sports na nagbibigay-daan sa mga bata na bumuo ng isang gabay sa paghahambing ng atletiko. Ang mga bata ay gugugol ng libu-libong oras sa pagbuo ng isang kahusayan sa atletiko na sana ay magdadala sa kanila ng kapangyarihan at kaluwalhatian na kanilang inaasam balang araw. Alam naman nating lahat na laro lang ang sport diba? Sabihin iyan sa lahat ng English na tagahanga ng soccer na dumadagundong sa mga lansangan ng Europa sa panahon ng World Cup. Paano naman ang lalaking nanonood sa kanyang pinakamamahal na koponan ng kuliglig na natalo sa World Cup? Dahil dito nagkaroon siya ng sakit sa puso at namatay bago matapos ang laro. At bakit ang iba't ibang mga sportsman ay maaaring bayaran ng milyun-milyong dolyares sa isang taon para sa pagsipa ng isang piraso ng katad sa paligid, sinusubukang makuha ito sa pagitan ng dalawang poste? Ang isport ay seryosong negosyo dahil nagbibigay ito ng isa sa pinakasimpleng paraan ng pagkakaroon ng halaga sa pamamagitan ng tagumpay at pagkuha ng lahat ng atensyon na nais ng isang tao. Ito ay isa sa mga pinakamahusay na

⁴¹ Ang kulturang Kanluranin ay nakabatay sa kulturang Griyego na mas akademiko kaysa praktikal. Hindi sinasadya na ang unang Hayop sa Apocalipsis 13 na inilarawan bilang namumuno sa buong mundo ay pangunahing isang leopardo na kumakatawan sa kaharian ng Greece.

sistema para sa pagpapakain sa Duracell at pagpatay sa paniniwala na maaari tayong pahalagahan sa pamamagitan ng relasyon sa halip na tagumpay.

Isa sa mga pinaka-kagiliw-giliw na bagay tungkol sa isport ay na kahit na maaari kang gumanap sa pinakamataas na antas, kung pumangalawa ka, walang makakaalala sa iyong pangalan. Ang emosyonal na trauma ng pagkawala ay maaaring mapangwasak. Naaalala ko ang panonood ng isang manlalaro ng soccer na nakalukot lang sa lupa at humihikbi na parang sanggol dahil sa kanyang bigong aabuting subok sa isang penalidad na nawala sa kanyang koponan ang mahalagang tropeo. Naaalala ko ang panonood ng kanyang coach na tinutulungan siya sa labas ng laroan at iniisip kung gaano niya naramdaman na mahalaga siya sa sandaling iyon. Pero syempre laro lang. Oo, ngunit ito ay isang laro na isang buhay at kamatayan na pakikibaka para sa halaga at pagtanggap.

Maaari naming ilita ang ilang iba pang mga diyos na inaasahan naming pagpapakitaan kami ng pabor at magbibigay sa amin ng tagumpay at kaligayahan na gusto namin. Nariyan ang larangan ng pisikal na kagandahan. Ang putulin ang lalamunang mundo kung saan ang katanyagan ay maaaring mapanalunan o matalo batay sa istruktura ng iyong buto sa pisngi o sa laki ng iyong dibdib. Ilang kabataang babae ang kilala mo na umiyak sa kanilang sarili sa pagtulog gabi-gabi dahil sa pakiramdam nila ay hindi sila nakakuha ng grado? Nakita namin kamakailan ang mabilis na pagtaas sa isang problemang tinatawag na anorexia na nagtutulak sa mga kababaihan na magutom sa kanilang sarili, kaya maaari silang bumaba sa isang imposibleng maliit na pigura.

Paano ang tungkol sa larangan ng paglikha ng kayamanan, katayuan sa trabaho o kahit na katayuan sa arabal. Nagtrabaho ako sa puting kuwelyo sa mundo ng korporasyon sa loob ng ilang taon at medyo kawili-wiling obserbahan ang kaayosan ng nanunuot. Masasabi mo ang posisyon ng isang tao sa pamamagitan ng uri at kalidad ng kanilang mga kasangkapan sa opisina. Ang nangungunang boss ay may hiwalay na silid para sa kanyang opisina na may tanawin ng bintana sa mga kalye sa ibaba. Nasa kanya ang upoan na mayrong balat sa likud na may patungan ng kamay. Nasa kanya ang malaking may batik na kahoy na mesa na may pinakabagong computer na nakapatong dito. Ang susunod na lalaki sa ibaba ay mayroon ding sariling opisina, ngunit ang kanyang tanawin sa bintana ay hindi masyadong maganda at ang kanyang upuan ay hindi masyadong magarbo at ang kanyang computer ay hindi masyadong mabilis. Ang susunod na lalaki ay nakabahagi lamang sa kanyang opisina at ang kanyang upuan ay

walang patungan ng kamay. O, at wala siyang telepono na di na hinahawan, at ni hindi niya makita sa labas ng bintana. Nakakatawa kung iisipin mo, ngunit ito ay napakaseryosong negosyo sa mundo ng korporasyon. Ang mga kasangkapan sa opisina ay isang mahalagang bahagi ng epektibong paghahambing sa iyong mga kapantay.

Ang listahan ng mga mapaghahambing na pagkakataon ay walang katapusan sa mundo ng Duracell, ngunit kadalasan ang mga ito ay may posibilidad na mahulog sa isa sa ilang mga pangunahing kategorya:

1. Antas ng Edukasyon
2. Kakayahang Atletiko
3. Kakayahang Musika/Masining
4. Katayuan ng Trabaho/Antas ng Kita
5. Pisikal na Hitsura
6. Mga Pag-aari/Mga ari-arian
7. Nasyonalidad

Ito ang mga diyos na sinasamba ng mundo at umaasa na papabor sa kanila. Sila ay masipag na mga master ng gawain at kadalasan ay humihiling ng buong pagsusumite kung umaasa kang mapapaboran sila. Karaniwang hihilingin nila ang sakripisyo ng pamilya at mga kaibigan at kung ikaw ay mapalad, maaari kang magkaroon ng iyong sandali ng kaluwalhatian bago ka kumupas sa kawalan. Lahat tayo ay nagiging alipin ng mga diyos na ito sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Duracell, at ang mga diyos na ito ang hinahangad na iligtas tayo ng Diyos na gumawa ng langit at lupa.

13. Hagdan Patungo sa Langit

Ang mga araw ay nagiging mas maikli at malamig; malapit na ang taglamig. Oras na para itayo ang tumpok ng kahoy para matustusan ang lugar ng apoy sa lamig na malapit nang bumaba sa masayang maliit na lambak. Ang lalaki ng bahay ay abala sa pagputol ng kahoy nang makita niya sa gilid ng kanyang mata ang isang maliit na pares ng sapatos. Tumingala siya at may binatilyong

binabantayan ang bawat kilos niya. "Mas mabilis pa ryan ang tatay ko sa pagputol ng kahoy." "Ganoon ba?" sagot ng lalaki na medyo natuwa sa katapangan ng binata. "Siguradong kaya niya! Kahit ano kayang gawin ng Tatay ko. Siya ang pinakamagaling doon." "Magaling, may pribilehiyo kang magkaroon ng ganyang Tatay."

Ganyan ang pagiging simple ng aking pagkabata. Ito ang mga araw na walang nagawang mali sina Nanay at Tatay at sila ang pinakakahanga-hangang tao na maiisip. Sa ilang mga paraan, mainam na manatili sa simpleng kalagayang iyon, ngunit hindi. Pagkatapos ng maikling panahon sa paaralan ay nagsimula akong mag- ayus sa patuloy na pag-ikot ng mga paghahambing, na naghahangad na mahanap ang aking lugar sa maliit na komunidad ng mga bata na binahagi ko sa aking karanasan sa edukasyon. Ang antas ng paghahambing ay hindi gaanong matindi noong mga araw ng elementarya, at marami sa aking karanasan sa unang bahagi ng paaralan ay naaalala ko na may magagandang alaala. Mayroong maraming mga sining at laro at aktibidad, sa pangkalahatan ay napakasaya. Ngunit may mga pagkakataon na iniharap ang kinabukasan at mararanasan ko ang mapait na lasa ng kaharian ng Duracell.

Noong ako ay pitong taong gulang, lumipat ang aking pamilya sa isang bagong lugar at hindi nagtagal ay naramdaman ko na ang aking paraan sa isang bagong grupo ng mga bata. Mabilis akong nakipagkaibigan ngunit nakatagpo din ako ng mga masasamang tao. Ako ay isang medyo matatag na pangangatawan bilang isang bata at isang pares ng mga payat na bata ay nagpasya na sila ay makakuha ng ilang agwat ng mga milya mula sa katotohanan na ako ay bahagyang mas may palaman kaysa sa kanila.

"Fatso," "Fat Albert" at "Slob" ang ilan sa mga pangalan na natatandaan ko. Ito ay isang kakila-kilabot na karanasan na marami sa atin ay nakatagpo sa pagkabata. Nangyayari ito araw-araw. Ginagamit ng kaaway ng mga kaluluwa ang mga batang ito para sirain ang aking pakiramdam ng kahalagahan. Sa pagpunta sa paaralan isang umaga napagpasyahan kong sapat na ako. "Ma, hindi po ako labas ng kotse. Hindi ako papasok sa school." "Syempre ikaw ang anak ko." "Hindi ako!" Habang naglalakad kami, nakita ko ang nagbabantang pares na parang mga buwitre na nakatingin sa kanilang biktima. Binuksan ni Mama ang pinto at sinubukan akong paalisin. Medyo matindi ang mga sumunod na minuto. Sinipa ko, tumutol, sumigaw, at kumapit sa upuan ko. Isa lang ba itong kaso ng isang tipikal, masamang ugali na batang lalaki? Siguro, ngunit kapag ang aking pakiramdam ng pagkakakilanlan bilang isang tao ay nayupi, ako ay papunta sa paggawa ng ilang mga desperadong hakbang upang ilitas ang aking sarili. Hindi ko na talaga maalala ang sumunod na nangyari pero naalala ko na

tumigil na ang pambu-bully. Narito ang isang tunay na lasa ng kung ano ang naghihintay.

Ang kalupitan na ipinakita sa mga bata ay ang gasgas, walang pigil na resulta ng mga prinsipyo ng paghahambing na kaharian ni Satanas sa pagkilos. Madalas tayong natutulala sa walang-hanggang pagkamakasariili at kawalan ng utang na loob na ipinapakita ng mga bata. Likas ba tayong lumaki sa mga katangiang ito? Hindi. Gaya ng ating natutunan na walang aalis sa kahariang ito nang walang tulong ng Anak ni David. Habang tayo ay tumatanda tayo ay nagiging mas tuso at pino.

Sa oras na ako ay umabot sa kalagitnaan ng mataas na paaralan ako ay mahusay na nakaprograma. Natututo akong sumamba sa diyos ng edukasyon, sa diyos ng isport at sa diyos ng pisikal na anyo. Gusto kong sambahin ang diyos ng pera ngunit wala akong trabaho! Lahat ng bagay sa paligid ko ay nagsasabi sa akin na kailangan kong magsikap na mauna; sikaping makamit. Natutunan ko na ang mga nanalo lang ang tinatanggap, at ang mga natalo ay walang halaga. Maraming beses ang aking insentibo na gumawa ng mahusay sa paaralan ay higit na naudyukan ng posibilidad na makamit ang unang lugar kaysa sa simpleng pagtamasa sa nilalaman ng aking natututuhan. Manonood ako ng mga pelikula sa telebisyon na magpapatibay sa paniniwalang ito. Ang mga nangungunang aktor ay ipinakita na kailangang makamit ang ilang mahusay na gawa na magpapatunaw sa puso ng ilang binibini. Itinuro nito sa akin na ang isang relasyon ay isang bagay na nakamit mo at ang dalaga ay higit na parang premyo kaysa sa isang kaibigan. Hindi sa sasabihin mo sa ganoong paraan, lahat ito ay nangyayari sa antas ng hindi-malay.

Ito ang panahon para mangarap. Madalas akong nakahiga sa aking kama at nananaginip tungkol sa pagtama sa mga panalong takbo para sa Australia sa isang laban ng kuliglig, o pag-iskor ng pangwakas na layunin, o paglalagay ng panganib sa buhay at paa upang iligtas ang ilang batang dalaga sa pagkabalisa. Ang mga pangarap na ito ang bumubuo sa tela ng aking sistema ng halaga.

Habang pinangarap ko, mas naging determinado akong makamit ang mga layuning iyon. Ang mahirap ay hindi ko makamit ang mga layuning ito sa isang bakyum. Kinailangan kong talunin ang ibang tao. Gusto ko ang mga kaibigan ko pero gusto ko muna ang mga pangarap ko. Maaari akong maging sibil kapag hindi pinagbantaan ang aking mga pangarap, ngunit nang maramdaman kong hinahamon ang aking mga pangarap, ito ay digmaan!

Nagsumikap ako sa pagkamit ng aking mga layunin. Naging mahusay ako sa isport at sa aking pag-aaral; magaling dalawa sa tatlo ay hindi masama. Pagkatapos ay nagsimula akong pumasok sa isa pang yugto. Kapag naabot ko na ang tuktok, kailangan kong subukan at manatili doon. Mayroong patuloy na pagtingin sa aking balikat at binabantayan ang aking mahalagang posisyon. Pagkatapos ay mayroong inaasahan ng reputasyon. Kapag nakapag-ukit na ako ng reputasyon, paano kung gumawa ako ng masama? Nakakakilabot iyon, kaya lalo akong naging determinado na huwag madulas.

Ang labanang ito ay tumagal nang ilang sandali hanggang sa napagtanto ko na ang pag-abot sa lahat ng aking mga layunin ay halos imposible. Ito ay humantong sa mga pagsabog ng galit! Sa tingin ko dapat ay naramdaman kong pinagtaksilan ako. Pinaglingkuran ko nang mabuti ang aking mga amo, at ngayon ay kinukutya nila ako. Ako ay sinanay sa isang sistema na hindi kailanman makapagbibigay sa akin ng isang pangmatagalang pakiramdam ng kahalagahan at kaya ako ay nagalit.

Maraming tao ang nagpupumilit na unawain ang pabagu-bago at pagkasira na kadalasang ipinapakita ng mga kabataan at kung bakit marami sa kanila ang nagpapakamatay o nagpapakalasing sa pag-inom at droga. Naniniwala ako na ito ay madalas dahil napagtanto nila na hindi nila makakamit ang kanilang mga pangarap sa pamamagitan ng mga pamamaraan na itinuro sa kanila. Hinding-hindi sila magiging dakila sa paningin ng iba, kaya sinisira nila ang sarili.

Naalala ko isang araw na naglalaro ako ng basketball. Ang laro ay malapit na at ang presyon ay nasa. Ang taong minarkahan ko ay biglang nagmaneho para sa pagulong, at habang itinataas niya ang bola ay inabot ko ito at malinis na pinitik iyon mula sa kanyang kamay. Sa aking hindi makapaniwala ay narinig ko ang silbato ng referee at ang salitang "paul!" Alam kong hindi ko siya nahawakan, at bigla na lang namuo ang galit na ito sa loob ko; galit na ang kahabag-habag na sistemang ito na nangako sa akin ay walang ibinigay sa akin ang mundo. Lumapit ako sa referee at tumayo ng dalawang pulgada mula sa mukha niya at pinataas lang ang tomo sa isang malaswang antas ng decibel. May pumutok sa loob ko at hindi ko na napigilan. Agad akong inalis sa pinaglaroan at pinagbawalan sa kompetisyon. Habang naglalakad ako, naniniwala akong kinausap ako ng Diyos. Tinanong ko ang sarili ko, "Ano bang problema mo? Nawala ka talaga doon; nawawalan ka ng pagpigil!" Ito ang unang pagkakataon na talagang tumingin ako sa aking sarili at nagtanong sa direksyon na aking tinatahak. Hinihila ako ng Diyos na maghanap ng mas mahusay. Sinimulan kong madama na kailangang may mas mabuting paraan.

Napagtanto din ito ng kaaway ng aking kaluluwa at sinubukan akong itulak nang mas malalim sa pagsisikap na patunayan ang aking sarili, tulad ng isang naninigarilyo na nararamdaman na ang kanyang oras upang huminto ay dumating na at nagsimulang manigarilyo ng doble sa dami ng sigarilyo. Nagsimula akong umatras habang ang aking mga pangarap ay kumupas, at ako ay naging medyo sumpungin. Isang araw ay pumasok ang aking ina sa aking silid at nagsimulang magreklamo tungkol sa malungkot na kalagayan nito. Sabihin na lang natin na ito ay mas mababa sa pinakamainam gaya ng karamihan sa mga silid ng mga binata. Nagalit ako na pumasok siya sa aking lugar at inutusan ako. Hinayaan kong lumipad ang isang serye ng mga piniling salita sa ilalim ng aking hininga at sinabi sa kanya na iwan ako mag-isa.

Nakatutuwang makita ang iba't ibang paraan kung paano maabot ng Diyos ang isang tao. Marami sa aking mga kaibigan ang tumutukoy sa kanilang mga ina na may napakababang salita. Kahit papaano ay naituro sa akin ng aking ama ang pakiramdam ng paggalang sa aking mga magulang, at nangako ako na hinding-hindi ko sasabihin ang tungkol sa aking ina tulad ng ginawa ng ilan sa aking mga kaibigan. Nang sabihin ko ang mga katagang iyon tungkol sa aking ina ay parang ang huling piraso ng dignidad na mayroon ako ay hinubaran. Nagulat ako na sasabihin ko ang mga bagay na iyon, at lumalim ang aking depresyon. Dumating na ako sa puntong wala na akong pakialam, at iyon ay isang napakadelikadong daku na dapat puntahan. Mayroon akong tunay na pakiramdam na ako ay dumating sa isang sangang-daan. Inanyayahan ako ng malawak na landas na puno ng alak, babae at kanta nito ang hikab. Sa kabilang panig ay ang makitid na landas na inilatag ng Bibliya. Susundin ko ba ang relihiyong itinuro sa akin ng aking mga magulang o pupunta ako na parang nagliliyab na kometa sa malawak na landas? Wala na akong makitang punto sa pagpapanggap na isang Kristiyano. Ngayon ay malinaw na sa akin na hindi ako Kristiyano at hindi kailanman naging Kristiyano, kahit na ako ay pinalaki sa isang Kristiyanong kapaligiran. Si Kristo man o ang diyablo. Sa kabutihang palad, pinili kong subukan at hanapin ang tunay na Jesus ng Bibliya.

Napagpasyahan kong magbasa ako ng isang libro na nasa aming tahanan sa loob ng maraming taon. Tinawag itong *Steps to Christ*. Ngayon ang pamagat na iyon ay tila sakdal para sa aking mga pangangailangan. Nagsimula akong magbasa nang may gutom at desperasyon na mahanap Siya. Kinailangan kong hanapin ang hagdanan patungo sa langit, dahil hindi ko na kaya ang kaharian ni Satanas.

Sa unang bahagi ng aklat ay ipinaliwanag ng tagasulat na si Jesus ay dumating upang iwaksi ang mga kasinungalingan na tinanggap ng sangkatauhan tungkol sa Diyos, at kung paano Siya dumating upang ipakita na talagang mahal tayo

ng Diyos. Uminom ako sa mga salitang parang tuyong lupa sa ilalim ng ulan ng tag-init. Inanyayahan ako ng tagasulat na isipin si Jesus sa hardin ng Getsemani at sundan Siya sa krus.

Habang iniimagine ko ang mga eksenang ito, bigla kong naramdaman na nakatayo talaga ako at pinagmamasdan Siya. Ang pigura sa krus ay tila totoong-totoo, at nakatanggap ako ng matinding impresyon na Siya ay nakabitin doon dahil mahal Niya ako at naunawaan ang aking matinding pangangailangan na makatakas sa kaharian ni Satanas. Naisip ko na mapagkakatiwalaan ko Siya bilang matalik kong kaibigan at gagabayan Niya ako sa kaharian ng langit. Habang pinagmamasdan ko Siya roon, naramdaman ko ang napakalaking pasasalamat na handa Niyang iligtas ako at nadama ko ang bigat ng pagkakasala, pagkabalisa, depresyon at takot na dinadala ko sa loob ng maraming taon ay biglang nawala sa aking likuran. Isang kapayapaan ang pumasok sa aking puso na hindi ko pa naramdaman noon, at pagkatapos ay umiyak ako at umiyak sa tuwa. Nabasag ng Anak ni David ang aking kadiliman at tinusok ito ng liwanag ng araw.

14. Parehong Diyos, Iba't ibang Pangalan

Ang silid ay buhay na may aktibidad, tawanan, musika, at kaguluhan ng kabataan. Sa harap ng silid ay may dalawang malalaking speaker na nagpapatugtog ng musika mula sa pinakabagong mga rock band. Nag-organisa ako ng isang party para ipagdiwang kasama ang isang grupo ng aking mga kaibigan - at least sinubukan ko. Pumunta ako at umupo sa isang sulok ng silid kung saan inilalarawan ng isang kumukilos na kabataan ang isang eksena sa isa sa mga pinakabagong pelikula. Umupo ako at sinubukang magbabad sa kapaligiran, ngunit may hindi tama. Tumayo ako at pumunta sa patio sa likod at nakisama sa ilang kabataang 'Romeo' na tinatalakay ang kanilang pinakabagong mga pagsasamantala sa pagkuha ng mga babaeng pinapangarap nila. Hindi, hindi ko lang din na-enjoy iyon. Boy, ano ang mali sa akin? Ang musika ay nagsisimula na sa aking nerbiyos, at ako ay tumingin sa kabuuan ng silid at nakita ko ang isang eksena sa video na nagpe-play na nakita kong nakagagalit. Ang pag-iisip ay tumama sa akin tulad ng isang tren ng kargamento, kinasusuklaman ko ang mga bagay na ito!

Bumilis ang isip ko sa mga posibleng senaryo. Hanggang ngayon ito ang depinasyon ko ng saya, at ngayon ay ayaw ko na. May humawak sa puso ko at

naging imposibleng magsaya. Sa isang lugar mula sa kailaliman ay dumating ang kahindik-hindik na pag-iisip na ang aking buhay na masaya ay tapos na at hindi na ako makakapag-enjoy pa. Tumakbo ako palabas sa harapan ng bahay at papunta sa damuhan sa harapan at pinagpag ang aking kamao sa hangin at sumigaw, “Sinira mo ang buhay ko!”

Ito ay ilang linggo pagkatapos ng aking ‘karanasan ng daan pa Damascus’ kay Jesus. Bumaling ang buhay ko. Hindi pa ako nakadama ng ganoon karaming kapayapaan sa aking buhay, at ang Bibliya ay nagsimulang mabuhay. Ininom ko ang lahat ng ito at nararanasan ang kalayaan na hindi ko pa nalaman noon. Nang dumating si Jesus sa aking buhay, ang mga pagbabago ay kaagad. Bigla kong nalaman na ang ilan sa aking wika ay hindi angkop, na ang ilan sa aking mga biro ay medyo bulgar, at ang ilang aspeto ng aking pamumuhay ay hindi tugma sa bagong direksyon na aking tinatahak ngayon. Ako ay nasa paglalakbay patungo sa bagong kaharian. Ito ay tulad ng pagpunta sa isang ganap na banyagang bansa at pag-aaral ng wika at mga kaugalian mula sa simula. Gusto kong matuto dahil mahal ko ang Panginoon ng kahariang iyon, ngunit nag-aral ako sa ibang kaharian, at magtatagal ito para makapaglapat.

Hanggang sa gabi ng salu-salo na iyon ay napagtanto ko kung gaano ka-radikal ang isang pagbabagong nagaganap. Dahil binihag ni Jesus ang aking puso sa pamamagitan ng Kanyang pag-ibig, hindi ko Siya mapaglabanan nang Siya ay tumawag. Kaya noong gabi ng salu-salo kapag ginagawa ko ang akala ko ay ok; Nararamdaman ko na tinawag Niya ako palayo sa ganoong uri ng buhay. Dahil wala na akong ibang alam, natakot ako na baka hindi maganda ang papalit dito. Napakadaling matakot sa hindi alam kahit alam nating tama. Mabuti na lang at pinili kong magtiwala na aalagaan ako ni Jesus, at mas mabuting magtiwala sa Kanya kaysa sa aking nararamdaman.

Noong tinanggap ko si Hesus bilang aking Tagapagligtas, lumutang lang ako ng ilang linggo. Nadama ko ang isang espesyal na lapit sa Kanya na nanatili sa akin hanggang sa araw na ito. Binuksan ni Jesus para sa akin ang mga pintuan ng langit, ngunit ngayon ay tutulungan Niya akong alisin ang mga buto ng Duracell. Sinimulan Niya akong tulungang alisin ang pilosopiya ng buhay na naging sentro ng aking sistema ng pagpapahalaga. Ito ay isang paglalakbay na dapat gawin ng bawat anak ni Adan. Ang tanging paraan na magagawa natin ay ang panatilihing nakatutok ang ating mga mata sa liwanag ng krus at mapagpakumbabang sundin ang mga hakbang ng ating Tagapagligtas tungo sa mga alituntunin ng bagong kaharian.

Nagsimula akong dumalo sa pagtitipon ng panalangin kasama ang aking mga kaibigan. Noong unang gabing iyon habang magkasama kaming lumuhod, naramdaman ko ang matamis na Espiritu ng Diyos sa paligid namin, ngunit may isa pang espiritu mula sa dati kong buhay na nanliligalig sa akin. Habang nagdarasal kami sa paligid ng bilog, isang naisip ko: “Hindi ako makapagdasal tulad ng mga taong ito na nanalangin, napakahusay nilang magsalita.” Ang aking isipan ay tila nakakulong sa kaisipang ito at habang ang paikot ng panalangin ay papalapit sa akin ay nagsimulang bumilis ang tibok ng puso ko. Hindi nagtagal ay nasa ilaw ng lente na ako at lahat ay nakikinig sa akin. Ngunit maghintay ng isang minuto; ito ay isang pagtitipon ng panalangin tungkol kay Jesus, hindi ako!

Narito ang sumpa ng Duracell. Kahit na ibinigay ko ang aking puso kay Jesus at naghahangad na sundin Siya, ang mga prinsipyo ng aking lumang buhay ay handa pa rin at handang hilahin ako pabalik upang gawin ang aking sarili ang sentro ng lahat, upang gawin ang aking pagganap sa panalangin ang isyu, bilang kabaligtaran sa aking kaugnayan sa Diyos sa panalangin.

Noong una akong nagsimulang mag-aral ng Bibliya, madalas akong nakaramdam ng kakulangan dahil, kahit na lumaki ako sa isang Kristiyanong kapaligiran, natanto ko na sa mga termino ng Bibliya ay hindi ako nakapagtapos ng kindergarten. Gustung-gusto kong makinig sa itinuro sa akin ngunit sa likod ng aking isipan ay may isang bagay na patuloy na bumabagabag sa akin at nagsasabing, "Paano nila hahanapin ang mga talatang iyon nang napakadali, hindi ko magagawa iyon." Nagkukumahog ako sa paghahanap ng tamang aklat at talata, at ipinagdasal ko na lang na hindi ako huli para lahat ay naghihintay sa akin. Nakakahiya! Ang mga taon ng pagsasanay na natanggap ko sa paghahambing ng aking sarili sa iba ay nagsimulang lumitaw sa aking bagong Kristiyanong paglalakbay. Medyo madali para sa Espiritu ni Kristo na kumbinsihin ako tungkol sa aking wika at pamumuhay, ngunit kakailanganin ng oras para matanto ko kung gaano kalalim ang ugat ng mga galamay ng tumakbong Duracell.

Habang nagpatuloy ako sa aking paglalakbay, nagkaroon ako ng matinding pag-ibig sa Bibliya. Ito ay isa sa mga pinakamahusay na paraan upang malaman ang tungkol sa aking bayani na nag-alay ng Kanyang buhay para sa akin. Gustung-gusto ko lang ang pag-aaral tungkol kay Jesus at napakalaking pagpapala, ngunit ang dati kong buhay ay nagkukubli, handang silo ako. Napansin ko na ang mga tao sa paligid ko ay may mas kaunting kaalaman kaysa sa mga bagay sa Bibliya. Ang aking lumalagong kaalaman sa Bibliya ay nagbigay sa akin ng

higit na kumpiyansa na magsalita at hindi nagtagal ay kumuha ako ng maliliit na grupo at pagkatapos ay mas malalaking grupo sa pag-aaral ng Bibliya. Muli, napakalaking pagpapala ito sa akin at sa mga nakapaligid sa akin, ngunit dahan-dahan ako, unti-unting bumabalik sa isang plataporma ng halaga sa pamamagitan ng pagganap sa halip na halaga sa pamamagitan ng relasyon. Ito ay nangyayari nang dahan-dahan at hindi mahahalata, ngunit nangyayari ito. Sa pagbabalik-tanaw, nakikita ko na para sa marami sa atin, pareho tayo ng mga diyos ngunit magkaiba ang pangalan.

Kung titingnan mo ang talahanayan sa ibaba, makikita mo kung gaano kadalang maniwala sa Bibliya ngunit mamuhay tulad ng mundo. Hindi ko ibig sabihin ang pamumuhay ng isang ligaw na pamumuhay, ang ibig kong sabihin ay nakakakuha ng halaga sa ginagawa mo.

Sa Sanlibutan	Sa Simbahan
Edukasyon	Kaalaman sa Bibliya
Kakayahang Athletiko	Kakayahang Pampublikong Pagsasalita
Kakayahang Masining	Ministri ng Musika
Katayuan ng Trabaho	Sa Opisina ng Simbahan
Mga Pag-aari	Mga Espirituwal na Kaloob
Pisikal na Hitsura	Kaugalian Parada ng Simbahan
Nasyonalidad	Konserbatibo/Liberal

Para sa marami sa atin ang ating paglalakad kasama si Hesus ay na-hijack ng mapanlinlang na kapangyarihan ng Duracell. Habang lumilingon ako sa simbahan ngayon ay nakikita ko na ang mga diyos na hinahangad nating takasan sa mundo ay natagpuan tayo sa simbahan. Dinamitan nila ang kanilang mga sarili ng mga damit ng liwanag at niyakap natin sila bilang mabuting kaibigan. Ang hindi maiiwasang resulta ay galit, pait at away sa simbahan. Napakadalang magmukhang relihiyoso sa simbahan, ngunit paano naman ang taong nakaupo sa kabilang panig ng simbahan na ayaw makipag-usap sa iyo dahil may sinabi ka tungkol sa kanila sa likuran nila at binalik ito sa kanila? Paano naman ang pianista na pumunta sa ibang simbahan dahil sinabihan siyang kulang ang kanyang pagtugtog? Paano naman ang nagbabantay ng doktrina na gumagalagala sa simbahan para hanapin ang mga hindi sumasang-ayon sa kanilang kahulugan ng pagsang-ayon sa kaugalian, nang sa gayon ay mapatalsik nila sila sa simbahan? Paano ang tungkol sa mga 'lumalago o pagbabago' na naghahangad na i-hijack ang komite ng pagsamba at pilitin ang kanilang bagong

istilo ng pagsamba sa lahat, at masyadong masama para sa mga hindi gusto nito? Ang listahan ay walang hanggan at alam ng dakilang kaaway ng ating mga kaluluwa na hangga't maaari niyang panatilihin tayong sumasayaw sa himig na ito, kung gayon tayo ay mahalagang sakop pa rin ng kanyang kaharian.

Ang pinakamatibay na katibayan na tayo ay lumpo pa rin ng mga prinsipyo ng kaharian ni Satanas ay ang mataas na antas ng kawalan ng pagkakaisa at kawalan ng Kristiyanong pag-ibig sa simbahan. Kung itinuring natin ang ating mga relasyon sa paraan ng pagtingin ng Diyos sa Kanya, magkakaroon ng higit na pag-ibig sa simbahan at higit na nagmamalasalakit sa kung paano tayo makitungo sa isa't isa.

Napaka-interesante na ang banayad na paglilipat ng mga diyos mula sa mundo patungo sa simbahan sa ating personal na karanasan ay naganap din sa kabuoan na karanasan ng simbahan. Noong ika-apat na siglo, nang 'yakapin' ng emperador na si Constantino ang Kristiyanismo, mayroong isang buong hanay ng mga pagbabago na naganap sa simbahang Kristiyano. Ang isang punto na partikular na kawili-wili ay ang marami sa mga estatwa ng mga paganong diyos na nasa Pantheon ay inilipat sa simbahang Kristiyano at ang mga pangalan ay pinalitan ng mga karakter sa Bibliya tulad nina Moses, David, at Pedro. Parehong diyos, magkaibang pangalan! Hindi mahalaga kung paano mo ito bihisan, ito ay pagano pa rin, at ano ang masasabi natin ngayon? Isang bagay ang pag-atake sa korporasyong simbahan para sa kanyang pagtalikod sa apostolikong katotohanan. Ito ay isa pang bagay na makita ang parehong mga prinsipyo na gumagana sa ating sariling buhay. Siguraduhin nating haharapin natin ang troso sa ating sariling mata bago natin hanapin na alisin ang puwing sa mata ng ating kapatid.

Ito ay kagiliw-giliw na pag-aralan ang paglalakbay ng pinaka-masigasig na mga tagasunod ni Kristo - ang Kanyang mga disipulo. Ang isyu ng kapangyarihan at posisyon ay madalas na nagtataas ng ulo nito. Pansinin natin ang ilang mga sipi ng Banal na Kasulatan:

“Nang oras na yaon ay nagsilapit ang mga alagad kay Jesus, na nangagsasabi, Sino nga baga ang pinakadakila sa kaharian ng langit?” **Mateo 18:1**

May isang dahilan at isang dahilan lamang kung bakit ang mga disipulo ay nagtatanong ng tanong na iyon - pansariling interes. Naniwala ang mga alagad na si Jesus ang Mesiyas, ang Kristo. Sila ay nasasabik at masigasig tungkol sa kanilang paniniwala sa Kanya; ang ilan ay handang mamatay para sa Kanya,

ngunit tulad noong naghahanda akong manalangin at ang aking isipan ay lumipat mula sa aking kaugnayan sa aking pagganap sa panalangin, ang mga disipulo ay lumipat mula sa kanilang kaugnayan sa Mesiyas tungo sa kanilang posisyon sa Kanyang bagong kaharian.

(35) At nagsilapit sa Kaniya si Santiago at si Juan, na mga anak ni Zebedeo, na sa Kaniya'y nagsisipagsabi, Guro, ibig naming iyong gawin sa amin ang anomang aming hingin sa Iyo. (36) At sinabi Niya sa kanila, Ano ang ibig ninyong sa inyo'y Aking gawin? (37) At sinabi nila sa Kaniya, Ipagkaloob Mo sa amin na mangakaupo kami, ang isa'y sa Iyong kanan, at ang isa'y sa Iyong kaliwa, sa Iyong kaluwalhatian. Marcos 10:35-37

Naabutan ng diyos ng posisyon at katayuan ang mga bagong prinsipyo ng kaharian na natutuhan nina Santiago at Juan, na tinanong nila si Jesus kung maaari silang umupo sa Kanyang kaliwa at kanang kamay sa Kanyang kaharian. Sa kabutihang palad, hindi napagod si Hesus sa kanilang patuloy na kabiguan na bitawan ang lumang mga prinsipyo ng kaharian. Naunawaan Niya na kailangan ng panahon para makita natin kung gaano kalalim ang mga simulain ng kaharian ni Satanas. Ang problemang kinakaharap natin ay kapag pinahintulutan natin ang mga lumang prinsipyo na pumalit sa mga sumusunod na mangyayari:

“At nang marinig ito ng sangpu, ay nangagpasimula silang mangagalit kay Santiago at kay Juan.” Marcos 10:41

Kapag pinahintulutan natin ang lumang mga prinsipyo ng kaharian na mamuno sa atin, ang pagtatalo ay palaging magiging resulta. Ang ginawa nina Santiago at Juan ay nagpagalit sa ibang mga disipulo. Bakit? Dahil nagpapadala sila ng mensahe, "Kami ay mas mahusay kaysa sa iyo." Maaaring hindi nila sinadya na gawin iyon ngunit iyon ang halos palaging resulta. Sinamantala ni Jesus ang pagkakataong ito para subukan at palawakin ang kanilang pang-unawa kung paano naiiba ang kaharian ng Diyos kaysa sa kung saan sila lumaki. Kailangan nilang matutong mag-isip nang iba.

(42) At sila'y pinalapit ni Jesus sa Kaniya, at sa kanila'y sinabi, Nalalaman ninyo na yaong mga inaaring mga pinuno ng mga Gentil ay nangapapanginon sa kanila; at ang sa kanila'y mga dakila ay nagsisigamit ng kapamahalaan sa kanila. (43) Datapuwa't sa inyo ay hindi gayon: kundi ang sinomang ibig na dumakila sa inyo, ay magiging lingkod ninyo; (44) At ang sinoman sa inyo ang magibig manguna, ay magiging alipin ng lahat. (45)

Sapagka't ang Anak ng tao rin naman ay hindi naparito upang paglingkuran, kundi upang maglingkod, at ibigay ang Kaniyang buhay na pangtubos sa marami. Marcos 10:42-45

Hayaang tumunog ang mga salitang ito magpakailanman sa ating mga tainga! Kung nais mong maging dakila sa kaharian ng Diyos pagkatapos ay matutong magsaya sa paglilingkod sa iba sa halip na manipulahin at kontrolin sila. Sinabi sa atin ni Jesus na ang mga pagano (mga Gentil) ay namumuno sa iba at nasisiyahang gamitin ang kanilang awtoridad at ipakita kung sino ang amo. Kakaiba, ang parehong espiritong ito ay kadalasang namamahala sa simbahan na may iba't ibang miyembro na naghahangad na ipataw ang kanilang kalooban at awtoridad sa simbahan. Dalawang libong taon mula noong krus at marami sa atin ang hindi pa rin nakakaunawa sa mga pangunahing kaalaman.

Bakit napakadali ng kaaway ng ating mga kaluluwa na hilahin tayo pabalik sa ating dating paraan ng pag-iisip? Gaya ng nasabi na natin kanina, ang ating malalim na pakiramdam ng kawalan ng kapanatagan ang nagpapadali para kay Satanas na tuksuhin tayo na patunayan ang ating sarili. Maliban kung naaalala natin kung paano natin nakukuha ang ating halaga, imposibleng pigilan ang pagsisikap na gawing tinapay ang mga bato upang patunayan na tayo ay mahalaga.

May isang bagay na sa tingin ko ay lubhang nakababahala tungkol sa prinsipyong ito ng Duracell na mahigpit na kumakapit sa atin. Si Jesus ang pinakamahusay na guro na nakita sa mundo. Siya ay gumugol ng higit sa tatlong taon kasama ang mga disipulo, tinuturuan sila sa abot ng Kanyang makakaya tungkol sa kaharian ng langit, at kahit na matapos ang lahat ng ito ay makikita natin na sa mismong gabi ng Kanyang pagpapako sa krus ang mga disipulo ay kinokontrol pa rin ng mga prinsipyo ng lumang buhay.

(20) Gayon din naman ang saro, pagkatapos na makahapon, na sinasabi, Ang sarong ito'y ang bagong tipan sa Aking dugo, na nabubuhos nang dahil sa inyo. (21) Datapuwa't narito, ang kamay ng nagkakanulo sa Akin, ay kasalo Ko sa dulang. (22) Sapagka't ang Anak ng tao nga ay yayaon, ayon sa itinakda: datapuwa't sa aba niyaong taong nagkakanulo sa kaniya! (23) At sila'y nagpasimulang nangagtanungan sa isa't isa, kung sino sa kanila ang gagawa ng bagay na ito. (24) At nagkaroon naman ng isang pagtatalotalo sa gitna nila, kung sino kaya sa kanila ang ibibilang na pinakadakila. Lucas 22:20-24

Sa mismong bisperas ng pinakadakilang pagpapakita ng pag-ibig na nakita ng sansinukob, ang mga pinakamalapit kay Jesus, na higit na nakakaalam ng Kanyang kaharian kaysa sa iba, ay nagtatalo kung sino sa kanila ang pinakadakila. Ang kalungkutan na naranasan ni Jesus sa puntong iyon ay tiyak na napakalaki! Maaari ba tayong mga nag-aangking mga tagasunod ni Jesus ay umuulit ng mga pagkakamali tulad ng mga disipulo - mga masugid na tagasunod ni Jesus, ngunit nag-aagawan sa ating sarili kung sino ang pinakadakila?

Mayroon lamang isang bagay na mas masahol pa kaysa sa pagiging kontrolado ng mga prinsipyo ng Duracell sa mundo; ito ay kinokontrol nila sa simbahan. Nawa'y tulongan tayo ng Diyos na mapalaya mula sa mga prinsipyong ito na naghahanap sa sarili upang maranasan natin ang buong kagalakan ng Kanyang kaharian!

15. Paano Ka Magbasa?

Ngayon ay magiging isang espesyal na araw. Ikaw ay puno ng pag-asa at pananabik sa mga potensyal na prospekto na naghihintay sa hinaharap. Ang pinuno ng isang malaking kumpanya ng pagmamanupaktura ay interesado sa isang espesyal na disenyo na iyong ginawa at seryosong pinag-iisipan ang paggawa nito at i-eksport ito sa buong mundo. Nagpasya kang magkita para sa tanghalian sa isang magandang maliit na lokal na restawran. Dahil hindi ka pa nagkikita, kinakabahan kang tumingin sa paligid upang makilala ang taong ito na magpapabago sa iyong pangarap sa katotohanan. Sa wakas ay dumating siya at nakipagkamay ka sa kanya nang masigla, at pagkatapos ay pareho kayong lumipat sa restawran at hanapin ang iyong lugar. Upang makilala, ang iyong kasama sa kainan ay nagtatanong ng kaunti tungkol sa iyong pamilya at kung saan ka nakatira at kung ano ang kalagayan ng iyong mga anak sa paaralan. Maganda ang lahat maliban sa katotohanan na sa likod mo lang ay may isang lalaki na nakabuo ng isang tunay na sining ng pagbatik sa kanyang sopas. Sa una ay tinatangal mo ito, ngunit pagkatapos ng ilang sandali ay medyo nakakainis. "Ang ilang mga tao ay kailangang matuto ng ilang mga asal" sa tingin mo sa iyong sarili, ngunit i-bras ito upang hindi ka magambala. Maayos ang takbo ng pakikipag-usap sa iyong potensyal na kasosyo sa negosyo, at nasa kalagitnaan ka ng pagtalakay sa ilan sa mga dagdag na benepisyo ng iyong disenyo nang bigla na lang ang taong nasa likod mo ay humarap sa isang kakilakilabot na dumighay na halos kalampag ang mga kubyertos sa iyong mesa. Lahat ng mata ay biglang nalipat sa hindi pangkaraniwang indibidwal na ito na tila walang mabuting ugali. Ang silid ay napuno ng mga tunog ng mga ngumisi

at pigil na tawa na sinamahan ng kakila-kilabot at pagkasuklam. Sa wakas ay lumabas ang may-ari ng restawran at hiniling ang lalaki na umalis, na sinasabi na ang kanyang mga uri ay hindi tinatanggap sa restawran.

Ang bagay na talagang kamangha-mangha ay kung ang parehong lalaking ito ay nakaupo sa isang restawran na sumasalamin sa kulturang Tsino, walang sinuman ang kukurap. Sa katunayan, maaaring madismaya ang may-anyaya at babaing punong-abala kung hindi mo gagawin ang mga kilos na ito. Gayundin sa kulturang Tsino kung hinahangad mong makipagkamay sa isang taong hindi mo pa nakikilala o napag-usapan ang tungkol sa mga isyu sa pamilya sa hapunan, maituturing kang bastos.⁴²

Nakapagtataka kung paano mabibigyang-kahulugan ang parehong mga aksyon sa ganap na magkakaibang mga paraan depende sa kung aling kultura o pananaw sa mundo ka nagmula. Ang katotohanang ito ay hindi naiiba kapag tinitingnan natin ang dalawang magkaibang kultura ng kaharian ng Diyos laban sa kaharian ni Satanas.

Ang pananampalatayang Kristiyano ay may isang pundasyon, si Jesu-Kristo, ngunit habang sinusuri natin ang napakaraming grupo na kumukuha ng pangalan ni Jesus ay naguguluhan tayong malaman na napakaraming kontradiksyon ang maaaring umiral sa isang pundasyon. Ang paglalakbay sa kaharian ng Diyos ay nagsasangkot ng paglipat ng kultura at paglipat ng pananaw sa mundo. Sa ating huling kabanata ay inilarawan natin ang kahirapan na madalas nating kinakaharap sa pag-aaral na mag-isip sa mga paraan ng langit.

pinakamatinding kahirapan sa paglalakad ng mga Kristiyano ay umiikot sa kung paano natin nilalapitan ang Salita ng Diyos, ang Bibliya. Tayo ay lumabas sa mundo kung saan tayo pinag-aralan sa tagumpay at posisyon, ngunit sa ating pagpasok sa kaharian ng Diyos napakahalaga na isuko natin ang ating mga opinyon at hayaang turuan tayo ng Espiritu ng Diyos kung paano basahin ang Salita ng Diyos. Nakalulungkot na hindi ito madalas na nangyari, at ang maraming mga kontradiksyon, maling pananampalataya at pagtatalo na matatagpuan sa pananampalataya at kasaysayan ng Kristiyano ay direktang nagmumula sa pagbabasa ng Bibliya na may balangkas ng Duracell kaysa sa balangkas ng langit, na nakatutok sa mga lehitimong at matalik na relasyon.

⁴² <http://www.chinawestexchange.com/Chinese/Culture/customs.htm>

Itinaas ni Jesus ang puntong ito sa Kanyang pakikipag-usap sa isang abogado sa Lucas 10. Tinanong ng abogado si Jesus, "Ano ang dapat kong gawin upang magmana ng buhay na walang hanggan?" Sumagot si Jesus, "Ano ang nakasulat sa batas?" Upang makarating sa mas malalim na isyu ay nagtanong Siya, "Paano mo ito binabasa?"⁴³ Hindi nagtatanong si Jesus kung ano ang iyong binabasa; Tinatanong Niya kung paano ka nagbabasa, o paano mo binibigyang kahulugan ang iyong nabasa? Ito ang pangunahing tanong para sa sinumang nagnanais na maglakbay mula sa makalupang Duracell patungo sa makalangit na mga relasyon - Paano mo binabasa?

Ang tanong tungkol sa buhay na walang hanggan na itinanong ng abogado kay Jesus ay isa sa mga pinakamahalagang katanungan sa lakad ng Kristiyano. Ang posisyon na iyong inookupahan at ang mga taong kahalo mo ay isang malakas na tagapagpahiwatig ng iyong halaga sa mundong ito. Sa kabilang banda, sa kaharian ng langit ang bawat tao ay anak ng Diyos at karapat-dapat sa paggalang at dignidad. Habang sinusundan natin ang talakayan ay mapapansin natin na ang abogado ay gustong bigyang kahulugan ang Kasulatan sa pamamagitan ng una kaysa sa huli. Ibinigay niya kay Jesus ang tamang sagot sa pagsasabing, "Ibigin mo ang Panginoon mong Diyos nang buong puso mo at buong kaluluwa mo at buong lakas mo at nang buong pag-iisip, at ibigin mo ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili."⁴⁴ Sa katunayan, sinabi ni Jesus, "Eksakto, gawin mo ito at mabuhay," ngunit ang abogado na natatanto ang buong implikasyon ng kung ano ang nasasangkot ay naghahangad na baluktutin ang kahulugan sa pamamagitan ng pagtatanong, "Sino ang aking kapwa?" Ang kahulugan ng Kasulatan ay simple ngunit ang puso ng tao sa ilalim ng impluwensya ng Duracell ay kumikilos na parang mahirap maunawaan, dahil ayaw nitong palayain ang luma at ganap na yakapin ang bago. Dito nakasalalay ang dahilan ng napakaraming walang buhay na mga Kristiyano, naniniwala sila sa kaharian ni Kristo ngunit namumuhay ayon sa kaharian ni Satanas at ang resulta ay kalituhan, pagkabigo, at kasamaan.

Ang buong pananampalatayang Kristiyano ay nalilito sa isyu ng kaligtasan dahil malinaw na itinuturo ng Bibliya na ang isang Kristiyanong binigyan ng kapangyarihan ng biyaya ay mamumuhay nang naaayon sa Sampung Utos. Gayunpaman, marami sa atin ang lumalapit sa Sampung Utos sa konteksto ng Duracell; hinahangad nating maisagawa ang mga ito upang matamo ang layunin ng kaligtasan, sa halip na tingnan ang Sampung Utos bilang paglalarawan ng

⁴³ Lucas 10:25,26

⁴⁴ Lucas 10:27

ipinangakong relasyon na magaganap sa pagitan ng Diyos at ng Kanyang mga anak.

Sa kabaligtaran, at mas karaniwan, mayroon tayong isang buong karamihan na nakikita ang imposibilidad ng pagsasagawa ng mga kinakailangan ng batas, ngunit sa halip na pumasok sa pamamagitan ng isang relasyon sa pananampalataya, binibigkas nila ang pagsunod sa mga utos ng Diyos na imposible at samakatuwid ay hindi kailanman nagtatamasa ng kalayaan ng tagumpay sa Kristo. Gusto mo mang gumanap o hindi magsagawa, ang isyu ay pagganap pa rin sa halip na relasyon. Wala alinman sa mga grupong ito ang papasok sa kaharian ng langit maliban kung yakapin nila ang Sampung Utos sa konteksto ng isang relasyong nakabatay sa pananampalataya sa Kanya na namatay para sa atin.

16. Hindi na Alipin

Isa iyon sa mga espesyal na oras. Ang aking anim na taong gulang na anak na lalaki at ako ay naglalakbay nang magkasama sa kotse. Nagkakaroon kami ng malalim at makabuluhang pag-uusap, mabuti, kasing lalim ng karanasan ng aking pinakamamahal na anak. Nakikita ko ang mga gulong na may pamamaraang pag-ikot sa kanyang ulo. Naramdaman kong nasa gilid na siya ng isang bagay na medyo malalim, at pagkatapos ay lumabas ito. "Alam mo Tatay, sa tingin ko ay magiging mas mahusay ang mga bagay kung minsan ikaw ang boss, at minsan ako ang boss." "Buweno anak, tiyak na isang kawili-wiling mungkahi iyon," sabi ko na pinunasan ang aking lalamunan. Nagkaroon ng ilang sandali ng katahimikan dahil sinusubukan kong mag-isip ng magandang dahilan kung bakit may depekto ang kanyang mungkahi, at kung wala akong maisip ay baka pareho kaming mapunta sa gulo. "Buweno, hindi ganoon ang sinasabi sa atin ng Bibliya kung paano ito gagawin, anak." "Ngunit bakit kailangan mong sabihin sa akin kung ano ang gagawin sa lahat ng oras?" "Buweno anak, hiniling sa akin ni Jesus na turuan ka kung paano maging isang malakas na binata para sa Kanya, at dahil Siya ang aking boss, sa palagay ko ay mas mabuting gawin ko ang Kanyang ipinagagawa sa akin."

Ang pagiging magulang ay isang tunay na kurba ng pag-aaral. "Anak, umupo ka muna habang kumakain ka." "Augh, hindi patas!" "Sweetie, mangyaring kunin ang iyong mga laruan at ilagay ang mga ito." "Augh Mam, gusto kong

lumabas at maglaro." "Anak oras na para matulog." Umiyak, humagulgol, humagulgol, "Ngunit hindi ka matutulog ngayon. Bakit kailangan ko?"

Lahat ng mga tuntunin at regulasyong ito! Iisipin mo na ang mga magulang ay dambuhala sa lahat ng oras. Bakit hindi maintindihan ng mga bata na gusto mo silang maupo at dahan-dahang kumain sa hapag para hindi masira ang kanilang panunaw? O gusto mong matuto silang maging malinis at maayos para matuto silang maging organisado at mas mahusay kapag sila ay tumanda? At bakit hindi pinahalagahan ng mga bata na gusto mong pigilan silang magkasakit sa pamamagitan ng kanilang sapat na tulog? Bakit? Dahil hindi lang nila alam ang mga patibong at panganib sa buhay.

Kinuha ni apostol Pablo ang pagkakatulad na ito upang ilarawan ang ating paglalakbay sa buhay Kristiyano.

Nguni't sinasabi ko na samantalang ang tagapagmana ay bata, ay walang pagkakaibang anoman sa alipin bagama't siya'y panginoon ng lahat; **Galacia 4:1**

Inilarawan ni Pablo ang relasyon ng isang anak sa kanyang magulang na hindi naiiba sa relasyon ng isang alipin sa kanyang panginoon. Dapat sanayin ng ama ang kanyang anak sa mga alituntunin ng kaharian ng Diyos, ngunit hindi nauunawaan ng anak na may likas na Duracell ang dahilan ng lahat ng pagsasanay na ito. Marami sa mga aral na ituturo sa kanya ng kanyang ama ay taliwas sa kanyang kalikasan at kadalasan ay mahirap na trabaho na tila walang pinagkaiba sa pagiging isang utusan. Madaling magtaka ang bata, "Bakit pinipigilan ako ng aking ama na gawin ang marami sa mga bagay na gusto ko? Para akong alipin. 'Anak, gawin mo ito, anak, huwag mong gawin iyan,' Parang hindi patas!"

Ang sitwasyong ito ay perpektong naglalarawan sa pakikitungo ng Diyos sa atin habang hinahangad Niyang ihanda tayo para sa kaharian ng Diyos. Marami ang tumitingin sa mga kahilingan ng Diyos bilang mahirap at madalas ay nagtatanong, "Bakit hinayaan ng Diyos na mangyari ito sa akin o bakit parang mahigpit ang buhay Kristiyano?" Marami rin ang sumasali sa mga simbahan na tila kontentong manatili bilang mga bata at maging mga lingkod lamang, gumaganap ng mga tungkulin sa buhay Kristiyano at umaasa na sila ay gagantimpalaan para sa kanilang mga pagsisikap, ang gayong mga tao ay nasa panganib na madamay ng damdamin ng mga kuya sa kwento ng alibughang anak.

Ipinaliwanag sa atin ni Pablo kung paano tayo mapapalaya mula sa maraming kaguluhan sa buhay at mga tanong tungkol sa pakikitungo ng Diyos sa atin. Kapag tunay nating nauunawaan na ang Diyos ang ating Ama at inihahanda Niya tayo upang makapasok sa Kanyang kaharian at mahal na mahal Niya tayo, kung gayon ang ating kaugnayan sa Diyos ay nagsisimulang magkaroon ng kahulugan. Ang mga alituntunin at regulasyon ay hindi na nakikita bilang mga paghihigpit at mga hangganan upang pigilan tayo sa paglilibang; sa halip ito ay nagiging mga pintuan ng kalayaan na naghahayag ng magiliw na paggalang sa atin ng Diyos at sa Kanyang pananabik na pagnanais na matanggap natin ang ating buong mana bilang mga anak ng Diyos. Ipinaliwanag ito ni Paul sa ganitong paraan:

(3) Gayon din naman tayo, nang tayo'y mga bata pa, tayo'y nasasakop ng pagkaalipin sa ilalim ng mga pasimulang aral ng sanglibutan. (4) Datapuwa't nang dumating ang kapanahunan, ay sinugo ng Dios ang kaniyang Anak, na ipinanganak ng isang babae, na ipinanganak sa ilalim ng kautusan, (5) Upang matubos niya ang nangasa ilalim ng kautusan, upang matanggap natin ang pagkukupkop sa mga anak. (6) At sapagka't kayo'y mga anak, ay sinugo ng Dios ang Espiritu ng kaniyang Anak sa ating mga puso, na sumisigaw, Abba, Ama. (7) Ano pa't hindi ka na alipin, kundi anak; at kung anak, ay tagapagmana ka nga sa pamamagitan ng Dios. (8) Gayon man nang panahong yaon, sa hindi ninyo pagkakilala sa Dios, kayo'y nasa pagkaalipin ng sa katutubo ay hindi mga dios: Galacia 4:3-8

Ito ang ilan sa mga pinakamagandang salita sa Banal na Kasulatan. Habang kinikilala natin ang sakripisyo ni Jesus sa pagtiyak sa ating pag-ampon bilang mga anak ng Diyos, tayo ay pinalaya mula sa pagkaalipin ng kaharian ni Satanas. Lumalaya tayo mula sa paniniil ng Duracell at tayo ay nakatayong matatag at marangal bilang mga anak ng Diyos, batid na dahil kay Jesus tayo ay palaging magiging Kanyang minamahal na mga anak. Sumigaw ba ang Espiritu ng Diyos sa iyong puso ng “Abba Ama;” “Tatay, Tatay?” Nararamdaman mo ba na ligtas ka sa Kanyang pag-ibig na maaari kang tumakbo sa Kanyang mga bisig at alam mong hindi ka lamang malugod kundi lubos na hinahangad Niya? Bumalik ka na ba sa parang bata na pagsamba sa iyong Ama na nagniningning kapag Siya ay malapit? Hanggang sa maranasan mo ang kalayaang ito, palagi kang mananatiling isang lingkod na nabubuhay sa kawalan ng katiyakan na bukas ay ibibigay sa iyo ang iyong paghiwalay na bayad.

Bilang mga anak ng Diyos, sigurado ang ating mana. Matapang tayong maaaring lumapit sa Kanya at gawin ang ating mga kahilingan; mapagkakatiwalaan natin na alam Niya kung ano ang pinakamabuti para sa atin. Ang lahat ng nangyayari sa atin sa buhay ay upang tulungan tayong lumago sa mas malalim na pag-unawa sa mga halaga ng kaharian ng Diyos at upang sirain ang pagkaalipin ng Duracell.

Maalala mo sa Kabanata 6 na tinalakay natin ang hindi kapani-paniwalang gawain na hinarap ng Diyos sa paghahangad na ibalik ang sangkatauhan sa Kanyang maibiging yakap. Narito muli ang mga puntos:

1. Isang paraan ng pagbibigay sa sangkatauhan ng karunungan upang tunay na makilala nang tama ang kanilang desperadong sitwasyon, kasama ang isang paraan para sila ay maimpluwensyahan sa tamang direksyon nang hindi nilalabag ang kanilang kalayaan sa pagpili.
2. Isang paraan ng pagpapakita sa kanila na sila ay may maling pang-unawa sa Kanyang katangian at kaharian at upang kahit papaano ay ipakita sa kanila na Siya ay talagang mahal sila.
3. Isang paraan upang maalis ang kanilang pagkakasala at kawalan ng kapanatagan, ibalik ang kanilang tunay na pagkakakilanlan at halaga bilang mga anak ng Diyos.
4. Isang paraan upang mabawi ang kanilang kahulugan ng layunin, ang kanilang dahilan sa pag-iral, o ang kanilang kahihinatnan.
5. Ang lahat ng nasa itaas ay nangangailangan ng oras. Sina Adan at Eva ay nawalan ng sariling buhay, kaya kailangan nila ng isang sistema ng suporta sa buhay upang mabigyan sila ng panahon na pumili at magpasya.
6. Habang ginagawa ang lahat ng ito, dapat panatilihin ng Diyos ang isang pakiramdam ng katarungan. Hindi niya maaaring balewalain ang kanilang paghihimagsik at sabihin na ito ay ok. Bagama't hindi pinahihintulutan ng Diyos sa Kanyang awa ang buong kahihinatnan ng kanilang pagpili na mapunta sa kanila, dapat na maunawaan nina Adan at Eva ang resulta ng kanilang pagpili upang masimulan nilang pahalagahan ang pagkakamali ng kanilang ginawa.

Ang gawain ni Hesus sa Kanyang ministeryo, kamatayan at muling pagkabuhay ay nagbigay ng solusyon sa lahat ng anim na hamon. Sino ang makakaunawa sa kapangyarihan ng krus ni Kristo? Ito ay mas malalim kaysa sa simpleng pag-alis ng ating mga maling gawain; ito ay mas marami, mas malalim.

Hindi ka ba luluhod at titingin sa krus ngayon at makikita ang iyong paglaya mula sa Duracell? Naririnig mo ba ang tinig mula sa langit na nagsasabi na ikaw ay Kanyang minamahal na anak na Kanyang sinasamba? Hindi mo ba aalisin ang lahat ng iyong pagkakasala, sama ng loob, pagmamataas at kapaitan sa Kanya? Hayaan lamang na bumaha sa iyong kaluluwa ang kabuuan ng Kanyang kagalakan ngayon. Kaya mo kung hindi mo pa nagagawa. Ang sikreto sa pagtakas sa Duracell ay hindi na isang utusan, kundi isang anak na lalaki o babae.

17. Ang Pagbagsak ng Babilonia

Ito ay tumama na parang kidlat. Ang mga dibisyon ng German Panzer ay sumakay sa mga patlang ng Holland at France, at sa isang gabi ang mga bansang ito ay mahigpit na hinawakan sa kamay ng bakal ng makina ng digmaang Nazi. Ang pamumuhay sa isang sinasakop na bansa ay isang nakakalantang karanasan. Ang aking ama ay nabuhay sa panahong ito sa bayan ng Assen sa hilaga ng Holland.

Ang mga lalaki ay pinilit sa serbisyo ng digmaang makina ng German. Ang mga sekretonagmamamasid ay laging handa na iulat sila sa kinatatakutang sikretonag pulis, at anumang oras ay maaaring makatanggap sila ng katok sa pinto at makaladkad ang mga mahal sa buhay, na hindi na muling makikita. Ipinakita ng pangangasiwang Nazi ang lahat ng mga tanda ng Duracell, isang makontrol na espiritu na aalisin ang lahat ng mga karibal, namumuno sa pamamagitan ng takot at nagpapakita ng kapangyarihan nito nang may napakasamang kasiyahan.

Hinubaran at naubos ang mga yaman nito, pagod sa mapang-aping mga tanikala na gumagapos dito, ang Holland ay hindi nakahanda para sa taglamig ng 1944. Hindi sila makaalis sa kanilang bahay dahil sa takot na sa kanilang pagbabalik ay wala na ito, na hinubaran para panggatong. Libu-libo sa mga lungsod ang namatay dahil sa gutom at lamig. Hanggang kailan magtitiis ang bangungot na ito?

Sa wakas ay umatras ang mga Aleman, hinipan ang mga tulay, sinira ang mga bala at nag-iwan ng maraming pagkawasak hangga't maaari. Naaalala ng aking ama ang lahat ng sumasayaw sa mga lansangan at ang mga kaalyadong sundalo na namimigay ng mga rasyon ng pagkain. Halos napakahirap paniwalaan na tapos na, kalayaan sa wakas!

Ang espiritu ni Cain ay nabubuhay pa rin, at ang aklat ng Apocalipsis ay naghahayag na bago bumalik si Kristo ay magkakaroon ng isang huling pagpapakita ng kapangyarihan ang makontrol, walang katiyakan, panibugho at walang kwentang espiritung ito bago ito mamatay. Inilarawan ito ni Juan bilang isang hayop na may pitong ulo at sampung sungay na lumabas mula sa dagat.

“At siya'y tumayo sa buhanginan ng dagat. At nakita ko ang isang hayop na umaahon sa dagat, na may sampung sungay at pitong ulo, at sa kanilang mga sungay ay may sampung diadema, at sa kaniyang mga ulo ay mga pangalan ng kapusungan.” **Apocalipsis 13:1**

Ang hayop na ito ay binigyan ng dakilang kapangyarihan at kapamahalaan sa lahat ng mga bansa sa lupa, at ang buong mundo ay sumasamba at nagpapasakop sa kapangyarihan ng hayop.⁴⁵ Ang makahayop na kapangyarihang ito ay lumalaban sa ating kaugnayan sa Diyos na gumawa ng langit at lupa. Nilalayon nitong iguhit ang pagsamba sa sarili nito.

Ang dahilan kung bakit ang hayop na ito ay madaling makumbinsi ang buong mundo na sundin ito ay dahil ito ay tumatakbo sa mga baterya ng Duracell. Sinasalita nito ang wika na natural nating sinasalita. Hinihikayat tayo nito na hanapin ang ating pagkakakilanlan sa pamamagitan ng kung ano ang ating nakamit at ginagawa, at hinihikayat tayo nitong makilala ang Diyos sa sarili nating mga kondisyon, na nagdadala ng sarili nating walang dugong sakripisyo at umaasang susundin at tatanggapin ng Diyos ang ating pagsamba. Karamihan sa mundo ay nasa ilalim na ng kapangyarihan ng hayop na ito ngunit hindi ito namamalayan. Kapag tinanggihan ng mundo ang mga prinsipyo ng kalayaan at bumalik sa pandaigdigang kontrol sa pamamagitan ng takot at puwersa, ito ay magiging isang panlabas na pagpapakita ng kung ano ang nakatago sa puso ng bawat isa sa atin.

Ang Diyos ay hindi nakaupo nang tamad at walang ginagawa. Nagpadala Siya ng desperadong huling mensahe upang bigyan ng babala ang mundo na huwag sumuko sa makahayop na kapangyarihang ito. Dumating ito sa anyo ng tatlong mensahe. Ang unang mensahe ay tumatawag sa sangkatauhan na bigyangpansin at nagpapaalala sa atin na dapat nating sambahin ang Diyos na gumawa ng langit at lupa. Itinuturo nito sa atin ang sakripisyo ni Jesus at nagpapaalala sa atin na ang handog ni Cain ay hindi kailanman tatanggapin ng Diyos. Hindi

⁴⁵ Apocalipsis 13:2,7

tayo kailanman makakamit ng pabor ng Diyos, sapagkat ang ating kaligtasan ay binili para sa atin sa pamamagitan ng dugo ng Kordero.⁴⁶

Pagkatapos ay ipinaalala sa atin ng Diyos ang isang napakahalagang katotohanan. Binabalangkas Niya ito sa wikang ito:

“At ang iba, ang pangalawang anghel, ay sumunod na nagsasabi, Naguho, naguho ang dakilang Babilonia, na siyang nagpainom sa lahat na bansa ng alak ng kagalitan ng kaniyang pakikiapid.” **Apocalipsis 14:8**

Bakit ginamit ng Diyos ang terminong Babilonia? Habang tinitingnan natin ang Bibliya ay nakita natin na si Nimrod ang nagtayo ng lungsod ng Babilonia. Si Nimrod ay isang kawili-wiling karakter. Sinasabi sa atin ng Bibliya, “Ang mga unang sentro ng kanyang kaharian ay ang Babilonia, Erech, Akkad at Kalneh, sa Shinar.”⁴⁷ Si Nimrod ang unang naitalang tao na nagtatag ng sarili niyang kaharian. Ito rin ay kagiliw-giliw na tandaan na si Nimrod sa isang punto ay pinakasalan ang kanyang ina - isang hindi maayos na pamilya talaga! Mayroon ding ilang mungkahi na pinatay ni Nimrod ang kanyang ama upang pakasalan ang kanyang ina. Anuman ang sitwasyon, ang tahanan ni Nimrod ay hindi itinatag sa mga alituntunin ng kaharian ng Diyos, kung saan sagrado ang mga relasyon sa pamilya.

Napakalaki ng kawalan ng katiwasayan ni Nimrod sa kanyang buhay tahanan anupat nagsimula siyang makilala sa pamamagitan ng kanyang ginawa, sa halip na kung kanino siya kabilang. Sa Genesis kabanata sampu, inilista ng Bibliya ang mga talaangkanan ng sangkatauhan. Ang bawat lalaki ay kinilala kung sino ang kanyang ama. Ang kanilang pagkakakilanlan ay itinatag ng kanilang mga relasyon sa pamilya. Ito ang paraan ng paggana ng kaharian ng Diyos. Si Nimrod, gayunpaman, ay nakilala bilang isang makapangyarihang mangangaso at isang makapangyarihang pinuno.

(9) Siya'y makapangyarihang mangangaso sa harap (**laban**)⁴⁸ ng Panginoon kaya't karaniwang sabihin: Gaya ni Nimrod, na makapangyarihang mangangaso sa harap ng Panginoon. (10) At ang pinagsimulan ng kaniyang kaharian ay ang Babel, at ang Erech, at ang Accad, at ang Calneh, sa lupain ng Shinar. (11) Buhat sa lupaing yaon ay napasa Asiria at itinayo ang Ninive, at ang Rehobotir,

⁴⁶ Apocalipsis 14:6,7

⁴⁷ Genesis 10:10 NIV

⁴⁸ Ang *salita* “before” [harap o bago] ay mula sa orihinal na salitang Hebreo פנים na ang ibig sabihin ay *laban*. Basahin ang Strong's #6440

at ang Calah, (12) At ang Ressen, sa pagitan ng Ninive at ng Calah (na siyang malaking bayan). Genesis 10:9-12

Nadama ni Nimrod, na hinimok ng kanyang kawalan ng kapanatagan, na kailangan niyang patunayan ang kanyang sarili. Kaya nagsimula siyang magtayo ng mga lungsod at pagkatapos ay nagsimula siyang bumuo ng mga hukbo upang sakupin ang mga kalapit na tribo ng pamilya. Binanggit ng isang matalinong mananalaysay ang sumusunod:

Ang awtoridad ng mga dating pinuno ay nakasalalay sa damdamin ng mga kamag-anak, at ang pagkataas ng pinuno ay isang imahe ng kontrol ng magulang. Si Nimrod sa kabaligtaran, ay isang soberanya ng teritoryo, at mga tao lamang kung sila ay mga naninirahan dito at anuman ang mga personal na ugnayan. Hanggang ngayon ay may pinalaki na mga tribo - mga pamilya - Lipunan; ngayon ay may isang bansa, isang pamayanang pampulitika - ang Estado.⁴⁹

Halos ang buong mundo ngayon ay sumunod sa mga yapak ni Nimrod. Ang mga pamahalaan ngayon ay pampulitika at teritoryo, hindi tribo at lagalag.

Nakatutuwang pansinin ang mga hakbang na sinunod ni Nimrod upang maitayo itong sistemang nakabatay sa pulitika ng estado. Binansagan ng Diyos ang sistemang ito sa pamamagitan ng unang lungsod na kanyang itinayo, na tinawag na Babilonia. Pansinin ang kakanyahan ng kung paano umuunlad ang Babilonia sa puso ng tao:

1. Nagsisimula ito sa mga batang nawalay sa kanilang mga ama.
2. Pagkatapos, dahil sa nagresultang kawalan ng kapanatagan, patuloy silang naghahanap ng pag-apruba.
3. Ang paghahangad na ito para sa pag-apruba ay kadalasang nagtutulak sa mga taong ito sa mga desperadong hakbang upang mabawi ang kanilang kahungkagan at kawalang-halaga.
4. Ito ang sikretong sangkap na nakakahumaling sa alak ng Babilonia. Ilan sa atin ang hindi pa nababalot ng damdamin ng kawalang-silbi, o determinasyon na patunayan sa iba na mayroon tayo kung ano ang kinakailangan? Ilan sa atin ang nakadama na ang ating mga pagsisikap na palugdan ang Diyos ay naging isang ganap na kabiguan, at wala nang saysay na subukan pa? Ilan sa atin ang nahuli sa isang labanan sa

⁴⁹ A.T Jones, *Empires of the Bible*, (Review and Herald Publishing, 1904) p 51.

kapangyarihan sa trabaho, paaralan, o simbahan at narinig o binigkas ang galit o pagpuputol ng mga salita bilang isang paraan ng pagtatanggol sa sarili o sa pagtatangkang palakihin ang sarili nating maliit na kaharian? Hindi ba umiinom ang buong mundo sa sarong ito? Kung tayo ay kumilos sa ganoong paraan, hindi ba tayo tunay na mga alipin ng Babilonia?

Kaya ano ang ibig sabihin ng pagbagsak ng Babilonia? Ang pariralang, “Babilonia ay bumagsak,” tuwirang nagmula sa Jeremias 51:8 at matatagpuan ang konteksto nito sa Jeremias 50 at 51.

Sa Jeremias 50, inilalarawan ng Diyos ang Kanyang mga tao bilang mga nawawalang tupa na naligaw at nakalimutan ang kanilang pahingahang lugar. Ang bayan ng Diyos ay literal na binihag ng Babilonia at marami sa kanila ang nakalimutan ang kanilang tunay na tahanan, ang kanilang pahingahang dako.

Ngunit hindi kinalimutan ng Diyos ang Kanyang mga anak. Ginagawa Niya ang sumusunod na magandang pangako:

(33) Ganito ang sabi ng Panginoon ng mga hukbo, Ang mga anak ni Israel at ang mga anak ni Juda ay napipighating magkasama; at lahat na nagsikuhang bihag sa kanila ay hinahawakang mahigpit sila; ayaw pawalan sila. (34) Ang Manunubos sa kanila ay malakas; ang Panginoon ng mga hukbo ay siyang Kaniyang pangalan: Kaniyang ipakikipaglabang maigi ang kanilang usap, upang mabigyan Niya ng kapahingahan ang lupa, at bagabagin ang mga nananahan sa Babilonia.” Jeremias 50:33-34.

Pagkatapos sa Kabanata 51 mababasa natin ang sumusunod:

(6) Tumakas ka na mula sa gitna ng Babilonia, at ilitgas ng bawa't tao ang kaniyang buhay; huwag kayong mangahiwalay ng dahil sa kaniyang kasamaan: sapagka't panahon ng panghihiganti ng Panginoon; Siya'y maglalapat sa Kaniya ng kagantihan. (7) Ang Babilonia ay naging gintong tasa sa kamay ng Panginoon, na lumango sa buong lupa: ang mga bansa ay nagsiinom ng kaniyang alak; kaya't ang mga bansa ay nangaulol. (8) Ang Babilonia ay biglang nabuwal at napahamak: inyong tangisan siya, ikuha ninyo ng balsamo ang kaniyang sakit, baka sakaling siya'y mapagaling. (9) Ibig sana nating mapagaling ang Babilonia, nguni't siya'y hindi napagaling: pabayaon siya, at yumaon bawa't isa sa atin sa kanikaniyang sariling lupain; sapagka't ang kaniyang kahalutlan ay umaabot hanggang sa langit, at nataas hanggang sa mga

alapaap. (10) Inilabas ng Panginoon ang ating katuwiran: magsiparito kayo, at ating ipahayag sa Sion, ang gawa ng Panginoon nating Dios. Jeremias 51:6-10

Sa konteksto ng kabanatang ito, ang bayan ng Diyos ay binihag ng Babilonia. Sila ay naligaw, ngunit ililigtas sila ng Diyos, hindi dahil sila ay karapat-dapat, ngunit dahil sila ay Kanyang mga anak.

Habang ang katagang, "Babilonia ay bumagsak," ay isang pahayag ng paghatol at kondinasyon, ito ay sabay-sabay na pangako ng kalayaan sa Israel, dahil binihag ng Babilonia ang Israel.

Ang pagbagsak ng Babilonia na nakapaloob sa Mensahe ng Ikalawang Anghel ay nagpapalaya sa espirituwal na Israel mula sa kawalan ng kapanatagan, kawalang-kabuluhan at ang nagkukontrol na espiritu na nagtutulak sa atin na magkasala. Kapag nakilala natin na tayo ay tinatanggap sa Minamahal, na tayo ay tunay na mga anak ng Diyos sa pamamagitan ng sakripisyo ni Hesus, ang lahat ng ating kawalan ng kapanatagan at kawalang-halaga ay naalis, at tayo ay malayang nakatayo bilang mga anak ng Diyos.

Ang Mensahe ng Tatlong Anghel ay tinatawag ding Mensahe ni Elias, at hindi sinasadya na ang huling bahagi ng mensaheng ito sa Malakias 4:6 ay nagsasabi na ibabalik ng Diyos ang mga puso ng mga ama sa mga anak at ang mga anak sa mga ama. Sa madaling salita, ang kapangyarihan ng mensaheng ito ay ilalabas kapag tayo ay tunay na naniniwala na tayo ay mga anak ng Diyos, hindi sa anumang bagay na nagawa natin, kundi sa kung ano lamang ang ginawa ni Jesus para sa atin.

Iwanan ang Babilonia at ang kanyang mga prinsipyo sa Duracell. Hindi na mananatiling alipin, ngunit sumigaw ng "Abba Ama" at alamin na ikaw ay Kanyang minamahal na anak. Sa pamamagitan ni Kristo, tayo ay malaya.

Milyun-milyong tao ang nakikipaglaban sa depresyon araw-araw. Pahirap nang pahirap ang pagganyak na magpatuloy at marami ang naghahanap ng paraan.

Ang mga nakakalason na epekto ng kawalang-halaga ay nagmumula sa isang pagsusuri sa ating sarili na hindi tayo magaling sa isang bagay, hindi gaanong nagustuhan at hindi gaanong ginagamit. Karamihan sa tulong sa sarili na mga aklat ay sinusubukan na tugunan ito sa pamamagitan ng paghikayat sa mga tao na mahalin at alagaan ang kanilang sarili at sabihin sa kanilang sarili na sila ay natatangi.

Ang pamamaraang ito ay ganap na pumasa sa mahahalagang pangangailangan ng tao para sa pagpapala. Isang magulang o tagapagturo na nagsasalita ng mga salita ng pagpapala sa iyong buhay. Walang makakapagpapalit sa makapangyarihang karanasang ito ng pagsasabing mahal ka ng isang taong iginagalang at hinahangaan mo.

Nais itong sabihin sa atin ng ating Ama sa langit araw-araw ngunit binulag ni Satanas ang marami sa mundo upang maghanap ng halaga sa ibang mga daku at maging bingi sa napakagandang pagpapalang iyon ng Ama - na ikaw ay Kanyang minamahal na anak.